

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MY HAPPY MARRIAGE

AKUMI AGITOGI

3

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Al'um i Agitogi

İllüstrasyon
Tsukiho Tsul'iol'a

Telif Hakkı

AKUMI AGITOGI

David Musto'nun çevirisi Tsukiho
Tsukioka'nın kapak resmi

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. hayal ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

WATASHI NO SHIAWASENA KEEKON Vol.3

©Akumi Agitogi 2020

İlk olarak 2020 yılında KADOKAWA CORPORATION, Tokyo tarafından Japonya'da yayımlanmıştır. İngilizce çeviri hakları KADOKAWA CORPORATION, Tokyo ile TUTTLE-MORI AGENCY, INC., Tokyo aracılığıyla düzenlenmiştir.

İngilizce çeviri© 2022 Yen Press, LLC tarafından

Yen Press, LLC özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen yayıncı ile iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Yen On
150 West 30th Street, 19. Kat New
York, NY 10001

Bizi yenpress.com facebook.com/yenpress twitter.com/yenpress yenpress.tumblr.com instagram.com/yenpress adresinde ziyaret edin

İlk Yen On Baskısı: Kasım 2022

Yen On Editorial tarafından düzenlenmiştir: Maya Deutsch

Yen Press Design tarafından tasarlanmıştır: Wendy Chan

Yen On, Yen Press, LLC'nin bir baskısıdır.

Yen On adı ve logosu Yen Press, LLC'nin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verilerinde Kataloglama

İsimler: Agitogi, Akumi, yazar. | Tsukioka, Tsukiho, illüstratör. | Piatkowska, Kiki, çevirmen. | Musto, David, çevirmen.

Başlık: Benim mutlu evliliğim / Akumi Agitogi ; Tsukiho Tsukioka tarafından illüstrasyon ; Kiki Piatkowska tarafından çeviri ;

David Musto tarafından çevrilmiştir.

Diğer başlıklar: Watashi no shiawasena kekkon. İngilizce

Açıklama: İlk Yen On baskısı. | New York, NY : Yen On, 2021.

Tanımlayıcılar: LCCN 2021046163| ISBN 9781975335007 (v. 1 ; ticari)| ISBN 9781975335021 (v. 2 ; ticari ciltlessiz)|

ISBN 9781975335045 (v. 3 ; ticari ciltlessiz)

Konular: CYAC: Görücü usulü evlilik-Kurgu. | Aşk-Kurgu. | LCGFT: Hafif romanlar.

Sınıflandırma: LCC PZ7.1.A3245 Benim 2021| DDC [Fic]-dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2021046163> adresinde mevcuttur

ISBN'ler: 978-1-9753-3504-5 (ciltlessiz)

978-1-9753-3505-2 (e-kitap)

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Önsöz

Bölüm 1

Kayınpeder ve Daveti

Bölüm 2

Titreyen, Utanmış

Bölüm 3

Kayınvalide ile Yüzleşme

Bölüm 4

Döngüsel

Duygular

Bölüm 5

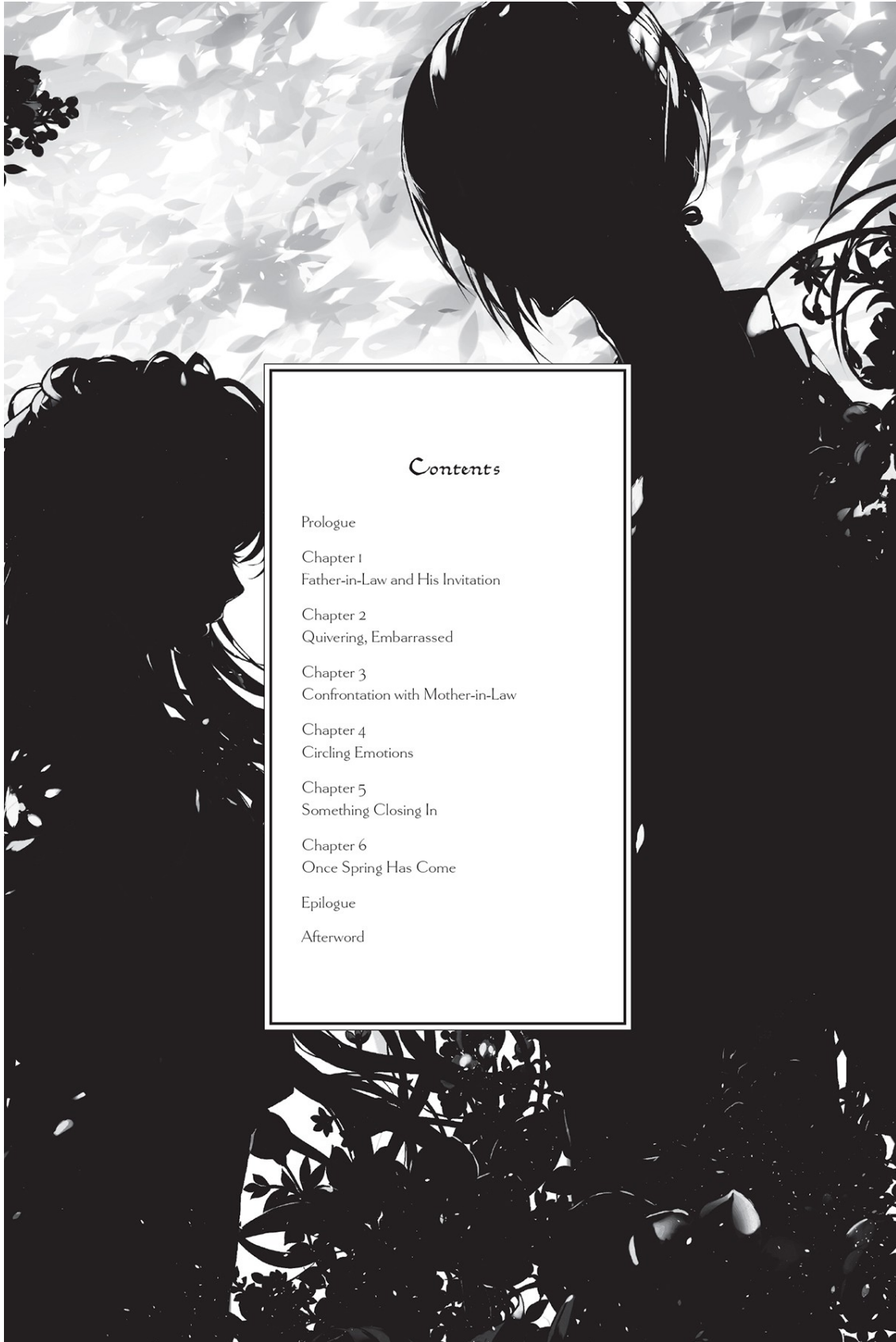
Bir Şey Yaklaşıyor

Bölüm 6

Bahar Geldiğinde Epilog

Sonsöz

Yen Haber Bülteni

Contents

Prologue

Chapter 1
Father-in-Law and His Invitation

Chapter 2
Quivering, Embarrassed

Chapter 3
Confrontation with Mother-in-Law

Chapter 4
Circling Emotions

Chapter 5
Something Closing In

Chapter 6
Once Spring Has Come

Epilogue

Afterword

Gecenin soğuk sonbahar rüzgârına kapılan adam, ölü yapraklarla kaplı bir dağ patikâsından aşağıya doğru koşar adımlarla ilerledi.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamış ve eve dönüş yolculuğuna geç başlamıştı. Köye ulaşması biraz daha uzun sürecekti.

Bazı sürüngenlerin de buralarda dolaştığını söylüyorlar.

Birkaç köylü, geceleri etrafta dolaşan yüzünü gizleyen siyah pelerinli bir figür gördüklerini iddia etti.

Bu kişi henüz kimseye bir şey yapmamış ya da bir rahatsızlığa neden olmamış olsa da, sinir bozucu görünüşleri kasabadaki herkesi tedirgin etmişti.

Adam yaşının başındaydı ve oldukça güçlüydü ama bu gizemli figürü daha az korkutucu yapmıyordu.

Tuhaf bir şeye bulaşmasan iyi olur.

Şu anda bir an önce eve gidip ılık bir banyo yapmak, bir şeyler içmek ve yatmaktan başka bir şey istemiyordu. Gece havasında titreyerek adımlarını hızlandırdı.

Birdenbire adam olduğu durdu.

Yakınlarda bir ses duyduğuna yemin edebilirdi. Çimenlerin ve kuru yaprakların ayaklarının altında çıtırdamasına benziyordu. Aklına bunun sadece kendi ayak sesleri olabileceği geldi ama ses bunun için biraz fazla uzaktaydı.

Belki bir geyik ya da bir yaban domuzu... Umarım ayı değildir.

Tam fark edilmeden kaçmayı düşünürken, gözleri bir siluete takıldı. Bu siluetin herhangi bir hayvana ait olmadığı açıktı; sadece insanlar iki ayakları üzerinde dik yürürdü.

Yerli halk dışında bu dağlara neredeyse hiç kimse ayak basmamıştır. Turistler ya da bölgede tatil evi olan insanlar genellikle bu kadar yükseğe çıkmaya cesaret edemezlerdi. Dışarıdan gelenler buradan geçtiklerinde de göze batarlardı, bu yüzden gelişlerinin haberi yerel halk arasında hızla yayılırdı.

Şu anda şehrin dilinde olan siyahlı figürün başına gelen de tam olarak buydu.

Bu konuda içimde kötü bir his var.

Ya buradaki varlıkları köye zarar veriyorsa? Ya bu şüpheli kişi bir tür suça karıştıysa?

Adam sertçe yutkunduktan sonra kararını verdi ve gölgenin olduğu yöne doğru ilerlemeye başladı.

Kısa bir mesafe yürüdükten sonra şüpheli bir figürle karşılaştı. Siyah bir pelerin vücudunu tepeden tırnağa örtüyordu.

Eğer keskin gece görüşü olmasaydı, adam onları tamamen gözden kaçırabilirdi.

Yüzleri gizli. Bu onlar olmalı.

Bu, hakkında çok şey duyduğu siyah giysili kişiydi. Hiç şüphesi yoktu.

Pelerinli kişi, görülmekten endişe ediyormuş gibi başını ileri geri sallayarak dağdan iniyordu.

Nefes nefese onları takip eden adam şaşkınlığa kapıldı.

Önlerindeki tek şey yıkık dökük bir barakaydı. Uzun zaman önce köyün eteklerinde inşa edilmiş ve kullanım dışı kalmıştı.

Belki de bina haydutların takıldığı bir yer haline gelmişti.

Eğer durum buysa, o zaman gerçekten kontrol etmem gerekecek, ha?

Köylüler şimdiye kadar ürkütücü, gölgeli figürün peşinden çok fazla gitmemişlerdi.

Adam içten içe onları tek başına takip etmekten korkuyordu. Ancak toplumun bir üyesi olarak sorumluluk duygusu, bu kişinin peşini bırakırsa daha da fazla belaya bulaşabileceğini düşündüğünde korkusuna galip geldi.

Siyah giysili figürün peşinden gitmeye devam etti ve fark edilmemek için yabancıyla arasında bolca mesafe bıraktı.

Kulübe görüldüğü anda adam durdu ve figürün kapıyı açmasını izledi.

Oh... Demek içeride başka biri var.

Açık kapıdan bakarken, başka bir siyah gölgeyi kısa bir anlığına gördü. Gerçekten de orada birden fazla insan yaşıyordu.

Yukarı çıkıp onları uyarmalı mı?

Hayır, eğer orada birden fazla kişi varsa geri çekilmesi daha iyi olurdu. Şüpheli bir grup oldukları belliydi ve silahsız olup olmadıklarından emin olamıyordu.

Aklında köye dönüp herkesi bu gelişmeden haberdar etmek olan adam arkasını döndü. İşte o zaman onu gördü.

Devasa bir gölge, varlığını belli etmemek için tam bir sessizlik içinde orada gizleniyordu.

Boyu dokuz kolun üzerindeydi ve eni de bir o kadar genişti. Ağır ağır adama bakıyordu. Göz göze geldikleri anda, diş gıcırdatmaya benzeyen gıcırtilı ve nahoş bir çığlık adamın kulaklarına hücum etti.

Daha önceki şüpheli figürle aynı büyük siyah pelerini giymişti.

Ama bu insan değildi. Adam içgüdüsel olarak bundan emindi.

Korkunç. Korkunç. Korkunç.

Sanki soğuk bir el kalbini tutmuş gibi hissetti. Omurgası sertleşti ve dişleri takırdadı. Adam geriye doğru çekildi ama panikle sırt üstü düştü.

Gölge yaklaştı ve bu sırada keskin, gıcırtilı bir ses çıkardı... Şimdi yarattığı daha iyi görebilen adam, kafasından iki büyük, kalın boynuz çıktığını gördü.

"A-aaaauuuugh!"

Çığlığını tutamayan adam bilincini kaybetti.

✿ BÖLÜM ✿

Kayınpeder ve Daveti

Mevsim kesin olarak sonbahara dönmüştü ve başkentte serin bir rüzgâr esiyordu. İnce beyaz bulutlar, bir tuvale vurulmuş fırça darbeleri gibi parlak mavi gökyüzünü süslüyor ve ufka doğru uzanıyordu. Yusufçuklar havada tembellik ediyordu.

Sonbahar soğuğuna rağmen hâlâ hareketli olan aşağıdaki şehirde ilerleyen bir çift kadın vardı. Biri tek parça bir elbise ve hafif bir ceket giyen güzel bir kadındı. Diğeri ise yumurta kabuğundan bir kimonoya sarınmış, üzerinde sonbahar ağaç yemişi desenleri olan genç bir kadındı.

Kimonolu kadın düzgünce döşenmiş caddede yürüyordu. Adı Miyo Saimori'ydi ve İmparatorluğun en önde gelen ailelerinden birinin genç reisi Kiyoka Kudou ile nişanlıydı.

"Alışverişinizi kazasız belasız tamamladığınıza sevindim," cıvıladı müstakbel görümcesi Hazuki Kudou. Miyo gülümseyerek cevap verdi:

"Ben de öyle. Benimle geldiğin için teşekkür ederim kardeşim."

" ederim. Gerçi bir yanımda tüm eğlenceyi ben yaşıyordum gibi hissediyor."

"Hiç de değil. Ben de iyi vakit geçirdim."

Miyo'nun Hazuki'yle tanışmasının üzerinden birkaç ay geçmişti bile. Yol boyunca çeşitli iniş çıkışlar yaşamış olsa da, Miyo hala yüksek sosyete görgü kurallarını uygulamak için haftada iki ila üç kez onunla buluşuyordu.

Ama sürekli ders çalışmak boğucuydu.

Bu düşünceyle Hazuki, biraz stres atmak için baldızını "randevu" adını verdiği bir şeye götürmüştü.

Miyo yaşlı kadına bu terimin bir erkek ve bir kadın arasındaki gezintiyi ifade ettiği izlenimine kapıldığını söylediğinde, Hazuki şu yanıtı verdi: "Merak etmeyin! Bu durumda, size centilmen bir eskort olarak hizmet edeceğim." Miyo için şimdi bile kafa karıştırıcı bir cümleydi bu.

Bununla birlikte, Hazuki ile şehre gitmeyi seviyordu, bu yüzden herhangi bir şikayeti yoktu.

"*Hee-hee-hee*, anladım. Şimdi dikkatle izle, Sevgili Kardeşim. Daha sonra minnettarlıktan ağlayacağın bir şey yapmak üzereyim."

Hazuki'nin güzel yüzüne yozlaşmış bir taşra bürokratininkine benzer bir gülümseme yayıldı.

Miyo'nun giymesi için Batı tarzı kıyafetler almak üzere birlikte mağazaya gittikleri şeyden bahsediyordu.

Miyo her zaman Batı kıyafetlerini merak etmişti, ancak bunları kendisi için satın alma fırsatı ve bunu yapacak cesareti bir türlü bulamamıştı. İşte o zaman Hazuki devreye girdi-

"*Seni Batılı kıyafetler içinde görmek için sabırsızlanıyorum, Miyo. Çok sevimli olacaksın, biliyorum!*"

-Ve ona için ihtiyacı olan itici gücü verdi.

İçindeki küçük bir parçanın da nişanlısına sürpriz yapmak istediğini inkâr edemezdi.

"...Yine de Kiyoka'nın nasıl tepki vereceği konusunda biraz gerginim..." "İyi olacaksın. Ne de olsa, *çok*, çok, çok tatlıydın. onları! O asık suratlı hödük bile seni görünce eriyip bir su birikintisine dönüşecek. Bundan eminim!"

Doğrusu, Miyo zarif nişanlısının kendisine bu şekilde bakma ihtimalini biraz rahatsız edici buluyordu... Yine de Hazuki'nin sezgileri doğruysa mutlu olacaktı.

"Umarım bu konuda haklısındır..."

"Tamamen iyi olacak; biraz kendine güven. Batılı kıyafetlere alıştıktan sonra sana uygun bir elbise bulmaya çalışacağız."

İkili sohbete devam ederken, otomobillerini park ettikleri şehir sınırlarına vardılar.

Batılı kıyafetler alma görevlerini tamamladıktan sonra erkenden eve gitmeyi ve akşam yemeği vakti gelene kadar Miyo'nun görgü kuralları derslerine devam etmeyi planladılar.

Bu noktada, geçen bahar şehre inmeye alışık olmayan çekingen kız çoktan gitmişti. Artık Miyo dışarı çıkmaktan gerçekten keyif alıyordu.

Bu bölge Kiyoka'nın ofisine yakın.

Yolu mükemmel bir şekilde ezberleyecek kadar çok kez oraya gitmişti ve sorunsuz bir şekilde oraya gidebilirdi. Elbette Kiyoka, Hazuki ya da Yurie'nin buna izin verip vermeyeceği tamamen başka bir konuydu.

Miyo tüm bunları düşünürken, önlerinde kimono giymiş bir adam taşıdığı ağır yük yüzünden tökezledi.

"Ah!"

"Hayır, o iyi mi? Bir dakika. Sanki bu adamı daha önce arkadan görmüş gibiyim," dedi Hazuki.

İki kadın karşılıklı bakiştılar.

Bu sırada adam yol kenarında çömeldi ve kamburunu çıkardı.

Pek iyi görünmüyordu. Adamı orada bırakamayacaklarına karar veren ikili aceleyle yanına gitti.

"İyi misin?"

Miyo bir elini onun sırtına koydu ama yüzüne bakmak için başını çevirdiğinde nefesi kesildi.

Adam ölümcül derecede solgundu. Ancak ten rengi bir yana, onun şaşırtıcı derecede yakışıklı ve zarif yüz hatları karşısında büyülenmekten kendini alamadı.

Yabancı açık tenli, narin ve biraz da çift cinsiyetliydi. İlk bakışta şüphesiz bir erkek olsa da, dünyadan soyutlanmış, soylu bir prensesin zarif zarafetini yansıtıyordu.

Kiyoka'ya çok benziyor.

Hem o anlık gözlemi hem de paniği bir sonraki anda dağıldı.
Adam Miyo'ya doğru baktı, alnından acı içinde soğuk terler akıyordu.

"Teşekkür , nazik genç bayan... Ama bu her zaman ..."

"Ha? Um, emin misin?"

Verdiği teminatlara rağmen, onu bu halde bırakıp gidemezdi.

Miyo kaşlarını çatmış ne yapacağını düşünürken, otomobillerini almaya giden Hazuki'nin şok içinde haykırdığını duydu.

"O ses. Baba olamaz mı?"

"Hmm? Önce bu garip genç bayan yanıma geldi, şimdi de küçük kızımın halüsinasyonlarını görüyorum... *Koff, koff*. Sonunda benim zamanım gelmiş olmalı..."

Adam uzaklara bakmadan önce tutarsızca bir şeyler mırıldanırken öksürdü.

Miyo, önündeki sahneyi tamamen kavrayamadan, şaşkın bir şekilde öylece kalakaldı. Bu sırada Hazuki paniklemeyi bıraktı ve bir iç çekti.

"Oh, lütfen, ne tür saçmalıklar saçıyorsun? Aklımın bana oyun oynadığından emindim ama gerçekten sensin. Burada ne işin senin? ...Tamam o zaman. Kiyoka'nın ofisi buradan çok değil, o yüzden seni biraz dinlenmen için oraya götüreceğiz."

"Abla? Bundan emin misin?"

Onu hastaneye götürmeleri gerekmiyor muydu? Ve gün ortasında işyerine girerek Kiyoka'ya rahatsızlık vermiş olmazlar mıydı?

Hazuki, Miyo'nun endişelerini bir el hareketiyle geçiştirdi.

"Onu hastaneye götürmek bir işe yaramayacak, üstelik Kiyoka'nın babası da değil."

Miyo, öfkeli baldızının önerisine kulak vererek adamın sırtını destekledi ve Hazuki'yle birlikte yola koyuldu. Daha önce

nişanlısının çalıştığı yere, Özel Anti-Grotesquerie Birimi istasyonuna varmışlardı.

"Ee? Buraya gelmene ne sebep oldu? Gerçekten meşgulüm, biliyorsun," diye inledi Kiyoka, şakaklarını ovuşturarak.

Miyo ve Kiyoka, Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin kabul salonundaki bir kanepede yan yana oturuyorlardı. Karşılarındaki başka bir koltukta ise Hazuki ve babası oturuyordu.

"Bunda büyütülecek ne var? O bölgedeydik," diye cevap verdi Hazuki, yüzünde en ufak bir suçluluk belirtisi olmadan.

"Elbette büyük bir mesele. Bu şekilde işten çağrılmak can sıkıcı bir durum."

"Kiyoka... Özür dilerim."

Miyo nişanlısından özür dilediğinde, yüzündeki kızgınlık yerini gülümsemeye bıraktı ve onu rahatlattı.

"Bu konuda endişelenmeyin. Eğer hatalı olan biri varsa, o da bu ikisidir."

Karşısındaki koltukta adama ve kadına delici bir bakış fırlattı.

Hazuki hâlâ hiç rahatsız olmamış görünüyordu. Bu arada, kendisine hitap edildiği için adamın gözleri anında parladı.

"Kiyoka! Seni özledim, çok uzun zaman oldu! bakalım? Hiç uğrayıp ziyaret etmiyorsun, *koff!* "

Hasta adam, şiddetli bir öksürük krizine girmeden önce enerjik bir şekilde Kiyoka'ya yaklaştı.

"*İç çek.* Sana yalvarıyorum, olduğun yerde kal. Şaka yapıyor olmalısın."

Kiyoka kocaman bir iç çekti ve Miyo'nun yüzüne döndü.

"İşin özünü anladınız. Bu hastalıklı orta yaşlı adam benim babam, Tadakiyo Kudou. Eskiden ailenin reisiydi."

Miyo, Hazuki'nin daha önce ona "Baba" diye hitap ettiğini duyduktan sonra bunu tahmin etmişti.

İki adamın birbirine bu kadar benzemesine şaşmamalı.

Tadakiyo'nun yüzünü ilk gördüğünde, Miyo onun Kiyoka'ya olan benzerliğini hemen kavramıştı.

Eski patrik açık tenli olsa da, yüzünde oğlundan daha fazla renk vardı. Bununla birlikte, şaşırtıcı derecede yakışıklı görünüşü Kiyoka'nınkinin aynadaki görüntüsüydü.

Aslında hiç de orta yaşlı görünmüyordu. Adam ellili yaşlarında olmalıydı ama en fazla otuzlu yaşlarda görünüyordu. Hatta ilk bakışta Kiyoka'nın ağabeyi olduğunu düşünmek için affedilebilirdiniz.

Tüm bu sürprizler karşısında hâlâ şaşkın olan Miyo, Kiyoka'nın sözlerini başıyla onayladı ve Tadakiyo'nun önünde eğildi.

"Sizinle tanışmak bir zevk. Benim adım Miyo Saimori."

"Tanıştığımıza oldum. Ben Hazuki ve Kiyoka'nın babası Tadakiyo Kudou.

Umarım iyi anlaşıyoruz."

"Evet, umarım biz de iyi anlaşabiliriz."

Miyo, adamın önüne uzattığı soluk ve ince eli tereddütle kavradı.

...O gerçekten bir deri bir kemik.

Tadakiyo ve Kiyoka'nın yüz hatları oldukça benzerdi, ancak daha yakından incelendiğinde, ikisinin ne ifade ne de fizik olarak birbirine hiç benzemediği anlaşıyordu.

İnce vücudu aksini düşündürse de Kiyoka bir askerdi. Yıllar süren eğitim ona aldatici derecede sağlam bir yapı kazandırmıştı ve kılıcını tuttuğu avucunun derisi nasırlı ve pürüzlüydü.

Buna karşılık Tadakiyo, ince yüz hatlarının işaret ettiği kadar kırılgan ve narindi. Ayrıca Kiyoka'dan biraz daha kısaydı ve ellerinin derisi o kadar yumuşaktı ki neredeyse şeffaftı.

Kiyoka, "Seni bu şekilde rahatsız ettiğim için üzgünüm Miyo... Gördüğün gibi babamın bünyesi zayıftır," dedi.

Hazuki, "Onu hastaneye götürebiliriz ama onun için yapabilecekleri bir şey yok," diye ekledi.

Kiyoka yorgun bir şekilde arkasına yaslandı. Hazuki de bıkkınlık içinde başını salladı.

İki çocuğuyla tamamen ters düşen Tadakiyo, Miyo'ya parlak bir gülümseme fırlattı.

"*Koff*. Beni gerçekten kurtardın, Miyo. Seninle orada tanışabildiğim için çok mutluyum. *Koff, Koff*, senin gibi nazik ve iyi kalpli bir kızım olmasından daha mutlu edecek bir *şey olamazdı* beni! *Koff!* "

"Sessiz ol."

"Lütfen baba, sus."

Tadakiyo, iki çocuğundan gelen sert karşılıklar karşısında omzunu düşürdü.

Kiyoka konuşmanın bir yere varmayacağını anladıktan sonra konuyu değiştirmeye çalışarak, "Peki o zaman," diye söze başladı. "Seni buraya ne getirdi? Bir nedenin olmalı, değil mi?"

"Evet! Tabii ki."

Tadakiyo yine heyecanla öne doğru eğildi, ta ki Hazuki kolundan tutup onu geri çekene kadar.

Miyo şimdilik Kudus hakkında bildiği her şeyi anlamlandırmaya çalıştı.

Kiyoka'nın anne ve babası zamanlarının çoğunu kırsal kesimdeki bir villada geçiriyordu. Tadakiyo aile reisliği görevini bıraktığından beri bu böyleydi ve ikisi de başkente nadiren geliyordu.

Bu sadece bir spekülasyondur, ancak bugünkü olaylara dayanarak, Miyo bu durumun Tadakiyo'nun zayıf yapısının bir ürünü olduğunu varsaydı.

Bu da Hazuki'nin neden imparatorluk başkentinin orta kesimindeki büyük Kudou malikanesinde tek başına yaşadığını ve Kiyoka'nın neden şehrin dış mahallelerinde küçük bir evde ikamet ettiğini açıklıyordu.

Bütün aile dağılmıştı.

Tadakiyo kendini topladıktan sonra uysalca, "İkinizi görmeye geldim," dedi. Kiyoka ona şüpheli bir bakış attı.

"Neden şimdi o kadar zaman varken? Bunun için biraz geç gibi görünüyor."

"...Şey, evet. Ziyaret için geciktiğimi kabul ediyorum. Ama biliyorsunuz, yaz sıcaklığının beni etkilemesi için fazla bir şey gerekmiyor."

"Tabii..."

"Bununla birlikte, evlilik teklifini en başta benim ayarladığımı düşünürsek, gelip işlerin nasıl gittiğini görmemeyi hiç uygun bulmadım. Ve tabii ki oğlumun ve kızımın gülen yüzlerini de görmek istedim."

"O zaman neden gelmeden önce bize haber vermediniz, Peder?"

Hazuki doğru bir noktaya parmak bastı. Sağlığının bu kadar kötü durumda olması, önceden iletişime geçmesi için daha fazla neden olmalıydı.

Bunun üzerine Tadakiyo aptalca sıırttı ve cevap verdi-

"Oh, şey, sadece ikinize sürpriz yapabileceğimi düşündüm..."

Onun bu sözleri hem Kiyoka hem de Hazuki'nin öfkeyle hep bir ağızdan "Sadece baş belası oluyorsun!" diye bağırmalarına neden oldu.

Nihayetinde, Kiyoka'nın işine daha fazla müdahale etmek istemedikleri için Miyo, Hazuki ve Tadakiyo başka bir yere gitmeye karar verdiler.

Seçtikleri yer, önde gelen soylu bir aileye yakışan muhteşem bir malikâne olan Kudou malikânesiydi.

Burası çok büyük.

Binanın aşırı büyüklüğü Miyo'yu şaşkına çevirdi. O kadar görkemliydi ki, sonunda orada yaşamaya başlasa nasıl olacağını hayal ettiğinde ürperdi; o kadar yabancıydı ki.

", içeri gelmekte özgürsün Miyo."

Binanın şu anki sahibi Hazuki'nin ısrarıyla Miyo ilk kez ana mülke girdi.

Yapının Batı tarzı taş işçiliğine sahip dış cephesi açık sarıya boyanmıştı. Sarmaşıklar duvarların orasında burasında kıvrılıyordu.

Girişteki büyük çift kapıdan geçtikten sonra, koyu yeşil bir halıyla kaplı geniş bir antreye geldiler. Tavan o kadar yüksekti ki, Miyo'nun boyu iki katına çıksa bile ulaşamazdı.

Etrafına baktığında, ön kapının üstündeki duvara gömülü güzel vitrayları fark etti.

Miyo, annesinin çocukluk evi olan Usuba malikanesini ziyaret ettiğinde de benzer şekilde gözünün korktuğunu hissetmişti; Batı tarzı evlerle ilgili bir şeyler gözünü korkutuyordu. Geleneksel Japon tarzı bir evde büyümüştü ve şu anki evi de bu tarz bir evdi, bu yüzden bunun sadece onlara daha alışkın olduğu için olduğunu düşündü.

Üstelik Usuba'ların evinin sadece ikinci katı Batı tarzında yeniden düzenlenmişti. Öte yandan bu konutun gerçek bir malikane olması onu daha da endişelendirdi.

"Bunun için çok üzgünüm, Miyo. Bir anda karmaşaya dönüştü."

Hazuki suçlu görünüyordu, bu yüzden Miyo telaşla başını salladı.

"Hiç de değil. Bir sürü sürpriz oldu ama idare ediyorum... Ayrıca, bir süredir kendimi Kiyoka'nın ailesiyle tanıştırmak istiyordum."

"Anlıyorum."

Nişanlısı daha önce Miyo'ya "Kendini aileme tanıtmak için zahmete girmene gerek yok" gibi bir şey söylemişti.

Ailenin reisi olarak, evliliğin her küçük ayrıntısı için ailesine danışmayacağı konusunda ısrar etmişti.

Yine de, Kiyoka eski aile reislerinin herhangi bir şikayette bulunmasına izin vermemiş olsa da, içten içe, potansiyel evlilik partnerine onunla önceden tanışmadan pek iyi gözle bakmaları pek olası değildi. Kiyoka'nın ailesine ayak uydurmakla pek ilgilenmediğini anlamıştı ama yine de kendisine iyi gözle bakmayacaklarını düşünmek Miyo'yu üzüyordu.

Fırsat bulabilirse kendisini resmen tanıtmak ve ailesiyle ilişki kurmak istiyordu.

Bu şekilde herkesin daha mutlu olacağını biliyorum.

Tadakiyo'nun kendi isteğiyle onunla buluşmaya gelmesi ve ona bu kadar nazik davranması beklenmedik ve mutlu bir sürpriz olmuştu. En azından Miyo için.

"Burada olmak beni gerçekten geri getiriyor."

Tadakiyo girişte etrafına bakınarak neşeyle konuştu.

"Ama neredeyse hiç ziyarete gelmiyorsun."

"Gerçekten... Miyo. Sizi daha önce görmeye gelmediğim için tekrar özür dilememe izin verin. Gerçek şu ki, ikinizi de kontrol etmeyi bu kadar uzun süre ertelememeliydim."

"Lütfen, bunun seni rahatsız etmesine izin verme."

Miyo cevap verdikten sonra ani bir farkındalık yaşadı:

Tadakiyo'nun kendisi, Kiyoka ile arasındaki evlilik teklifini kışkırtmıştı. Bu durumda, Miyo'nun kendisi için teyit etmesi gereken bir şey vardı.

 birlikte salona gittiler.

Burası da abartılı derecede görkemli bir odaydı. Egzotik geometrik desenler duvarları ve tavanı süslüyor, muhteşem iek biçimli aydınlatma armatrleri bulunuyordu. Kanepeler deri kaplıydı ve ahşap ayakları bile özenle oyulmuştu.

Göz kamaştırıcı i mekndan etkilenen Miyo, pahalı olduğuna şüphe olmayan kanepelere yavaşça yerleşti.

Hizmetçiler güzel kokulu siyah çay ve çay kekleri koyarken, Miyo konuşma fırsatını yakaladı.

"...Affedersiniz," diye çekingen bir şekilde başladı.

"Ne oldu?" Tadakiyo gülümseyerek başını eğerek sordu.

"Benden memnun olduğuna emin misin?"

"Miyo?" Hazuki onun sorusu karşısında kaşlarını çatarak ve çay fincanını bırakarak araya girdi.

"şimdi, bununla ne demek istiyorsunuz?" Tadakiyo sordu.

"Asıl evimde, sanki orada değilmişim gibi muamele gördüm. Bu yüzden insanların benim Saimori ailesinin bir yesi olduğumu nasıl bildiklerini merak ediyorum..."

Odadaki atmosfer bir anda soğudu. Ama şimdi geri adım atamazdı. Miyo sahip olduğu azıcık cesareti topladı ve devam etti.

"İnsanlar 'Saimori kızı' hakkında konuşurken küçük kız kardeşimi kastediyorlardı. Aslında Kudou ailesine tesadüfen geldim."

Aslında, küçük kız kardeşi kendisinin Kiyoka'nın karısı olmaya daha uygun olduğu konusunda ısrar etmişti. Ancak Miyo ona, Kiyoka'nın yanındaki yerinden vazgeçmek istemediğini söylemişti.

Yine de Miyo onun daha iyi bir gelin olacağını iddia edememişti. Gerçek şu ki, o dönemde Kudou ailesiyle evlenmeye uygun becerilere ve eğitime yalnızca Kaya sahipti.

Miyo, Tadakiyo'nun o zamanlar kendisi kadar önemsiz ve beş parasız birini aradığına inanamıyordu.

"Başka bir deyişle, Kiyoka'nın karısı olmasını istediğim kadının siz olup olmadığınızı merak ediyorsunuz. mi?"

"Bu... doğru."

Tadakiyo'nun bunu bizzat dile getirdiğini duymak göğsünü ağrıttı. Bunun sadece gerçek olduğunu bilmesine rağmen.

Kiyoka, Miyo'ya onu yanında istediğini söylemişti. Miyo da ona güvenmeye ve iyi günde kötü günde onunla kalmaya karar vermişti. Yine de kendisine ihtiyaç duyulmadığının söylenmesinden korkuyordu.

Bilinçsizce başını eğdi.

Ancak Tadakiyo'nun bundan sonra söyledikleri ne sert ne de soğuktu.

"Bunu yaparsam Kiyoka bana kızacak, değil mi? Ah neyse, eminim işe yarayacaktır," dedi Tadakiyo, Miyo'nun başını hafifçe ovmadan önce.

"İtiraf etmeliyim ki Saimori'nin kızı hakkında duyduğum söylentilerin kız kardeşinle ilgili olduğunu düşünmüştüm."

"...Anlıyorum."

"Ama aslında ben de seni biliyordum." Miyo içgüdüsel olarak başını kaldırdı.

Onu karşılayan Tadakiyo'nun sert ve sıkıntılı gülümsemesiydi.

"Bununla birlikte, Kaya ile ilgili hikayeleri duyduktan sonra olayların içine daldım. Sanırım Saimorilerin bir kızı daha olduğu için ailemize gelecek olanın o olabileceğini düşündüm."

Shinichi Saimori'nin ikinci karısının kızına düşkünlüğü iyi biliniyordu, ancak Miyo'nun varlığı da tam olarak bir sır değildi.

Tadakiyo'ya göre, bu yüzden özellikle onlardan birini sormaktan kaçınmış ve bir tanıdığı aracılığıyla Shinichi'ye "Kızının oğlumla evlenmesine ne dersin?" diye sormuştu.

İki kızından hangisinin Kiyoka'nın kapısına geleceğini görmek için kumar oynuyordu.

"Bak, oğlum o zamanlar evlenmeye o kadar karşıydı ki, bir şansımı deneyeyim dedim... O noktada neredeyse çaresizdim."

"...Çaresiz..."

"Açıkçası Saimori ailesine karşı kaba davrandığımı anlıyorum. Kendimi suçlu hissediyorum."

Miyo telaşlandı. Bu bilgiye nasıl tepki gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Ben de sana hakaret ettim, Miyo. Bunun için gerçekten özür dilerim." "Hayır, sorun değil."

"Açıkçası en iyi şekilde yapmadım ama yine olsa yine yaparım. Olsa olsa, iyi bir iş çıkardığım için kendi sırtımı sıvazlamak istiyorum."

Tadakiyo kıkırdadı ve yüzünde gururlu bir ifadeyle kollarını kavuşturdu.

"Ne de olsa Kiyoka... Sen hayatına girdiğinden beri oğlum değişti, Miyo."

"Ne?"

Gözlerini kırptırdı.

Kiyoka değişti mi?

Tadakiyo'nun bununla ne demek istediğini bilmiyordu. Kiyoka en başından beri ona karşı nazik davranmıştı ve onun kalpsizliği hakkındaki hikâyelerin asılsız olduğunu anlaması uzun sürmemişti.

Elbette, Kiyoka'nın son derece yakışıklı yüz hatlarının kelimelerle arasının iyi olmamasının insanlarda nasıl yanlış bir izlenim bırakacağını da tahmin edebiliyordu. Yine de Tadakiyo, Kiyoka'nın içten içe nasıl biri olduğunu anlamış olmalıydı - babasıydı o.

Tadakiyo, Miyo'nun soru sormak için başını eğmesi karşısında herhangi bir yanıt vermedi.

"İşte bu yüzden endişelenecek bir şey yok. Onun yanına geldiğin için çok minnettarım."

"...teşekkür ederim."

Boğazı düğümlendi.

Miyo, Saimorilerle yaşarken tamamen değersiz olduğuna ikna olmuştu. Şimdi bunu söyleyecek kadar ileri gitmese de, eski halinin boş, neredeyse kaybedilmiş bir dava olduğunu düşünüyordu.

Kendisi hakkındaki düşük görüşüne rağmen, insanlar Kiyoka'nın yanına geldiğinden beri Miyo'nun yeri doldurulamaz olduğu konusunda defalarca ısrar etmişlerdi.

En çılgın rüyalarında bile her şeyin bu kadar mükemmel gittiğini hayal edemezdi. Aksine, bu kadar mutlu olmaya hakkı olup olmadığını merak ediyordu.

"Fuyu şu anda hala biraz kızgın ama eminim eninde sonunda sana ısınacaktır, Miyo."

"...Fuyu?"

"Annem mi yapacak? Oh, hayır, mümkün değil."

Tadakiyo'nun bahsettiği bu "Fuyu" kadın, karısı-Hazuki ve Kiyoka'nın annesiydi.

Miyo, Fuyu'dan söz edildiğinde Hazuki'nin yüzünde beliren düpedüz nefret dolu ifade karşısında şok oldu. Baldızının daha önce hiç bu kadar iğrenmiş görüldüğünü görmemişti.

"Dürüst olmak gerekirse. Sen ve Kiyoka'nın annenizden neden bu kadar nefret ettiğinizi anlamıyorum."

"Ondan nefret ettiğimizden ziyade, bu dünyada her gün asabi olan birinden *hoşlanabilecek* çok fazla insan olmadığı için."

"Bu, babana tuhaf demenin dolambaçlı bir yolu muydu...? Her halükarda, bu konu buraya neden geldiğimle ilgili, o yüzden bunu Kiyoka geldiğinde konuşalım."

O andan itibaren üçü arasındaki sohbet konudan konuya atladı ve onlar daha ne olduğunu anlamadan güneş ufka doğru batmaya başlamıştı bile.

Boş boş sohbet etmek keyifli olsa da, hiçbir şey yapmadan öylece oturuyor olmaları Miyo'yu rahatsız etti.

Tam da hareketsizlik dayanabileceğinden daha fazla tehdit oluşturmaya başlamışken, Kiyoka nihayet Kudou'nun ana malikânesine vardı.

"Usta fil geri döndü."

Miyo hizmetçinin anonsu üzerine başını kaldırmaktan kendini alamadı.

"Efendi soy" derken Kiyoka'yı kastediyorlardı. Teknik olarak, nişanlısı ailenin şu anki reisi olduğu için ona "efendi" denmesi gerekiyordu. Ancak önceki aile reisi Tadakiyo bu görevi çok erken bıraktığı için, hizmetkârlar ona hâlâ eski unvanıyla hitap ederken, Kiyoka'ya "efendi soy" diyorlardı.

Heyecanla odadan dışarı fırlarken Miyo'yu bir rahatlama kapladı.

"Tekrar hoş geldin, Kiyoka."

Onu girişte buldu, sanki malikâneye yetişmek için acele etmiş gibi hafifçe nefes nefese kalmıştı. Onu fark eden adam dudaklarını gevşeterek, "Teşekkürler," dedi.

Miyo her zamanki gibi ceketini çıkarmaya gittiğinde, aniden arkasını döndü ve yüzüne sert bir şekilde baktı.

"Miyo, babam sana bir şey yaptı mı?"

"Ne? Ne gibi...?"

"Sarılın, elinizi tutun, başınızı okşayın, size yaklaşın."

Kiyoka tek bir nefeste her şeyi sıraladı. Miyo bir an için irkildi. Verdiği örneklerden biri kesinlikle tanıdık gelmişti.

Kiyoka nişanlısının yüz ifadesindeki anlık ve ince değişikliği de gözden kaçırmadı.

"..., değil mi?" "Hayır, şey-"

"Evet, . O umutsuz küle çevirme zamanı."

Açık avucundaki mavi alevi yakıp söndürürken Kiyoka'nın ifadesi taşlaştı.

Paniğe kapılan Miyo, kaynayan nişanlısının kolunu çekti. "Yapamazsın!"

"Oh, hayır, umurumda değil. O haşereden kurtulmak ferahlatıcı olacak."

"Benim için fark etmez. Senin bir katil olduğunu görmek beni paramparça eder, Kiyoka."

Bu, babadan oğula bir sohbet için nadir bir fırsattı. Birbirlerinden hoşlanmaları gerekmiyordu ama en azından aralarındaki anlaşmazlığı çözmek için birbirleriyle konuşmalarını istiyordu.

"..."

"..."

Görünüşe göre kadının çaresizlik duyguları onu etkilemişti. Nişanlısına boyun eğen Kiyoka, öfkesinin alevlerini bastırdı.

"Peki. En azından mazeretini dinleyeceğim."

"Teşekkür."

İkili hizmetçinin yönlendirmesiyle yemek odasına gitti. Akşam yemeği çoktan servis edilmişti ve Hazuki ile Tadakiyo masaya oturmuşlardı.

Hem baba hem de kızı çifte doğru bakarken kulaktan kulağa sıırıttılar.

"Tanrım, siz ikiniz kesinlikle acele etmediniz, değil mi? Girişten itibaren yürüyüşün *bu kadar* uzun olduğunu hatırlamıyorum."

"Evet, tam da hayal ettiğim gibi oldu. Birbirlerine 'Ben geldim, *sevgilim*' ve 'Evine hoş geldin, *aşkım*!' demekle meşguldüler."

Ma chérie? Mon amour...? Miyo kelimeleri tanıımıyordu, bu yüzden başka bir dilden olduklarını varsaydı.

Şaşkınlık içinde orada dururken, sanki bir tundranın ortasındaymışlar gibi yanında soğuk bir havanın yayıldığını hissetti.

"O mide bulandırıcı hayalini hemen geri al. Seni cayır cayır yakmadan önce."

"Ne demek 'mide bulandırıcı'? Fuyu ve ben birbirimize olan aşkımızı böyle dile getiriyoruz!"

"Ha? Ciddi misin? Bunu anneme mi söylüyorsun?"

Tadakiyo çocuksu bir öfkeyle yanaklarını şişirirken Hazuki ona tam bir inançsızlıkla baktı.

İşlerin giderek kontrolden çıktığını gören Miyo, Kiyoka'nın dikkatini çekti ve onu oturmaya teşvik etti.

"Tamam, hadi yiyelim millet."

Evin reisi olan Hazuki'nin teşvikiyle, her biri kendi yemek çubuklarını ve çatal bıçak takımlarını aldı.

Tadakiyo'nun zayıf bünyesini göz önünde bulunduran şef, eski aile reisine yutması kolay tofu ve pirinç lapasından oluşan bir porsiyon hazırladı. Hazuki'ye ise ağırlıklı olarak sebzelerden oluşan renkli ve abartılı bir çorba ve salata kombinasyonu sunulmuştu. Kiyoka'nın evinin önünde ise balık, kaynatılmış palamut suyu bazlı yemekler ve benzerlerini içeren tipik Japon tarzı bir yemek duruyordu.

Miyo'nun yemeği de nişanlısınıninkiyle büyük ölçüde aynıydı. Ana yemek, şefin Japon baharatları ve Batı otlarının nadir bir kombinasyonu ile tatlandığı bir sonbahar somonuydu. Yanında miso çorbası ve tatlı patates çorbası vardı. Ayrıca bir sebze garnitürü ve cömert bir porsiyon shiitake, shimeji ve maitake mantarı vardı. İyi marine edilmiş mantarlar aşırı tuzlu olmadan lezzet bakımından zengindi.

Daha önce hiç şey tatmamıştım... ama gerçekten çok lezzetli.

Kudou ailesinin aşçısından daha azını beklemezdi. Hem beceri hem de işverenlerinin zevklerini dikkate alma konusunda birinci sınıf olan aşçılar, malzemeleri onun gibi bir amatörün aklına gelmeyecek yeni bir şekilde kullanmışlardı.

Miyo bir yandan yemek çubuklarıyla uğraşırken bir yandan da yemeğin hangi kısımlarını kendi yemeklerinde kullanabileceğini düşünüyordu.

Birkaç dakika geçti. Herkes yemeğin yarısını yedikten sonra Kiyoka gecenin ana konusuna değindi.

"Bu öğleden sonra konuşamadığımız konu hakkında."

"Evet, doğru. Ana mülkten yemek yemeyeli o kadar uzun zaman oldu ki bir an kendimi kaybettim."

Tadakiyo kıkırdadı. Miyo, Kiyoka'nın sinirlendiğini hissedebiliyordu.

"Ama ciddiyetle söylüyorum, daha önce yalan söylemiyordum. Buraya ikinizi görmeye, başkenti ve malikaneyi ziyaret etmeye ve her şeyin nasıl gittiğini kontrol etmeye geldim. Ama bu yolculuğu başka bir nedenle yaptım - Kiyoka, Miyo." Müstakbel kayınpederi her ikisine de dönüp isimlerini söyledikten sonra devam etti. "İkinizi de Fuyu ve benim yaşadığımız villaya davet etmek istiyorum."

"Ha?!"

Şaşıran tek kişi Miyo'ydu. Hem Kiyoka hem de Hazuki şaşırmamıştı; zaten bu kadarını tahmin etmiş görünüyorlardı.

Kiyoka'nın tek kelimelik yanıtı da benzer şekilde heyecansızdı: "Hayır."

Bu Miyo için sürpriz olmadı.

Kiyoka'nın buraya geldiğinden beri nasıl davrandığına bakarak bunun olacağını tahmin etmişti.

Dürüst olmak gerekirse, villaya gitmek istiyordu. Ama Kiyoka'nın hoşuna gitmeyecekse, onu kendi isteklerine uymaya zorlamak istemiyordu.

"Ya da en azından benim söylemek istediğim bu."

Tam Miyo'nun cesareti kırılmaya başlamışken, Kiyoka konuşmaya devam etti, her ne kadar bundan nefret ediyor gibi görünse de.

"Ne yazık ki reddedecek durumda değilim... Daveti gönülsüzce kabul ediyorum."

"Oh, gerçekten mi? Emin misin?" Miyo sordu.

"İş yerinde bazı kaçınılmaz durumlar ortaya çıktı. Villa ziyareti sadece tesadüfi."

"İş için mi? Seninle gelmem gerektiğine emin misin?"

Askeri görevleri için ziyarete gittiğinde ona engel olabilirdi.

Kiyoka onun sorusu karşısında hafifçe gülümsedi.

"Sorun yok. Doğrudan işin içinde değilseniz işin kendisi pek bir tehdit oluşturmuyor ve villanın etrafındaki savunmalar kusursuz. Sizin de gelmeniz hiç sorun olmaz."

"...O zaman seve seve katılırım."

Böylece Miyo, Tadakiyo tarafından Kiyoka ile birlikte Kudou ailesinin villasına götürölmek üzere yola çıkarıldı.

Akşam yemeği bitmişti. Kiyoka ayrılmaya hazırlanırken, babası onu durdurmak için seslendi.

"Kiyoka."

"Ne?"

Tadakiyo'ya bu kadar açık bir şekilde cevap vermek istememişti.

Kiyoka babasına karşı duyduğu kararsızlığın tamamen farkındaydı.

Tadakiyo ona doğrudan bir şey yapmış değildi. Daha ziyade, adama duyduğu güvensizlik, tüm aile malikânede birlikte yaşarken annesinin canının istediği her şeyi yapmasına izin vermesinden kaynaklanıyordu. Başka bir şey değil.

Kiyoka'nın bir eş bulma konusundaki isteksizliği Tadakiyo'yu uzun zamandır düşündürüyordu. Yine de tüm endişelerine rağmen adam, Kiyoka'nın kararsızlığının ardındaki itici güçlerden birinin karısı olduğunu hiç fark etmemişti.

Açıkçası, babasının zaman zaman bu stresi hak ettiğini düşünüyordu.

...Bu sefer ben de onu göndermek istedim.

Kiyoka, yanında gözlerini kırpiştıran Miyo'baktı.

"Gerçek şu ki, son zamanlarda villanın etrafında şüpheli insanlar ortaya çıkmaya başladı."

"şüpheli insanlar mı? Villanın etrafında bir bariyer var, değil mi?"

"Evet, öyle. Bu yüzden bize zarar vereceklerini sanmıyorum. Ama insan merak ediyor, değil mi? İşinizle bir ilgisi bile . Sadece bilmeni istedim."

"...Bu mümkün."

Kiyoka, Özel Grotesk Karşıtı Birim'in üstlenmek üzere görevlendirildiği görevi düşündü.

Görevin ayrıntıları, bir çiftçi köyünün çevresinde meydana geldiği söylenen doğal olmayan bir fenomeni içeriyordu. Her ne kadar

Olay küçük çaplı olsa da geleceğin imparatoru Takaihito yine de Kiyoka'dan bu konuyla ilgilenmesini istemişti.

Söz konusu çiftçi köyü, ailesinin ev olarak kullandığı villaya yakındı.

Bu bir tesadüf olamaz. Takaihito'nun Kiyoka'yı bu göreve atamasının ardında gizli bir neden olmalı.

"İtiraf etmeliyim ki, mümkünse bu konuda bir şeyler yapmanızı istiyorum." "Eğer ayıracak zamanım olursa bunu düşüneceğim."

Dudaklarından sinirli bir iç çekiş çıktı.

O ana kadar hep yaptığı gibi, babasını tamamen reddetmemesinin ve ona bunu kendi başına çözmesini söylememesinin tek nedeni, nişanlısının yanında durmasıydı.

Babandan kaçma, gibiydi gözleri. "Eve gitme zamanı," dedi Kiyoka, Miyo'ya dönerek.

"Evet."

Yabancılaşmış olsun ya da olmasın, ailesiyle yüzleşme ve sözleriyle onlara ulaşmaya çalışma fırsatı bulduğu için şanslıydı; Miyo'yla tanışmak ona bunu öğretmişti.

O kadar nefret ettiği annesiyle yüzleşmeyi bir kez daha denemeyi ona borçluydu.

✿ BÖLÜM ✿

Titreyen, Utanmış

Başkentten villaya ulaşmak trenle yarım gün sürüyordu.

Bu, Miyo'nun bu "demiryolu" icadını kullanarak ilk deneyimiydi, bu yüzden tüm yolculuk boyunca gergindi.

Bu kadar büyük bir aracın gerçekten hareket edebileceğine inanmamakla kalmadı, içinde bulundukları ahşap birinci sınıf vagonun içi o kadar süslüydü ki rahatlamakta zorlandı.

O sabah yola çıkmak üzere trene ilk binişinden bu yana geçen birkaç saat boyunca Miyo bir milim bile kıpırdamamıştı. Bir çubuk gibi dimdik oturuyordu, ellerini kucağında kavuşturmuştu ve yüzünde gergin bir ifade vardı.

"Miyo, biraz daha rahatlayabilirsin." "Söylemesi yapmaktan kolay..."

Bir gazeteye dalmış olan Kiyoka, her zamanki askeri kıyafeti yerine rahat bir beyaz gömlek ve siyah pantolon giymişti. Tamamen evindeymiş gibi görünüyordu.

Kesinlikle yakın zamanda onun bu tavırlarını takınmayacaktı.

"Miyo, biraz çay ister misin? Oldukça iyi bir şeydir," dedi Tadakiyo, bir fincan çayı yavaşça yudumlarırken. Ancak, araba Miyo'nun bir şey dökmeyeceğinden emin olamayacağı kadar çok sallanıyordu.

"Hayır... Ben iyiyim, teşekkür ."

"Emin misin? Gerçi daha önümüzde uzun bir yol var. Eğer bir şey isterseniz, sormaktan çekinmeyin."

"Teşekkür ."

Miyo onun ilgisini takdir ediyordu ama yakın zamanda bir istekte bulunacağını da sanmıyordu.

Tadakiyo, "Yine de Hazuki'nin bizimle gelememesi çok kötü," diye mırıldandı. Miyo başını salladı ve "Gerçekten de öyle," diye cevap verdi.

Hazuki, Miyo'nun yolculuk için hazırlanmasına yardım etmişti ama bu sefer onlara katılamadı. Görünüşe göre kaçırmayı göze alamayacağı önemli bir parti .

"Seninle gelmeyi gerçekten çok istiyordum! Şimdi Miyo'yu annemden kim koruyacak?!" diye bağırmıştı ama bir şeyleri değiştirmek için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

"Onsuz biraz huzur ve sessizlik bulacağız."

"...Ama peşime takılmayı o kadar çok istedi ki, Kiyoka."

Miyo'nun bu konuda hiç çekinmeden içini dökmesi, Kiyoka'nın ne diyeceğini bilememesine yol açtı. Kaşlarını çatı.

"...O zaman ona bir şeyler getirmeye ne dersin?"

"Bu mükemmel!"

Gerçekten de iyi kalpliydi. Miyo gülümsedi.

Bu şekilde konuşmaya devam ettiler. Yol boyunca, öğlene kadar tren vagonunda ileri geri sallanan Miyo neredeyse sinirden bayılacaktı. Neyse ki bu süreye hafif bir yemek sığdırmayı başardılar.

Sonunda tren, son zamanlarda kaplıca olarak ün kazanmış bir kasabada durdu. Yine de bu, kırsal kesimde oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Çevredeki alan çoğunlukla çiftçi köyleri ve dağ mezralarından oluşuyordu. Başkent'in refahıyla kıyaslandığında gece ve gündüz gibiydi.

Yine de bu kasabanın sahip olduğu tek şey kaplıcalar değildi. Buradaki doğal gölgenin bolluğu sayesinde, bölge başkente göre daha serin yazlarla kutsanmıştı. Bu nedenle Kudouslar burada tatil evi olan tek zengin aile değildi.

"Hadi inelim, olur mu?"

Tadakiyo çantasını aldı ve ayağa kalktı.

Miyo onun arkasından devam etti ve bavulunu almaya gitti. Tam o sırada, porselen bir el çantasını kaldırmak için yanına uzandı.

"K-Kiyoka."

Nişanlısı, bir elinde çantası, diğer elinde Miyo'nunki olduğu tek kelime etmeden çekip gitti.

"Kiyoka, kendi eşyalarımı taşıyabilirim...!" "Benim için fark etmez."

"Yine de."

Kadın, adam trenden perona inmek için hızlı adımlarla yürürken onun arkasından gitti.

Bunu yaptıklarında, yalnız ve yaşlı bir adam onları karşılamak için yanlarına geldi. Kırlangıç kuyruklu bir palto giymişti ve saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı. Miyo onun bir ev hizmetçisi olduğunu tek bakışta anlayabildi.

"Tekrar hoş geldiniz, Efendim."

Adam Tadakiyo'nun önünde derin bir selam verdikten sonra Kiyoka ve Miyo'ya döndü.

"Hoş geldiniz, Efendi Scion, Genç Hanımefendi." "Seni gördüğüme sevindim, Sasaki."

"Gerçekten de uzun zaman oldu. Çok daha iyi bir genç adam olmuşsun."

Bu adam aradı Sasaki öyleydi, başına Kiyoka'nın Giriş, Kudous'un villasının bekçisi ve uşağı.

Genel görünüşü temiz ve düzenli olsa da, parlak ve nazik gülümsemesi ona güler yüzlü bir yaşlı adam havası veriyordu.

Daha da önemlisi.

"Genç Hanımefendi...?"

Yavaş yavaş yanakları kızardı.

Henüz evlenmemişken ona böyle hitap etmesi biraz aceleci değil miydi? Tam olarak utanmamıştı ama bu unvan onu biraz utangaç hissettirmişti.

"Hee-hee. Genç-özür dilerim-Üstad Scion. Kendinize gerçekten güzel bir eş buldunuz."

"Katılıyorum. Bekle, az önce bana neredeyse 'Genç Efendi' mi diyecektin?" "Tabii ki hayır. Beni yanlış duymuş olmalısınız."

Kiyoka, Sasaki'nin aptalı oynamasına sinirlenerek omuz silktili.

Hep birlikte istasyonun dışındaki otomobile bindiler ve direksiyonda Sasaki olduğu halde villaya doğru yola çıktılar.

İstasyonun çevresindeki alanda turistlere yönelik pansiyonlar ve hediyelik eşya dükkanları bulunuyordu. Bu şehir merkezi oldukça kalabalık olmasına rağmen, uzaklaştıkça manzara yerini dağlar, ağaclar ve pirinç tarlalarından başka bir şeye bırakmıyordu.

Villa, arabayla yaklaşık on dakikalık bir mesafenin sonunda yer alıyordu. Pirinç tarımı yapılan kırsal bir köyün eteklerindeki küçük bir ormanın içinde inşa edilmişti.

Ormanın içinden geçen tek yol bakımlı olsa da, çevreleri dağlık ve bakımsızdı. Miyo ve Kiyoka'nın paylaştığı eve kıyasla burada doğaya çok daha yakındılar.

Miyo bazı vahşi hayvanları görmeyi umuyordu, ancak ne yazık ki dileği gerçekleşmeden önce geldiler.

"Vay canına, sonunda buradayız."

"Bu kadar uzun bir yolculuktan yorgun düşmüş olmalısınız."

Tadakiyo otomobilden indi ve vücudunu gerdi, bunu yaparken de sağa sola öksürdü.

Dışarısı çok soğuktu. Başkentin sert rüzgârı yeterince soğuktu ama yakınlardaki dağlar ve buradaki yüksek rakım sayesinde hava daha da soğuktu.

Villayı çevreleyen ağaclar yapraklarının çoğunu çoktan dökmüştü. Kış gelmek üzereydi.

"Buradaki hava çok temiz, değil mi?"

"Etrafta bu kadar çok doğa olunca böyle oluyor işte. Daha da önemlisi, üşüyor musun, Miyo?"

Miyo endişelenen nişanlısına başını salladı.

"Bu *haori* paltom var, yani ben iyiyim."

Kiyoka *haori* için kumaş seçmişti ve bu kumaşı özellikle seviyordu.

Miyo'nun o günkü kıyafeti, krizantem desenli kimonosu ve Suzushima'nın eşleşen çivit *rengi haori*'sinden oluşuyordu.

son zamanlarda uyarlanmıştı.

Her değişen mevsimde yeni kimonolar ve aksesuarlar yaptırdığı için kendini suçlu hissediyordu ama Hazuki ona "Endişelenme, bırak parasını ben ödeyeyim" demişti. Şimdi onun tekliflerini itaatkâr bir şekilde kabul ediyordu.

"Gerçekten mi? O zaman bunu özel olarak yaptırmamız iyi oldu." "Evet, teşekkür ederim."

Onlar sohbet ederken, Sasaki onları villanın girişine götürdü.

İki katlı bir yapıydı ve ana mülkün yaklaşık yarısı kadar büyüktü. Ancak Kiyoka'nın tek katlı evi ve bir avuç odasıyla karşılaştırıldığında, bu Batı tarzı ahşap konut birkaç kat daha büyüktü.

Dış duvarlar ince bir krem rengine boyanmıştı ve çatı parlak kahverengiydi. Genel olarak bina güzel olmaktan çok çekici görünüyordu.

Sasaki ağır görünümlü ana kapıyı geri çekti ve üçü -Miyo, Kiyoka ve Tadakiyo- villaya adım attı.

"Evine hoş geldin."

Giriş holünde toplanmış olan evin hizmetkârları hep bir ağızdan başlarını eğdiler. Bunlar arasında Sasaki kadar yaşlı bir kadın, orta yaşlı bir adam, iki orta yaşlı kadın ve yirmili yaşlarında genç bir adam vardı. Son olarak, şef kıyafeti giymiş otuz yaşlarında bir adam vardı ve toplamda altı kişiydiler.

Şık elbiseli bir kadın cesur adımlarla önlerine çıktı. "Evinize hoş geldiniz."

Sonra kaşlarını çattı, açtı ve onlara hitap ederken ağzını zarifçe gizledi.

Miyo, Kiyoka'nın arkasında hafifçe gerildi. Bu o olmalıydı.

"*Koff*, ben geldim! Ben yokken hiçbir şey olmadı, değil *mi* tatlım?"

Tadakiyo, açıkça huysuz bir kadın olan Fuyu Kudou'nun aksine, bir gülümseme patlattı ve ona doğru koştu.

"Anlaman için sana daha kaç kez söylemem gerekecek? Senin bu bıktırıcı ileri geri konuşmalarına katlanmayacağım," diye tükürdü Fuyu. "Ne kadar saçma."

Karısının soğuk tavrına rağmen Tadakiyo gülümsemeyi bir an olsun bırakmadı. Aksine, homurdanması onu memnun ediyor gibiydi.

Hatta itibaren ve kenarda,o oldu bariz ve çift vardıbirbirlerine karşı duydukları coşku arasında muazzam bir uçurum var.

"Hadi , yapma. Sana sadece söylüyorum, sevgilim *chérie*-"

"arasında kesinlikle aşk yok."

Splat.

Miyo, Fuyu'nun Tadakiyo'nun sözlerini zekice ve açık sözlü bir çürüttüğünü neredeyse duyabiliyordu.

Sonra Soğukkanlılıkla Susturma onu Koca, Fuyu döndü onu Badem şeklindeki gözlerini arkasındaki çifte, Kiyoka ve Miyo'ya çevirdi.

Kiyoka ince, akıcı hareketlerle Miyo'nun önüne geçerek ona kalkan oldu.

"Kiyoka."

Oğluna Tadakiyo için ayırdığı aynı soğuklukla hitap etti.

Fuyu'nun bıçak gibi keskin, güzel bir yüzü vardı. Üstüne üstlük en ufak bir gülümsemesi bile olmadığından, göz korkutucu bir aurası vardı.

"Bir ziyaret etmeyi ihmal , değil mi?

Ne kadar taş kalplisin." "Taş kalpli mi? Buna katılmıyorum."

"Yani Obon'a ya da Yeni Yıl'a bir kez bile gelmemenin evlat saygısı eksikliği olduğunu düşünmüyor musunuz?"

" de değil."

İkisi arasında gergin bir hava geçti. Sanki ebeveyn ve çocuk değillermiş gibi sert ve resmi konuşmaları odadaki tansiyonu hızla yükseltiyordu.

Ancak Miyo, Kiyoka'nın arkasında saklanıp olayların gelişmesini izleyemezdi.

Sahip olduğu tüm cesareti toplayarak nişanlısının yanına gitti.

"Affedersiniz...!"

"Bekle."

Kiyoka, Miyo'yu durdurmak için ihtiyatlı bir açıklama yaptı, ancak Miyo geri adım atmak yerine başını sallayarak karşılık verdi. Biraz şaşırın adam nefesini içine çekti.

Miyo nişanlısının hafif terli avucunu sıktı ve dosdoğru Fuyu'ya baktı.

"Sizinle tanıştığım memnun oldum. Ben Miyo Saimori." "..."

Fuyu'nun kendisine bakıp anlayamadı. Kadın en ufak bir tepki vermedi.

"Um-"

"Kiyoka."

Tekrar konuştuğunda, Fuyu sanki Miyo'nun sözleri kulaklarına hiç ulaşmamış gibi onun sözünü kesti.

Miyo yanı başında belli belirsiz bir dil tıkırtısı duydu. Kiyoka'ya döndü ve onun güzel profiline acımasızca bulutlandığını gördü.

"Kiyoka. Şu pejmürde hizmetçini açıklar mısın?"

Görevli. Miyo bu sözün kendisine yönelik olduğunu hemen anladı.

Yaklaşık on yıl boyunca kendisine bir hizmetçi gibi davranılmıştı. Bu noktada, bu şekilde anılmak onu üzmüyordu, ancak bu kadar uzun süre sonra bunu tekrar duymak yine de canını yakıyordu.

Görünüşe göre Kiyoka bu işin peşini bırakmayacaktı. "...Görevli mi?"

"Evet, bu doğru. Kudou ailesinin *reisinin* yanında duran o utanmaz, çirkin fahişeden bahsediyorum."

"..."

"Hangi köyden sürünerek çıktı acaba? Kesinlikle pejmürde. İnsanlar senin gibi bir adamın böyle bayağı bir kadını yanında tuttuğunu öğrendiklerinde karakterini sorgulayacaklar."

Yelpazeyle ağzını kapatan Fuyu, sanki bir pislik yığınının bakıyormuş gibi Miyo'ya baktı.

Bu bardağı taşıran son damla oldu. Malikanenin dışında gök gürültüsü ve şimşek çaktı.

"!"

Herkesin yoğun ve kulak tırmalayıcı sestten duyduğu şaşkınlığın ortasında Miyo, Kiyoka'nın alçak bir hırıltı çıkardığını net bir şekilde duyabiliyordu.

"...Bunu bir kez daha söyle."

"Kiyoka, çok ileri gidiyorsun."

Tadakiyo Sakincekinandı onun Oğlum, ama Kiyoka onu tamamen görmezden geldi.

"Sana bunu bir kez daha söylemeni söylemiştim, Fuyu Kudou."

"Ne?! Öz annenle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin...!" "Anne mi? Güldürme beni. Seni hiçbir zaman annem."

Fuyu'nun yanakları anında kıpkırmızı oldu.

Kiyoka, daha önce Tadakiyo'ya gönderdiği soğuk bakışların hiçbirine benzemeyen mutlak bir sıfır bakışıyla ona ters ters baktı.

"?!"

"Şaşırmış gibi yapma. Burada kimin gerçekten kaba olduğunu biliyoruz."

Kiyoka ona dudak büktü. Açıkça annesiyle alay etmeyi amaçlayan bir gülümsemeydi bu.

"Bugün nişanlımı da yanımda getireceğimi size yeterince bildirmiştim. Onun adını da biliyor olmalısınız."

Fuyu yelpazesini öyle sert kapattı ki, parçalanmaya hazır görünüyordu.

Yüzü kıpkırmızıydı ve dudağını ısırıyordu; her an patlamaya hazırды.

Müdahale edemeyen diğer herkes anne-oğulun konuşmasını nefeslerini tutarak izledi.

"Kiyoka."

Miyo iyiydi. Kiyoka'nın kolunu çekiştirerek bunu ona anlatmaya çalıştı.

Ancak onun bu hareketine tepki veren nişanlısı değil Fuyu oldu.

"Seni aşağılık terk edilmiş velet! Oğluma bu şekilde elini sürmene izin vermeyeceğim!"

Miyo öfkeli çığlık karşısında sarsılarak omuzlarını gerdi.

Terk edilmiş - sanırım bu konuda haklı, diye düşündü Miyo sakince.

Annesi uzun zaman önce ölmüştü ve babası ona hiç ilgi göstermemişti. Ve elbette üvey annesi de ona bir kız evlat gibi davranmamıştı. Birinin ona yetim olduğunu söylemesine itiraz edemezdi, bu yüzden Fuyu'nun yorumunu üzücü bulmadı.

Ancak hizmetkârlar, Kiyoka'nın annesinin kaba sözleri yüzünden kendini kaybedeceğinden endişeli görünüyorlardı.

"Böyle üçüncü sınıf bir terbiye almış bir kızı Kudou ailesine asla kabul edemezdim."

"..." Miyo cevap vermedi.

"Gördünüz mü? Sessiz ve kendisini savunacak bir şey söyleyemiyor. Eğitimsizliğinin açık kanıtı. Eminim sen bile bunu görebiliyorsundur, Kiyoka."

"Kapa çeneni."

Tadakiyo, anne ile oğlunun arasına girdiği anda sert bir şekilde karşı çıktı.

"Yeter, de."

Fuyu onaylamayan bir ifadeyle kaşlarını çattı ve bakışlarını diğer yöne çevirdi.

"Gidelim," dedi Kiyoka, Miyo'yu elinden tutup çekerek yürüdü. Sonra ikinci kata çıkan merdivenlerin hemen önünde durdu ve küçümseyerek annesine baktı. Gözlerinde artık öfke ya da nefret yoktu.

"Bir daha Miyo'ya bir şey söylersen, seni öldürürüm."

"Öldür-?!"

Diğer herkes şaşkınlıkla gözlerini açtı.

Odadaki hiç kimse onun bu sözlerine boş bir tehdit olarak gülüp geçemezdi. Kiyoka'nın tavrı tüm hikayeyi anlatıyordu; onun hayatına son verme konusunda tamamen ciddiydi.

"...Kiyoka."

Tadakiyo acı içinde mırıldanarak cevap veren tek kişiyken, diğer herkesin ağzı kapalı kaldı. Miyo, diğerlerini geride bırakırken öfkeli nişanlısının onu da yanına almasına sessizce izin verdi.

Sasaki aceleyle çiftin peşinden giderek onları ikinci kattaki bir köşe süit olan odalarına götürdü.

Oldukça genişti ve bol miktarda güneş ışığı alıyordu. Odada üç kişinin rahatça uyuyabileceği büyüklükte bir kanopili yatağın yanı sıra rahat ve lüks bir sandalye ve masa da bulunuyordu. Duvar kâğıdı ilk bakışta sade görünse de yakından incelendiğinde özenli bir tasarım göze çarpıyordu.

Odanın daha gerisinde, kiremitli bir balkon vardı.

O kadar büyük ki.

Miyo, ifadesini okumaya çalışmak için yanındaki nişanlısına çaktırmadan baktı.

Bir şey söylemek istedi ama adamın yüzündeki duygusuzluk onu korkuttu.

"Şimdi lütfen ikiniz de kendinizi evinizde hissedin. Bir şeye ihtiyacınız olursa söylemeniz yeterli, ben hallederim."

"Tüm bunları yaptığın için teşekkürler."

Bavullarını odaya getirmeyi bitiren Sasaki bir kez eğildi ve ayrıldı. Kapı kapanır kapanmaz Kiyoka derin bir iç çekti.

"...Üzgünüm, Miyo."

Miyo onun neden özür dilediğini biliyordu. Ama ona kalırsa, buna hiç gerek yoktu.

"Kiyoka," diye başladı.

Tek söylemeye çalıştığı, bunun onun hatası olmadığıydı. Ve yine de.

Hemen ardından Kiyoka, kırılğan bir vazoyu tutar gibi Miyo'yu nazikçe kollarına aldı. Her şey o kadar ani olmuştu ki, ne söylemek istediğini tamamen unutmuştu.

"Özür dilerim. Sana korkunç bir şey yaşattım." Kiyoka onun başının üstünü okşadı.

Onun kokusuyla sarmalanmak, sıcaklığını hissetmek... Başına vurduğu her darbeye vücudunda tuttuğu gerginlik daha da eridi.

Sıcaktı. Güven vericiydi.

Miyo, hakaretlere o kadar alışkındı ki daha fazlasının onu rahatsız etmeyeceğini düşünmüştü. Ancak şimdi yanılmış olabileceğini düşündü.

"Annemin davranacağını bilmeliydim."

Nişanlısının acı dolu mırıltısı güçlü bir pişmanlık duygusunu ele veriyordu. "Kiyoka..."

"Affet beni. Bu benim hatam."

Kiyoka olanlardan dolayı Miyo'nun kendisinden daha fazla üzgündü. Alnındaki kırışıklıklar daha yoğundu ve gözleri her zamankinden daha fazla çökmüştü.

"Her şey . Ben iyiyim,
Kiyoka." "Yine de."

Şahsen Miyo, Fuyu'nun kendisine söylediği şeylerin makul olduğunu düşünüyordu. Ama eğer ona "Yapacak ne var ki? O haklı" gibi bir şey söylerse, bu onu daha da üzecekti.

Bunun yerine olumlu olmaya
çalıştı. "Elimden gelenin en iyisini
yapmaya çalışacağım."

"Miyo..."

"Geçmişini değiştiremem ama yine de elimden geldiğince annenle iyi geçinmeyi denemek istiyorum."

Kan bağı, aile bağları -Miyo birinin sizi kayıtsız şartsız anlayacağını garanti etmediğini çok iyi biliyordu.

Ama artık birinden hemen vazgeçerseniz onunla güvene dayalı bir ilişki kurmanın imkânsız olduğunu da biliyordu.

Yine de Fuyu'nun onu anlamasını nasıl sağlayacağı konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Ama geçmişten farklı olarak, tek başına değildi. Başarısız olsa bile... Kiyoka hala onun yanında olacaktı. Hazuki de. Miyo bir daha asla yalnız kalmayacaktı ve bu yüzden sebat edebilirdi.

"Ee, Kiyoka? Bir süre bana göz kulak olur musun?"

Ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu ve kollarını ona doladı.

Yüzündeki ifade her zamanki kaç çatma ifadesinden çok ifadesiydi. Miyo'nun çok sevdiği bir çocuksuluğu vardı.

gölümsemekten kendini
alamadı. "...Pekala, o
zaman."

"Teşekkür ."

"Ama onu öldüreceğimi söylediğimde ciddi olduğumu unutma.
Eğer Fuyu sana bir daha böyle bir şey söylerse, bana söyle. Onu
küle çeviririm."

"Bunu yapamazsınız..." diye kekeledi ve itirazını vurgulamaya
özen gösterdi.

Kendi ebeveynini öldürmekle ilgili sözlerinin ciddi olduğunu
düşünmek istemiyordu ama az önce attığı öldürücü bakış biraz
korkutucu olmasa da gerçek gibiydi.

"Beni durdurmayın."

"Ha? U-um, lütfen söyleme."

Kiyoka uzun bir iç çekişten sonra nihayet Miyo'yu tuttuğu yerden
bıraktı.

Onun kucağının sıcaklığından ayrı kalınca kendini neredeyse yalnız
hissetti-

Yalnız...?

Sakinleşmesine bu kadar yardımcı olduktan sonra Kiyoka'nın
kollarında olmayı şimdiden özlediğine inanamıyordu. Bu aslında
orada daha uzun süre kalmak istediği anlamına mı geliyordu?

Ne kadar da utanmazca. Bu davranış onu gerçek bir soylu kadın
olmaktan çıkarabilir.

Miyo refleks olarak ellerini yanan yanaklarına götürerek onları
gizlemeye çalıştı. Baş döndürücü düşünceleri kafasının içinde
çılginca dönüp duruyordu.

"Madem ısrar ediyorsun. Neyse, yemekten önce biraz vaktimiz var.
Ben biraz köye doğru gideceğim."

"Biraz dinlenmeyecek misin?"

Güneş gökyüzünde tepe noktasına henüz ulaşmıştı. Dağlarda gün
batımının daha hızlı olduğunu söylerlerdi, ama bu bile, o zamana
kadar hala oldukça uzun bir süre vardı.

"Hayır. Bütün yolculuk boyunca burada oturuyorduk. Ayrıca
malikanede çok uzun süre kapalı kalmak istemiyorum. Şimdi
işlerin nasıl olduğunu görmek için bir şansım var."

Kiyoka ceketini giydi ve cebine sadece cüzdanını koydu.

"Peki ya ben...?"

Cesur bir yüz ifadesi takınmak ve büyük konuşmak iyi ve güzeldi, ama Miyo birdenbire villada tek başına bırakıldığı için huzursuz hissetti. Şimdi Hazuki'nin yokluğunun farkındaydı.

"İstersen geride kalıp dinlenebilirsin ama..."

Kiyoka bir an tereddüt içinde kaldı. Sonra-

"Eğer kendini iyi hissediyorsan, bana eşlik etmek ister misin?"

Kiyoka, Miyo'yu ilk kez bir iş gezisine böyle davet etti.

Yakındaki çiftçi köyü yaklaşık yüz kişilik bir nüfusa sahipti. Villadan yaklaşık on beş dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi.

Miyo'ya söylendiğine göre, bölgede bir kaplıca ve küçük bir konuk evinin yanı sıra bir hediyelik eşya dükkanı da vardı. Genel olarak, kırsal bir tarım köyüne göre oldukça gelişmişti.

Yollar başkentteki gibi asfalt değildi, ancak eşit düzlükteydi ve yürümesi nispeten kolaydı.

Arada bir esen soğuk bir rüzgar Miyo'nun titremesine ve omuzlarının gerilmesine neden oluyordu.

"Bu esasen bir araştırma görevi." "Bir şey mi araştırıyorsunuz?"

Kiyoka güçlü bir dövüşçüydü, bu yüzden Miyo onun buraya heybetli bir Grotesquerie'yle çarpışmak için gönderildiğini düşündü, ama görünüşe göre durum böyle değildi.

Sorusuna yanıt olarak hafifçe başını salladı.

"Evet... Bu kasabada tuhaf, acayip bir fenomenin meydana geldiğine dair raporlar aldık."

İfade tarzı zaten başlı oldukça tuhaftı.

Tuhaf kelimesi zaten garip ya da akıl almaz bir şeyi tanımlıyordu, peki bunun üzerine bir de *tuhafılık* eklenirse tam olarak ne anlama gelirdi?

"Tuhaf derken," diye açıklamaya başladı Kiyoka, Miyo'nun kafasının karıştığını hissederek, "bu fenomenin öngörülemez bir şey olduğunu kastediyorum."

"Öngörülmemiş mi?"

"Bu doğru. Örneğin, bu ülkedeki tüm bölgelerin kendi yerel sözlü gelenekleri var, değil mi?"

Her bölgede ağızdan ağıza aktarılan hikayeler, yani halk hikayeleri.

Eğitimsiz olduğu için Miyo'nun bu konuda fazla bilgisi yoktu ama en azından aklına birkaç ünlü eski masal ve efsane geliyordu. Bu hikayelerin her biri Japonya'nın belirli bir bölgesinde geçmiş olmalıydı.

"Bu bölgenin kendi halk hikayeleri de var, ancak bunlar çoğunlukla bildiğiniz hikayeler... Köylülere oyun oynayan tilki ve rakun köpekleri ya da bölgeyle bağlantısı olan insanların gezgin ruhlara dönüşmesi, vesaire."

Başka bir deyişle, çevredeki bölgenin halk hikayeleriyle ilgili tuhaf bir fenomenin meydana gelme olasılığı her zaman vardı. Ancak böyle bir durumda, bölge halkı genellikle sözlü geleneklerinden edindikleri bilgilerle bu fenomenle kendi başlarına başa çıkabilecek kadar bilgi sahibiydi.

Bu tür garip olaylar genellikle Kiyoka'nın biriminin soruşturma başlatması için yeterli değildi.

Ancak bu kez araştırdıkları olgu, bölgenin halk masallarının hiçbirinde yer almıyordu.

"Kaynaklarımıza göre, bu bölgede büyük çerçeveli boynuzlu bir şeytan figürü gören insanların anlatıları birbiri ardına geliyor. Bu fenomenle ilgili herhangi bir halk hikayesini doğrulayamıyorsak, bu şimdiye kadar böyle bir olayla ilgili herhangi bir kayıt olmadığı anlamına gelir."

"...Yani temelde olmaması gereken bir şeyin *olduğunu* mu söylüyorsunuz?"

"Tam olarak öyle değil. Baktığınız her yerde her gün yeni hayalet ve canavar hikayeleri ortaya çıkıyor. Bu hikayeler zaman zaman yeni Grotesklere yol açabilir."

Bu "tuhaf" fenomenlerin bilinmeyen kökenini araştırmak Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin sorumluluklarından biriydi.

İnsanlar anlamadıkları gizemli şeylerden korkarlar. Bu bölgede alışılmadık doğal olmayan bir olay meydana gelirse, insanlar dehşete kapılacak ve korku dolu hayal güçleri Grotesquerie'ye daha da büyük bir güç bahşedecektir.

"Eğer bunun arkasında bir Grotesquerie varsa, bu işi kökünden halletmeliyiz. Ve eğer başka bir şey suçlanıyorsa, bu zararsız söylentiye bir Grotesquerie üretecek kadar güç kazanmadan önce çözmeliyiz. Bizim işimiz bu."

"Öyle mi...?"

Miyo bilgisizlik ve anlayış arasında bir yerdeydi.

Dünyadan biraz bihaberdi ve eğitimden yoksundu, bu yüzden açıklama onu biraz aşıyordu.

"Her neyse."

Kiyoka bir elini hafifçe başının üzerine koydu.

"Önce durumu değerlendirmem ve bilgi toplamam gerekiyor. Biraz benimle gelin."

"Tamam."

Sırıtmaktan kendini alamadı.

Kiyoka'yla birlikte olmak onu mutlu ediyordu. Üstelik ona işi hakkında biraz açılmış olması, ona güvendiğinin ve onu kabul ettiğinin bir kanıtıydı. Bu onu daha da mutlu etti.

Yine de, pek çok açıdan eksik olduğu için ona tam olarak yardım edememek onu kızdırıyordu.

Villayı çevreleyen ormandan geçip hafif eğimli yokuş aşağı yolda yürümeye başladıklarında çoktan köyün eşiğine varmışlardı.

Bir tanrının otlarla kaplı küçük bir taş temsili, giriş gibi görünen yerin yakınında duruyordu.

"Bu bir *jizo* heykeli, değil mi?" "Evet."

Kiyoka tek bir akıcı hareketle diz çöktü ve ellerini heykelin önünde birleştirdi. Miyo da onu taklit etti.

"...O *jizo* heykeli hakkında da bir halk hikayesi var mı?"

Onu geride bıraktıktan sonra Miyo sordu, Kiyoka başını salladı.

"Belki, ama şu anki olayla bir ilgisi yok." "Oh, gerçekten mi?"

Miyo gelirken Kiyoka kısa bir onaylama cevabı verdi. "Bu daha çok bir selamlamaydı. Burada yabancı olduğumuz için."

Pirinç hasadı çoktan bitmiş ve tarım sezonu yaklaşırken köy biraz yalnız görünüyordu. Orada burada başka insanlar görmüşler ama başka ziyaretçilere dair herhangi bir işaret yokmuş.

Miyo insanların kendisine ve Kiyoka'ya baktığını hissetti; bulundukları ortama hiç .

"Şuradaki insanlarla konuşmayı deneyelim."

Kiyoka hediye ve alar satan bir dükkânı işaret etti.

"Hazır başlamışken hediyelik eşyalara da bir göz atabiliriz." "Elbette!"

İlk kez uzun bir seyahate çıkıyordu, bu yüzden ilk kez insanlar için hediyelik eşya alma fırsatı da olacaktı.

Miyo heyecanını dizginleyemedi. "Birileri mutlu görünüyor."

"Öyleyim. Burada olduğumuz için mutluyum. Çok eğlenceliydi."

"...Keşke seni biraz daha canlı bir yere götürebilseydim."

Bu şekilde, görebileceği çok daha fazla şey ve tadını çıkarabileceği çok daha fazla şey olacaktı.

Kiyoka'nın düşünceleri kasvetli yüzüne yansdı ve Miyo'nun telaşlı bir şekilde reddetmesine neden oldu.

"Oh, hayır, hiç de değil! Burada olduğumuza memnunum." "Bu kadar omurgasız olduğum için özür dilerim."

Görünüşe , annesiyle buluşmasına izin verdiği için hâlâ üzgündü.

Belki de onu buraya getirerek neşelendirmeye ve onu önemseydiğini göstermeye çalışıyordu.

"Kiyoka, omurgasız değilsin, hem de hiç... Hadi gidelim."

Sözler dudaklarından döküldükten sonra Miyo birden utandı. Yanan yüzünü gözden uzaklaştırarak Kiyoka'nın ceketinin kolunu çekti.

"Tamam."

İkisi de birbirlerinin gözlerine bakamayacak kadar utangaçtı.

Aralarında garip bir gerilim olan ikili dükkâna girdi.

"Hoş geldiniz."

Dükkân sahibi yaşlılığın eşiğinde bir kadındı. İçeri giren çifte şöyle bir baktı, sonra hızla elindeki abaküse döndü.

Dükkânın içi oldukça dağınık ve rengârenkti.

Satılan mallar gıda maddelerinden günlük ihtiyaçlara kadar her şeyin yanı sıra çeşitli basit aksesuarlar ve süs eşyaları ve hatta bazı ikinci el kıyafetlerden oluşuyordu. Tüm bunların yanı sıra, çok fazla olmasa da hediyelik eşyalar da satılıyordu.

Tozlu kokusuna ve eskimiş ahşap çerçevesine rağmen, küçük işletmenin belli belirsiz samimi bir atmosferi vardı.

"Hmm. Tahmin etmeliydim ama çok fazla çeşit yok, değil mi?" Kiyoka dükkân sahibinin duymayacağı kadar kısık bir sesle mırıldandı.

Bu dükkân kesinlikle başkentteki işletmeler gibi "rafine" diyebileceğiniz bir yer değildi. Sadece küçük değil, aynı zamanda satılan ürünler de pek güncel değildi.

Miyo her ne kadar cahil olsa da, başkentte doğup büyü müştü ve ilk kez böyle bir mağazaya giriyordu.

Ama bu tür yerleri gerçekten seviyorum.

Modaya uygun bir işten çok daha rahatlatıcıydı.

"...Bu dükkân oldukça eğlenceli, sizce de öyle değil mi?" "Öyle mi dersiniz?"

"Daha önce böyle bir yerde bulundun mu, Kiyoka?"

"Evet. Şu anda olduğu gibi bizim birimimiz de sık başkent dışına gönderiliyor."

Görünüşe göre, Özel Anti-Grotesquerie Birimi genellikle dağ mezralarında veya küçük çiftçi köylerinde - çağlar boyunca birçok halk hikayesinin aktarıldığı yerlerde - görev yapmak üzere görevlendirilmişti.

Miyo mağazaya göz gezdirirken birden gözüne bir şey takıldı.

Çok şirinler.

Dükkânın arka tarafında, dükkân sahibinin oturduğu tezgâhın yanındaki rafta, tahtadan oyulmuş bir dizi hayvan figürü sıralanmıştı.

Arka ayakları üzerine çömelmiş köpekler, kestirmek için kıvrılmış kediler, çömelmiş tavşanlar, kanat çırpıp ötücü kuşlar - her biri avucuna sığacak kadar küçük, sevimli hayvanlardan oluşan bir koleksiyon.

"Gözüne çarptı, değil mi?"

Miyo bu söz üzerine başını kaldırdı ve dükkan sahibinin bir noktada ona bakmaya başladığını fark etti.

". Çok şirin ."

"Öyle mi dersin...? Bunlar yaygın bir hatıra. Eski bir standby."

"Bunlar el yapımı mı?"

"Emin olabilirsiniz. Dağdan kesilen ağaçlardan yapılır. Bunları kışın, tüm çiftlik işleri durduğunda ve yapacak daha iyi bir şey olmadığında yapın."

Eşyalar o kadar titizlikle yapılmıştı ki, Miyo hepsinin elle oyulduğuna inanamadı.

"İnanılmaz," diye cevap verdi, hayranlığı doğal bir şekilde ortaya çıkıyordu. "Bir tane alacak mısınız?"

"...Yapabilir miyim?"

Arkasından başını uzatan Kiyoka'ya sorduğunda, o da başını salladı.

"Kesinlikle. İsteddiğiniz kadar satın alın." "Ben, , bu kadarını isteyemezdim..."

"Oh? O zaman almayacak mısınız?"

Kiyoka'nın beklenti dolu bakışlarına ve mağaza görevlisinin yüzündeki hayal kırıklığına boyun eğen Miyo, önünde sıralanan farklı hayvanların her birinden birer tane seçti.

Kadına parasını verdi ve heykelcikleri ipli çantasına koydu.

"Preciate your business."

"Ben de kontrol etmek istiyorum. Şuradaki ürünü satın almak istiyorum."

Miyo'yu şaşırtan bir şekilde, Kiyoka dükkanın köşesinde duran büyük bir sake fiçisini işaret ediyordu.

Bunu garipsedi ve adamın bunu nasıl geri getirmeyi planladığını merak etti ama görünüşe göre köyün gençlerinden bazıları bunu daha sonra onun için villaya götürecekti.

"Siz ikiniz buraya başkentten mi geldiniz?" diye sordu kadın saki fiçisinin maliyetini hesaplarken.

"Yaptık."

"Böyle büyük bir malikaneye sahip olmak için çok paranız olmalı o zaman... Son zamanlarda ortalıkta gerçekten uğursuz konuşmalar dönüyor, bu yüzden ikiniz de dikkatli olun."

Uğursuz konuşma. Miyo ve Kiyoka birbirlerine baktılar.

"Ne tür bir konuşma?"

Kadının yüzünden, ifadesinin bu kısmına odaklanmalarının garip olduğunu düşündüğü anlaşıyordu.

Yine de, bunun Kiyoka'nın göreviyle ilgili hayati bir bilgi olma ihtimali vardı.

"Ben de bu konuda pek bir şey bilmiyorum. Ağaç kesmeye giden ve bir canavar gördüklerini söyleyen adamlar, köyün eteklerindeki köhne kulübeye girip çıkan şüpheli yabancılar. Her türlü şey, gerçekten," dedi kadınlar omuz silkerek.

"...Köhne bir kulübe."

Kiyoka düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı.

Bu canavarlar ortaya çıktıklarında nasıl bir şekil aldılar? Karşılaştıklarında ne oldu? Bu karşılaşmalar ne zaman gerçekleşti? Ve ne dükkan sahibi ne demek tarafından "şüpheli

yabancılar"? Kiyoka bu ayrıntıları ve daha fazlasını öğrenmek için onu sıkıştırmak istedi ama bundan fazlasını biliyormuş gibi görünmüyordu.

Eğer onu hemen o anda sorguya çekerse, onu gücendirebilirdi.

"Dikkatli olacağız. Uyarınız için teşekkürler."

Kiyoka arkasını döndü ve dükkânın girişine doğru yürüdü. Miyo onu takip etmek üzereyken "Bir dakika bekle, şimdi" dedi ve durdu. "Ellerini uzat."

"Hmm?"

Söyleneni yaptı ve küçük bir eşya avuçlarının içine yuvarlandı.

"Oh... Ne kadar şirin."

Miyo'nun az önce satın aldığı kaplumbağa şeklindeki el işi hayvan süsünün .

"Senin için biraz daha fazla. Madem bu kadar çok aldın." "Oh, hayır, yapamam."

Bedavaya almak olmazdı. Miyo onu kadına geri vermeye çalıştığı anda, kadın gülümseyerek onu durdurdu.

"İkiniz yeni evlisiniz, değil mi? Fazla bir şey olmayabilir ama bunu bir düğün hediyesi olarak . Kaplumbağalar iyiye alamettir, bilirsiniz."

Yeni evliler.

Tamamen yabancı birinin onları bu şekilde gördüğünü fark eden Miyo, dükkân sahibinin gözlerinin içine bakamayacak kadar utandı.

"U-um, bunu neden söyledin...?"

"İkinizdeki o saf ve masum hava, size baktığım için utanmama neden oluyor. Kocanız tam bir bekçi. Ekstra yakışıklı bir adam. Siz ikiniz artık iyi geçinin, tamam mı?"

Tam olarak evli olmadıklarını söylemeye dili varmayan Miyo, bir tarla faresinin ciyaklamasından daha sessiz bir sesle kadına teşekkür etmeyi başardı. Sonra hızla, kendisinden önce gitmeye başlayan adamın uzun dalgalı saçlarla örtülü geniş sırtını takip etti.

Miyo, evlendiklerinde günlük yaşamlarının pek değişmeyeceğinden emindi. Yine de, kesin bir fark vardı

Sadece nişanlı olmakla koca olmak arasında bir fark yoktu. Miyo bile bu kadarını biliyordu.

Acaba o gün geldiğinde kalbim yerinden fırlayacak mı?

Şu anda bile göğsünde sert bir gümbürtü vardı. "Miyo.

Bitti mi?"

"Evet."

Mutluluk. Kiyoka'nın yanında olmak her şeyden çok kalbini ısıtıyor ve ona huzur veriyordu. Onunla birlikte olmasına izin verildiğine inanıyordu.

Ama o zaman neden kalbi neredeyse acı verecek kadar hızlı atıyordu?

Kiyoka'ya olan hislerim.

Onu tüm kalbiyle seviyordu. Yine de ne tür bir aşk hissettiğini anlamıyordu.

Miyo ve Kiyoka köyü kontrol ettikten sonra villaya döndüler.

Dükkân görevlisi kadının bahsettiği köhne kulübenin yerini doğrulamışlardı; şehrin dış mahallelerinde terk edilmiş bir evdi bu; ama Kiyoka yarın tam olarak kendi başına araştıracaktı.

Miyo'ya kendisine eşlik etmesinin çok tehlikeli olacağını söyledi.

"hoş geldin."

İkisini kapıda hizmetçi Nae karşıladı.

Yaşlı kadın Sasaki ile evliydi. Kendine özgü ince gözleri ve çelimsiz fiziği ona biraz çekingen bir izlenim veriyordu.

Bu evdeki hizmetlilerin neredeyse tamamen Sasaki'nin ailesinden gelen kişilerden oluştuğu anlaşıyordu.

Villada Sasaki ve Nae'nin yanı sıra oğulları ve karısı da çalışıyordu. Daha genç olan erkek hizmetçi ise Sasaki'nin torunuydu. Onların yanı sıra, bekâr olan aşçıbaşı ve dul bir hizmetçi daha vardı.

Sadece iki kişinin, Tadakiyo ve Fuyu'nun, çoğu zaman burada yaşadığı düşünüldüğünde, bu oldukça fazla sayıda hizmetçiydi.

"Teşekkürler."

"Geri döndük."

Hem Kiyoka hem de Miyo cevaplarını verince, Nae zaten kısık olan gözlerini daha da kısarak gülümsedi.

"İkiniz de yorgun olmalısınız."

"Nae, akşam yemeğinde olacak mı?"

Söz konusu kadın kesinlikle Fuyu'ydu.

Nae, Kiyoka'nın yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesinden kimden bahsettiğini hemen anladı. Gülümsemesi kayboldu ve yavaşça başını salladı.

"Hayır. Hanımefendi bu gece odasından çıkmayacağını bildirdi... Nedenini söylemek istemesem de-"

"Bana söylemene gerek yok. Eminim Miyo ile aynı masayı paylaşmak istemediği için öfke nöbeti geçirmiştir ya da başka bir saçmalık. Her zamanki gibi iğrenç."

"İzninizle. Yemek hazırlıkları biter bitmez ikinizi de çağıracağım."

"Lütfen yap."

Daha sonra ikisi de odalarına döndüler ve akşam yemeği vakti gelene kadar bavullarını boşalttılar.

Tıpkı Nae'nin söylediği gibi, Fuyu ortaya çıkmadı ve yemek huzur içinde geçti.

Bununla birlikte, Tadakiyo ne zaman Kiyoka'ya hitap etmeye çalışsa, oğlu sadece kısa ve tek kelimelik cevaplar veriyordu. Miyo da kendisine yöneltilen sorulara cevap vermekten başka bir şey yapmadığından, yemeğin büyük bir kısmı Tadakiyo'nun parlak ve neşeli kişiliğiyle geçti.

Akşam yemeği bittikten ve banyosunu tamamladıktan sonra Miyo büyük bir ikilemle karşı karşıya kaldı.

...Sadece bir yatak var...

Odaları ilk gösterildiğinde dalgınlıkla omuz silkmişti ama artık Kiyoka'yla aynı mekânı paylaşacağını inkâr edemezdi. Üstelik aralarında sadece bir yatak vardı. O gün erken saatlerde olanlardan dolayı durumun ayrıntılarına dikkat etmemişti.

Miyo, sadece olmadığı için kendilerine tek kişilik bir oda verilmediği hissine kapıldı. Gerçekten de, başka bir

Birinci katta açık misafir odası ikinci katta diğer boş odalar.

Sadece bu da değil, geniş yatağın üzerinde düzgünce yerleştirilmiş iki yastık vardı.

Bu Kiyoka ile aynı yatakta yatmam gerektiği anlamına mı geliyor?

Parmak uçları endişeden soğudu. Kanı anında çekildi.

Ne yapacağım? diye kendi kendine tekrar tekrar sordu ama cevap bir türlü gelmedi. Görünürde ne bir kanepene ne de bir şezlong olduğundan, uyuyabileceği tek yer yatak ya da yerdi.

Yapabileceğim tek şey benim için başka bir oda hazırlamalarını sağlamak.

Tabii ki. Henüz resmen evli değillerdi, bu yüzden ayrı odalar istediğini söyleyebilirdi. Sorun çözüldü.

Geçmiş düşününce, Sasaki'nin onlarla istasyonda ilk karşılaştığında Miyo'ya "Genç Hanımefendi" dediğini hatırladı. Aslında bir sonraki baharda evleneceklerdi, bu yüzden onları çoktan karı koca olarak düşünmüş olabilirdi.

Ama, ama, biz hala sadece nişanlıyız!

Aynı yatakta uyumalarına gerek yoktu.

Gergin olmasını gerektirecek bir şey yoktu. Odayı terk edecek ve kendisi için ayrı bir oda hazırlamalarını isteyecekti. Miyo gecenin bu geç saatinde ev personelinin fazladan çalışmaya zorladığı için pişmanlık duyarken, içinde bulunduğu durumu daha da sıkıntılı buluyordu.

İşte o zaman, birdenbire düşünceleri tamamen farklı bir yöne doğru uçtu.

Kiyoka ile aynı yatağı paylaşmaya özellikle karşı olduğumdan değil. Ben hala duygusal olarak hazır değilim, hepsi bu. Hayır, ben ne düşünüyorum ki? Çok utanıyorum.

Miyo'nun zihninde kargaşa sürerken, odanın kapısı tıkırdayarak açıldı.

"...Neden bu kadar kızarıyor ve hüzünleniyorsun?" *"Eep! K-K-K-Kiyoka!"*

Şimdi düşününce, varlığını duyurmadan içeri giren tek kişi Kiyoka'ydı ama bu onun şaşkınlıkla geri sıçramasını engellemeye yetmedi.

Vicdan azabı ya da utanç verici fantezileri sayesinde, oracıkta yok olmaya hazırdı.

"Bu çılgılık ne içindi...?"

Kiyoka'nın öfkeli ses tonuyla utancı daha da arttı.

Üstüne üstlük, ondan yayılan ve normalden farklı bir sabun türü olan hafif kokuyu aldığı için başının döndüğünü hissetti.

Aslında Miyo'nun başını döndüren koku değil, utancı ve paniği idi ama bunu fark edecek soğukkanlılığa sahip değildi.

"Özür dilerim!"

"Seni eleştirmeye çalışmıyorum. O zaman neden odanın ortasında kaskatı duruyorsun?"

"Şey..."

Bir yatağı paylaşma ihtimali üzerine endişelenirken hayal gücünün tuhaf bir yöne gittiğini ona söyleyemezdi.

"...Um, sadece, yatak..."

Kiyoka söz konusu yatağa bir göz attı. Sonra Miyo'nun neden gözlerini kaçırıp durduğunu anladı.

"Doğru. Bahse girerim babam böyle ayarlamıştır ya da Sasaki bir şeyleri garip bir şekilde okuyordur. Yine de yeterince büyük görünüyor, bu yüzden normal şekilde uyumakta sorun yaşamayız."

"Hmm?!"

Normal...? "Normal" tam olarak ne anlama geliyordu?

İkisi de aynı yatakta yan yana yatıyordu. Bu bile tek başına anormalin çok ötesindeydi.

Kiyoka, Miyo'nun aynı evi paylaştığı ilk kişiydi ama artık onun için aileden biri gibiydi. Bununla birlikte, evli olmayan aile üyeleri genellikle aynı yatağı paylaşmazdı ve annesiyle yatmak için çok yaşlıydı.

Bu durumda, "sıradan bir karı koca gibi uyu" demek istemiş olmalı. Ama bu kesinlikle zihinsel olarak hazır olmadığı bir şeydi.

Birlikte mi yatacağız? Gerçekten mi?

Bu imkansızdı. Kesinlikle imkânsızdı. Yan yana uzansalar bile, bütün geceyi sakinleşip uyuyamayacak kadar gergin geçireceğinden emindi.

O öğleden sonra yaşananlar da vardı. Fuyu onu hala kabul etmemişken Kiyoka'ya olan hisleri hakkında karar vermesinin bir şekilde yanlış olduğunu düşünüyordu ve bunu düzeltmek için hala hiçbir şey yapmamıştı.

"Miyo?"

"Gidip benim için ayrı bir yatak hazırlamalarını isteyeceğim...!"

Kafasında dönüp duran dağınık düşünceleri bir kenara bırakan Miyo odadan kaçtı.

✿ BÖLÜM ✿

Kayınvalide ile Yüzleşme

Ertesi sabah.

Miyo kahvaltısını bitirdikten sonra, Nae ona Fuyu'nun kendisini çağırdığını söyledi.

"Kayınvalide mi?"

"Evet. Senden hemen odasına gelmeni istedi." Nae gülümsedi ama soğukkanlı bir ses tonuyla konuştu.

Miyo ne yapmalıydı? Aklına gelen ilk şey kafa karışıklığıydı.

Kiyoka kahvaltıdan sonra ilk iş olarak dün duydukları terk edilmiş evi araştırmak üzere yola çıkmıştı. Etrafı biraz daha araştırmak için köye gideceğini de söylemişti, bu yüzden geç döneceğinden emindi.

Fuyu ile daha iyi geçinmek istediğimi söyledim, ama...

Böyle düşünmek kabalık olabilirdi ama kadının dünkü davranışları göz önüne alındığında, Miyo onunla yalnız buluşmaya giderse Fuyu'nun ona ne söyleyebileceği ya da ne yapabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Tadakiyo'nun desteğine güvenmek mantıksızdı ve şu anda Kiyoka etrafta yokken Fuyu'ya dikkatsizce yaklaşması riskli olurdu.

Ve yine de.

Ona yaklaşamayacak kadar korkarsam hiçbir şey değişmeyecek.

Her şeyden önce Miyo'nun harekete geçmesi gerekiyordu. Bu nihayetinde onunla Fuyu arasındaki bir sorundu. Müdahale etmesi için Kiyoka'ya güvenmeye devam edemezdi. Kendi başına yapabileceği kadarını yapmalıydı.

Cesaret göstermeliyim.

Miyo yumruğunu sıkıca sıkı.

Her şeyin bir şekilde yoluna gireceğinden emindi. Kendini buna ikna ederek, "Şimdi onu ziyaret edeceğim," dedi.

Nae onu hızla Fuyu'nun ikinci kattaki odasına götürdü. Hizmetçi kapıyı çaldı ve bir an sonra içeri girmek için izin aldı.

Fuyu'nun odası göz kamaştırıcı derecede abartılıydı.

Mobilyaların hepsi ithaldi, altın çerçeveliydi ve çok güzeldi. Detaylı çiçek desenleri ve zarif tasarımları göze çarpıyordu. Kalın halı yumuşak ve pelüştü ve hassas tasarımla hazırlanmış zarif aydınlatma odayı parlak bir şekilde aydınlatıyordu.

Tavan ve duvarlar kadınsı pastel bir pembeye boyanmıştı. Odanın ilave ışığında Miyo duvarlardaki zarif asma desenlerini seçebiliyordu. Batı kraliyet saraylarından fırlamış bir oda gibiydi.

Miyo burayı aşırı aydınlık ve boğucu buldu. Karmaşık tasarımlı bir sandalyeye zarifçe uzanmış olan kayınvalidesi o kadar görkemli görünüyordu ki, yabancı bir ülkeden gelen bir kraliyet mensubu da olabilirdi.

Fuyu Miyo'ya ters ters baktıktan sonra Nae'ye bir emir verdi. "Nae, senden hazırlamanı istediğim şeyi bana getir."

". "

Hizmetçi gittikten sonra Fuyu elindeki yelpazeyi büyük bir gürültüyle kapattı.

"...İnanılmaz. O oğlum benim ölümüm olacak, yemin ederim. Yaşını başını almış böyle bir kızı nişanlısı olarak sunması ne büyük bir rezalet."

Miyo'nun ona söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Yeni yıl geldiğinde yirmi yaşında olacaktı. "En güzel çağını geçmiş" biraz abartılı olsa da, normal evlilik yaşını çoktan geçmiş olduğu doğrudu.

Hem soy hem de yaş bakımından Miyo, Kiyoka için uygun bir eş olduğunu iddia etmek için kullanılabileceği özelliklerden yoksundu.

"Sadece o da değil, bir *Saimori* de. *Böyle* bir aileyle ilişki kurmaktan kesinlikle hiçbir şey kazanılamaz."

Fuyu devam ederken Miyo'ya ters ters baktı.

"Ve her şeyin ötesinde, bir Yeteneğiniz de yok, mi?"

Miyo'nun omuzları şaşkınlıkla titredi.

Aslında, bir yeteneğim var... ama...

Bunu açıklamanın kendisine yakışıp yakışmayacağından emin değildi.

Miyo, hediyesini kayınvalidesine söyleyip söylememe konusunda düşündü. Bu arada Fuyu, hakaretlerinin hedefe ulaşmasından biraz memnun görünüyordu.

Güzel yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi.

"Çirkin ve yeteneksizsin, etkileyici olmayan bir soydan geliyorsun ve bana bir şey söyleyecek kadar bile akıllı değilsin. Kudou ailesinin bir parçası olmaya layık olduğunu sana düşündüren nedir?"

"Şey... Bilmiyorum."

Miyo'nun böyle bir soruya verebileceği tek yanıt buydu.

"Vay, vay. Bunu biliyorsun ama hala utanmadan Kiyoka'yla evlenmeyi mi düşünüyorsun? Oğlum bunun farkında mı değil mi bilmiyorum ama sana karşı olan hisleri sadece sempati. Ailen tarafından satıldığın için sana acıyor ve sadece seni kolluyor, hepsi bu."

Miyo, Fuyu'nun tamamen haksız olmadığına ikna olmaktan kendini alamadı.

Şimdi her şey farklı olsa da, Kiyoka'nın onunla yaşamaya ilk başladığında pekâlâ böyle düşünmüş olabileceğinden emindi.

Konuşmaları devam ederken Nae geri döndü. "Getirdim, Hanımefendi."

"Şu kıza ver o zaman." "Peki efendim."

Nae, Miyo'ya düz lacivert bir kimono uzattı. Süssüz ama yüksek kaliteli giysi, Nae ve diğer hizmetçilerin giydiklerine tıpatıp benziyordu.

"Bu kimono..."

"Hemen üstünü değiştir."

Miyo ona nedenini sormadan, Fuyu alaycı bir tavırla cevap verdi. "Neden, senin gibi biri için çok fazla olduğunu söylemez miydin?"

"Ama..."

Miyo şu anda Kiyoka'nın Suzushima'dan kendisi için aldığı kimonoyu giyiyordu. Elbette son derece kaliteli bir giysiydi ama daha da önemlisi, Kiyoka'nın bir hediyesiydi. Bu yüzden ona çok değer veriyordu.

Sorun fiyatı değildi.

...Ama Fuyu hala benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. şu anda söyleyeceğim hiçbir şey onu ikna etmeyecektir.

Miyo'nun önce Fuyu'nun kendisini anlamasını sağlaması gerekiyordu. Bunu başarmak için, sözlerinden ziyade tavırlarıyla bunu iletmek daha hızlı ve güvenilir olacaktır.

"Anlıyorum. Üstümü değiştireceğim."

şimdilik Fuyu'nun ona söylediklerini aynen yapmaya çalışacaktı. Bu şekilde Miyo'yu anlayabilir ve Kiyoka'nın karısı olma konusunda ne kadar ciddi olduğunu görebilirdi. Her şey bundan sonra başlayacaktı.

Fuyu'nun beni kabul etmesini istiyorum.

Birlikte zaman geçirirlerse, aralarında bağ kurabilecekleri bir şey keşfetmesi de mümkündü.

Miyo izin isteyip kısa süreliğine odasına döndü ve kimonoyu giydi. Onu giydiğinde hayretler içinde kaldı.

Bu, Kudou ailesinin hizmetçilerinin üniformasıydı. Lacivert kumaş oldukça yüksek bir fiyata sahipmiş gibi görünüyordu ve pürüzsüz dokusu dokunulduğunda hoş bir his veriyordu.

O kadar rahattı ki, hizmetçiler için olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

Saimori hizmetkârları da üniforma giyerlerdi ama bunun kadar pahalı değillerdi. Miyo'nun o zamanlar şahsen giydiği kıyafet o kadar yırtık pırtıktı ki, az önce içine girdiği kimononun yanında kıyafet gibi bile görünmüyordu.

*İnanılmaz. Kudous'lar kendi evleri için para harcadıklarından emin oluyorlar.
hizmetçiler de.*

Miyo, bu gibi ayrıntıların bile yüksek rütbeli soylu aileler arasında bu kadar büyük farklılıklar göstermesinden gerçekten etkilenmişti.

Fuyu, Miyo'yu yeni kıyafetiyle incelediğinde çok memnun görünüyordu.

"Vay, vay, bu kimono sana çok yakışmış, söylemem gerekirse." "Teşekkür ederim."

Miyo kibarca başını eğdi.

Bu sahne ona belli belirsiz ailesinin evindeki hayatını hatırlattı. O zamanlar bu tür iğneleyici sözleri her gün duyardı.

Her şeyi hatırlarsa, acının onu gözyaşlarına boğacağından endişe ediyordu, yine de...

Nedenini merak ediyorum... Gerçekten hiç üzgün hissetmiyorum.

Biraz nostaljik hissetti ama bunun ötesinde bir şey hissetmedi. Kiyoka'yla tanışmak kalbini yavaş yavaş ısıtmıştı. Şu anda bile alay konusu olsa da kalbi sıcak kalmaya devam ediyordu.

"Gerçekten doğuştan yeteneklisin, değil mi? Sanırım sana biraz temizlik yaptıracağım."

"Evet, hanımefendi."

"Bu kız geri kalanınızla birlikte çalışsın, Nae."

Hizmetçi Fuyu'nun emrinden emin olamayarak kaşlarını hafifçe çattı. "Hanımefendi, bunun iyi bir fikir olduğundan emin misiniz...?"

"Ne? Emirlerime uymayı mı reddediyorsun, Nae?"

"Hayır, aklıma bile gelmedi. Ancak, usta fil ne diyecek?" Bu durum Kiyoka'nın kulağına gitse, kesinlikle çok öfkelenirdi, Yeni başlayanlar için. Ama Miyo onun yardımına güvenmeye devam etmek istemedi.

Fuyu'yu daha iyi anlamak için bunu yapmak zorundaydı. Onunla konuşursa bunu anlayacaktı. Bundan emindi.

Kararını vermiş olan Miyo başını kaldırdı.

"Temizliği seve seve yaparım."

"Bak, kız kendisi söyledi. Kendini tutmana gerek yok, Nae. Onu iliklerine kadar çalıştırdığından emin ol."

Fuyu yelpazesini açtı ve ağzını bir kez daha kapattı.

Tartışmaya yer bırakmayan zarif bir hareketti. Miyo denese bile bunu taklit edemezdi. Sanki Fuyu aralarına bir sınır çizmiş, birbirlerini asla anlayamayacaklarını vurgulamıştı.

Miyo, kalbinin sıkışmaya başladığını hissettiğinde kendini neşelendirdi ve sonra ileriye doğru baktı.

"Senin olacağım. Elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum." "Hayır."

"...Anlaşıldı. O zaman önce camları silmenizi rica edebilir miyim?"

Miyo, Nae'nin tereddütlü isteği karşısında başını salladı. "Pencere temizliği mi? Hemen."

Miyo şimdilik kendisine imkansız bir şey sorulmadığı için rahatlamıştı.

Yeteneğinin ötesinde bir işle uğraşması istendiği için gergindi ama biraz daha düşününce hizmetçiliğin zaten mantıksız bir şey olmadığını fark etti. Sadece Saimori'lerin evinde yaptığı gibi işleri halletmesi gerekiyordu.

Miyo bir kovaya su doldurdu ve bir havluyu ıslattı.

Önce Fuyu'nun odasından başlaması emredilince, Miyo işe koyulmadan önce Nae'ye sadece temizlik malzemelerinin nerede olduğunu sordu.

Bir merdivene tırmandı ve ardından büyük cam pencereyi iyice sıkılmış havluyla silmeye başladı. Bu geride iz bırakacağından, nemi emmesi ve camı yeterince sildikten sonra için kuru bir bez kullandı.

Fuyu, Miyo'nun hareketlerini yakından izliyor ve her zaman hoşnutsuzlukla kaşlarını çatıyordu. Arada sırada, şöyle bir şey söylemek için araya giriyordu:

"Şurada bulutlu bir noktayı kaçırmışsın. Gerçekten, en basit işler bile senin için çok mu fazla?"

Diğer iğneleyici sözlerin yanı sıra. Miyo cevap olarak başını eğdi ve özür diledi.

Fuyu'nun gösterdiği alanları yeniden cilalayın... Bu gidip gelmeler görev süresince devam etti.

Villa pencereleri Saimori'lerin evindekilerden ve şimdiki evindekilerden daha büyük ve , bu yüzden Miyo'nun her şeye ulaşması biraz zordu. Yine de çerçeveden çapraz parçaya kadar camları pırıl pırıl parlattı.

"Um, Nae. Bu nasıl?"

Temizlenmiş pencereye bakması için kadını yanına çağırdı.

Deneyimli hizmetçi gözlerini kocaman açtı ve "Aman Tanrım" dedi. Pencereyi en ince ayrıntısına kadar inceledikten sonra başını salladı.

"Mükemmel bir iş. Olağanüstü. Ne diyorsunuz, Hanımefendi?"

"Hmph. Bir sonraki görevi üzerinde çalışmasını sağlayın. Dinlenmesi için ona zaman tanımaya gerek yok."

Miyo testi geçmiş gibi görünüyordu. Beklenmedik bir şekilde hiçbir küfür duymayan Miyo rahat bir nefes aldı.

O andan öğle yemeğine kadar, bir an bile duraksamadan birbiri ardına ödevleri halletti.

Koridor camlarının silinmesi ve halıdaki tozun temizlenmesi. Tuvaletlerin, banyoların ve villanın diğer ıslak alanlarının temizlenmesi.

Fuyu, Miyo'nun yanına gelip onu kontrol etme fırsatı bulduğunda aşağılayıcı yorumlar yapıyordu. Ancak Miyo ondan özür diler, bu sırada ellerini özenle hareket ettirmeye devam ederdi.

Çalışırken, villanın hizmetçileri -Nae; oğlunun karısı Mitsu; ve dul Natsuyo- sırayla ona yardım ediyorlardı.

evden gerçekten farklıydı.

Fuyu bana hakaret etse de fiziksel bir şey yapmıyor.

Miyo'nun varlığını reddetmeyi amaçlayan küfürler ve bir anda önüne çıkan tokatlar.

Üvey annesi ve üvey kız kardeşiyle birlikte yaşarken bunlar günlük olaylar haline gelmişti. Saimori'lerin evindeki hizmetçiler onunla etkileşime girerken çok dikkatli davranıyor ve çoğu zaman ona sanki görünmezmiş gibi davranıyorlardı.

Miyo böyle yaptıkları için onları kınayamazdı. Geçim kaynakları tehlikeyeydi ve evin hanımını hayal kırıklığına uğratmanın anında işten atılmalarına yol açacağını kendileri de görmüşlerdi.

Atmosferin her zaman gergin olduğu ve hizmetkârlar arasında en ufak bir samimiyetin bulunmadığı Saimori eviyle karşılaştırıldığında, Kudou villası tamamen farklıydı.

Bunun nedeni Miyo'ya dokunmak istememesi olsa da, Fuyu ona şiddet uygulamadı. Hizmetçiler onunla açık ve neşeli bir şekilde konuşuyordu. Bunun da ötesinde, Nae ve diğerleri bazen fikirlerini Fuyu'ya açıkça söylüyorlardı. Saimori malikanesinde böyle bir şey düşünülemezdi.

Banyo fayanslarını birlikte cilalarken Natsuyo Miyo'ya, "Dürüst olmak gerekirse, Genç Hanım... Temizlik becerilerinizi hafife almışım," dedi. "Lütfen beni affedin. Hali vakti yerinde bir ailenin saygın kızının yeterli bir iş çıkaramayacak kadar şımartılmış olacağını düşünmüştüm."

"Af dilemeye gerek yok."

Natsuyo en ufak bir çirkinlik söylememişti. Miyo'nun ailesi çöküşte olabilirdi ama soylu bir ailenin kızının ev işleriyle başa çıkamayacağını düşünmek gayet doğaldı.

Aslında Hazuki sık sık Miyo'ya, kız okulunda öğrenilmesi gereken her şeyi az çok öğrendikten sonra bile ev işlerini hizmetçiler kadar kusursuz yapamadığını söylüyordu.

"Hiç de değil... Sizinle doğrudan böyle küstahça konuştuğum için lütfen beni affedin. Dikkatsiz davrandım. İçtenlikle özür dilerim."

Belki de Natsuyo haddini aşarak konuşmuştu. Ama başka bir açıdan, samimi olduğunu kanıtlamıştı. Kendini alçaltmasına ve bunun için defalarca özür dilemesine gerek yoktu.

Pişmanlık ifadesi Miyo'nun kendini suçlu hissetmesine neden oldu, bu yüzden sessizce temizliğe geri döndü.

Banyo başlangıçta çok kirli olmasa da, cilalamayı bitirdiklerinden beri pırıl pırıldı.

"Tanrım, sabah uçup gitti."

Şimdi bahsettiğine göre, neredeyse öğle vakti olmuştu. Miyo, bu evin kendi aşçısı olduğunu hatırlamadan önce hemen öğle yemeği hazırlıklarına yardım etmesi gerektiğini düşündü.

"Şimdi ne yapacaksınız, Genç Hanım? Belki de en iyisi hanımefendiye sormak-"

"İlk" kelimesi Natsuyo'nun ağzından çıkmadan hemen önce Nae kafasını banyoya soktu.

"Genç Hanım, Hanımefendi sizi çağırıyor."

"Hemen geliyorum."

Miyo gerildi ve kayınvalidesinin odasına doğru yola çıkmadan önce zihinsel olarak kendini Fuyu'nun ona söyleyebileceği her şeye hazırladı.

Buna inanamıyorum. Bu kızın nesi var böyle?

Nae'ye gidip Miyo'yu yanına çağırmasını emretmesine rağmen, Fuyu hayal kırıklığını gizleyemedi.

Kiyoka, Fuyu'nun gurur duyabileceği bir evlattı. Yakışıklı, derslerinde başarılı, güçlü bir aile reisi ve yetenekli bir hediye kullanıcısı olarak, Fuyu'nun her durumda öne sürebileceği seçkin bir adam haline gelmişti. Onun Fuyu'nun gururu ve neşesi olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Bu yüzden her zaman karısının da aynı derecede mükemmel bir soylu kadın olacağını düşünmüştü. Ama yine de...

Gitti ve onun yerine onun gibi bir kız getirdi!

Fuyu, Kiyoka'nın öğrencilik yıllarından itibaren evlenecek adayları özenle seçmiş ve onları birçok kez kendisiyle tanışmaya göndermişti.

Her biri güzeldi, hem soyları hem de eğitimleri kusursuzdu. Kiyoka'yı memnun etmek zor olsa da, içlerinden birinin Kiyoka'nın ilgisini çekmesinin kolay olacağını düşünmüştü.

Ama yine de. Ama yine de.

Fuyu'nun seçtiği her aday istisnasız olarak Kiyoka ile evlenmeyi reddetmişti. Bazen, kendilerine soğuk davrandığı için öfkeleniyor ya da kalpleri kırılıyordu. Diğer zamanlarda ise onun öfkesini kışkırtacak bir şey yapıyorlardı ve o da anlaşılmayı kendisi bozuyordu. Bu durum defalarca tekrarlanıyordu.

Seçtiği kızlardan herhangi birinde onu bu kadar memnun etmeyecek ne vardı?

Hiçbir şey istediği gibi gitmediği için Fuyu bazen öfkesini kontrol edemiyordu. Yine de, gurur duyduğu oğlunun müstakbel eşinden beklentilerinin yüksek olmasına fazla üzülemezdi.

Böylece, daha da seçkin bir hanımefendi bulmak için çabalarını iki katına çıkarmıştı. Ancak yıllar geçtikçe Kiyoka daha da inatçı olmaya başladı.

Tadakiyo da bir o kadar suçlu.

Miyo gibi soylu bir kıza Kiyoka'yla evlenme teklifinde bulunacak kadar aklını kaçırmış olduğu belliydi.

Adını ilk duyduğunda Fuyu şaşkınlıkla başını eğmekten kendini alamamıştı. Saimoriler onun ilgisinin çok altındaydı.

Onları incelemek sadece ikinci bir düşünceye değmeyeceklerini kanıtladı.

Tüm dikkatini böylesine değersiz bir hediye kullanıcısı aileye odaklamak hoş değildi, bu yüzden sadece durumları hakkında kabaca bir genel bakışa sahipti. Bu bile tek başına yeterliydi.

Para, güç ve nüfuzdan yoksundular. Aile reisi tamamen beyinsizdi ve Fuyu'nun böyle bir adamın kızının da değersiz olduğunu düşünmesi için daha fazla araştırmasına gerek yoktu. Ama beş parasız evinden Kudou ailesine kaçmak ve Kiyoka'nın sempatisini kazanmak, bu kadın şansını zorluyordu.

Fuyu, Miyo'yu gurur duyduğu oğlundan faydalanan, onun acımasını kazanarak sahip olduğu her şey için onu sağan utanmaz bir şıfırtıdan başka bir şey olarak göremiyordu.

ne cüret.

Biricik oğlunun gözlerinin önünde avlanmasına seyirci kalmayacaktı.

Miyo'nun konumunu anlaması için elinden geleni yapması gerekiyordu. Bu düşünceyle, gururunu incitmek için onu hizmetçi olarak çalışmaya zorlamıştı.

Peki ne oldu? Lanetli kadın hiç şikâyet etmeden hizmetçi üniformasını giydi ve sanki hiçbir şey olmamış gibi temizliğe başladı.

Buna alışkın olamaz, değil mi? Hayır, Kiyoka'nın evinde Yurie var, bu yüzden ev işlerinin hiçbirine karışmayacağı açık.

Saimori ailesinin kendi hizmetçilerini çalıştıracak kadar parası vardı, bu yüzden hiç bıçak tutmamış ya da yer silmemiş olması şaşırtıcı olmazdı; bu, yoksulların toplayabildikleri azıcık lüksle gösteriş yapmalarının yürek parçalayıcı bir hikâyesiydi.

Fuyu, Miyo'nun tavrından daha da hoşnutsuz oldu, onun ciddi yanılığısından tamamen habersizdi.

."

Sessizce odaya girerken Miyo'ya ters ters baktı.

Siyah saçları topuz yapılmıştı ve fiziği ince ve perişandı. Sanki olabildiğince kırılğan ve narin görünmek için çok çaba sarf ediyormuş gibi kesinlikle kasvetli bir ifade takınmıştı. Fuyu, Miyo'nun o çok talihsiz, o çok acınası görüntüsünün ardında, kızın kahkahalarla güldüğünden emindi.

"Temizlik bitti mi?" "Evet."

"Ellerin ve dizlerin üzerinde yerleri temizlerken tam da evindeymişsin gibi görünüyordun, değil mi? Utanç verici ve çirkin."

"..."

"Hadi, kendin için bir şeyler söyle. O yetersiz beyninizdeki dişlileri döndürün."

Fuyu, kızın özgüveninin üzerine sertçe gitmenin Miyo'nun sonunda gerçek yüzünü göstermesini sağlayacağını umuyordu. Ama bunun yerine başını öne eğdi ve dudaklarını sımsıkı kapattı.

"Um."

Miyo sonunda konuşmak için ağzını açtı. Gözleri sanki kaybolmuş gibi kısa bir süre etrafta dolaştı. Fuyu onun tam olarak ne söyleyeceğini merak etti.

"Kayınvalidem, aslında çok etkilendim." "Ne?"

"Ben... Ben bilmiyordum. Kudus'un prestij seviyesine ulaşan aileler hizmetkârlarına bu kadar kaliteli üniformalar veriyor."

Bu kız neden bahsediyordu? Fuyu kaşlarını çattı.

"Ama tabii ki. Dağınık hizmetkârların yanımızda çalışmasına asla izin vermeyiz. Eğer onların düzgün görünmelerini sağlamazsak saygınlığımız sorgulanır hale gelir."

Hizmetkâr olabiliyorlardı, ancak onlar bir çalışandan daha fazlasıydı; evin bir parçasıydılar. Şanlı Kudou ailesi, sahip oldukları eşyaların eski püskü ve kalitesiz olmasına izin veremezdi.

Miyo'nun en temel kavramları bile anlayamaması Fuyu'nun sinirini daha da bozuyordu.

"Bu kadar temel bir şeyi bilmeden aileye girmeye çalışman büyük cesaret..."

"Özür dilerim!"

Miyo'nun aşırı gayretli özrü karşısında Fuyu ağzını kapattı.

Fuyu onu her azarladığında ya da aşağıladığında gözlerinde beliren o belli belirsiz ışıltı da neyin nesiydi? Fuyu kızı küçümsediğini göstermeye çalışıyordu ama iğneleri Miyo'nun sırtından su gibi akıp gidiyordu.

"Söylesene, sana söylediklerimi gerçekten anlıyor musun?" "Evet mi?"

Miyo başını salladı. Gözlerindeki aşırı masum bakış, Fuyu'nun sanki yanlış bir şey yapıyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Haklıyım.

Oğlu sık sık sinirlerini bozuyor ve onun istediklerini yapmayı reddediyordu, ama yine de onu korumak için annelik arzusu duyuyordu.

Bu yüzden, Kiyoka'nın kendisinin de istemesine rağmen, kendisinden önceki kadının aileye katılmasına katlanamıyordu.

ve Tadakiyo bu anlaşmayı önermişti. Erkeklerin kendisi gibi kadınlar tarafından kandırılmasının çok yaygın olduğunu biliyordu.

Evliliğin düzgün bir şekilde yapılması gerekiyordu. Bu, seçkin bir soylu ailede doğan herkesin göreviydi.

"Her yönden kesinlikle yetersiz olduğunuzu söylüyorum! Eğer bunu anladıysan, o zaman acele et ve ortadan kaybol!"

Bilinçsizce ısınan Fuyu sandalyesinden kalktı ve sesini yükseltti.

"...Bu değil-"

"Yapabileceğin bir şey değil mi? Eminim değildir. Ne de olsa Kiyoka'nın seni korumaya devam etmesine izin verirsen, bir kraliçe gibi yaşayabileceksin, değil mi? Ne kadar da alçakça!"

"Bu değil..."

"Oh, , değil mi? Bu durumda, senin gibi bir kızla evlenmenin ne gibi bir avantajı olabilir ki? Beraberinde getirdiğin dağ gibi dezavantajlardan daha büyük. Devam et! Söyle bana!"

Fuyu tam bir küçümsemeyle cevap verirken Miyo gözlerini yere indirdi.

Kız sonunda sahte cesaretinin Fuyu üzerinde işe yaramayacağını anlamış olmalıydı. Bu onun işine yaradı. Ancak Fuyu zaferine sevinir sevinmez, Miyo bir kez daha yüzünü ona doğru kaldırdı. Yaşlı kadının damarlarından rahatsızlık fışkırdı.

"Ben... Bahsettiğiniz alanlarda sunabileceğim bir şey olduğuna inanmıyorum."

Kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. Yine de sesi hiç titremiyordu. Fuyu, Miyo'nun can sıkıcı ısrarından, azminden bıkmaya başlamıştı.

Kızgınlığı nihayet sınırlarına ulaşmaya başlamıştı.

"Ve?"

"Ne tür bir değerim olduğunu bilmiyorum. Ama Kiyoka bana ihtiyacı olduğuna karar verdi. Bu yüzden... Vazgeçmeyeceğim."

"Yani? Neden bu tür naif saçmalıkların beni ikna etmeye yeteceğini düşünüyorsun?"

Fuyu hayal kırıklığı içinde vantilatörünü açıp kapattı ve yüksek sesli, metalik çıtırtılar çıkardı.

İlk şüpheleri doğrulanmıştı; nihayetinde bu kız Fuyu'nun genç bir soylu kadında aradığı değerlerin hiçbirini gösteremiyordu ve ailelerine katacak hiçbir değeri yoktu.

Anlamsız bir tartışma için harcanan anlamsız zaman.

Bu önemsiz, utanmaz yaratık tarafından hayal kırıklığına uğratılmaya tahammül edemezdi.

"Kiyoka onun yanında kalmama izin verdiği sürece."

Fuyu, Miyo'nun cevabını duyar duymaz, oğlunun bir gün önce söylediği sözler zihninde canlandı.

"Sana bunu bir kez daha söylemeni söylemiştim, Fuyu Kudou."

"Anne? Güldürme beni. Seni bir kez bile annem olarak tanımadım."

"Bir daha Miyo'ya bir şey söylersen, seni öldürürüm."

Kan aniden başına hücum etti.

tepeden bakıyorlardı, saygısızlık ediyorlardı. Hem Kiyoka hem de Miyo... Fuyu'yu son aile reisinin karısından, artık otoritesi kalmamış bir kadından başka bir şey olarak görmüyorlardı. Bu onların küstah muhalefetini açıklıyordu.

Zihni bembeyaz bir öfkeyle karardı. "Sakın beni aptal yerine koymaya kalkma!"

Miyo bir duruma geri döndü.

Fuyu'nun delici çılgılığına eşlik edecek bir tokat için kendini hazırladı. Ancak, kayınvalidesinin havaya kalkan avucu yanağına hiç inmedi.

"Bu kadar
yeter."

"Kayınpeder..."

Fuyu'nun şiddete başvurmasını engelleyen kişi Tadakiyo'ydu.

Aceleyle gelmiş gibiydi, çünkü şiddetle öksürüyor ve nefes almak için çırpınıyordu.

" için üzgünüm, Miyo... Fuyu, buna göz yumamam."

Kayınpederi, yüzü kıpkırmızı kesilmiş Miyo'ya bakarken karısını sessizce azarladı. O anda Fuyu'nun gözleri kıza duyduğu öfkeden başka bir şeyle dolmadı.

"Beni aptal yerine koyuyorsun, tekrar, tekrar ve tekrar! Ne verir *bana* tepeden bakmaya hakkın var mı?!" "Fuyu."

"Derhal evimi terk et! Seni küstah pislik!" "Fuyu!"

Tadakiyo, tipik tavrını yalanlayan gür bir sesle bağırdı. Öfkesi içindeyken bile Fuyu'nun kulaklarına ulaştığına şüphe yoktu.

Miyo çekingen bir bakışla Tadakiyo'nun yüzünde alışılmadık derecede sert bir ifade gördü, bakışları buz gibiydi.

"Orada dur."

"Tada...kiyo..."

"Haddini bil. Burada Miyo üzerinde kesinlikle hiçbir yetkin yok. Çizgiyi aşarsan artık seni koruyamam."

Konuşması her zamanki gibiydi ama buz gibi, iddialı ses tonuyla karşılaşan Fuyu dondu kaldı, yüzüne korku yayıldı.

Odayı bir an için sessizlik kapladı, sanki zamanın kendisi durmuştu. Sonra Tadakiyo uzun ve boğucu sessizliği bozdu.

"*Vay be*. Çok özür dilerim, Miyo. Görünüşe göre seni çok fazla sıkıntıya soktuk."

Tadakiyo tarafından şahsen azarlanmamış olmasına rağmen, Miyo gerginliğin ortasında yanıt vermekte zorlandı.

"...Hepsi benim kendi eksikliklerim yüzünden oldu. Özür dilerim."

"Hayır, harika bir iş çıkardın Miyo. Ben daha dikkatli olmalıydım," dedi Tadakiyo. "Bu konuda Kiyoka'dan yine azar işiteceğim," diye ekledi yüzünde bir sırıtışla, ama gözleri hiç gülmüyordu.

Miyo'nun omurgasından aşağı bir ürperti aktı. Gecikmiş bir farkındalık olsa da, Miyo artık Tadakiyo'nun emekli olmasına rağmen bir zamanlar Kudou ailesinin reisi olduğunu anlamıştı.

"Ben... Ben yanlış bir şey yapmadım," diye mırıldandı Fuyu güçsüzce. Buna rağmen, yelpaze gibi tuttuğu eli bembeyaz olmuştu.

"Fuyu. Duyguların konusunda dürüst olman hoşuma gidiyor. Ancak bizi insan yapan şey, onlara teslim olmaktan kaçınma kapasitemizdir."

"Hngh!"

Fuyu'nun nefesi kesildi. Miyo da korkudan titredi.

Bu... Tadakiyo'nun önceki aile reisi olarak yüzü olmalı.

Karısını seviyor gibi görünüyordu. Hem başkentteki ana malikanede konuştuklarında hem de buraya, villaya geldiklerinde.

Yine de, sevdiğinin kişinin gözlerinin içine bakıp dolaylı olarak onun insanlık dışı olduğunu ima etmek normalde mümkün müydü? Eğer değilse, belki de Tadakiyo'nun Fuyu'ya olan aşkı tam o anda tamamen yok olmuştu.

Biraz korkutucu.

Sevdiği kadını yeryüzünün derinliklerine itmek için sözlerini rahatlıkla kullanabiliyordu. Kiyoka'nın da böyle bir yanı olma ihtimali vardı. Miyo'nun bilmediği bir yüzü.

Ama durum böyle olsa bile, onu kolay kolay incitmezdi ve onun yanından ayrılmak gibi bir arzusu yoktu.

Tam o sırada Miyo yeniden Kiyoka'nın sıcaklığını özlemeye başladı, bu yüzden soğuk parmak uçlarını ısıtmak için sıkı.

Kiyoka o sabah kahvaltısını bitirmiş ve köye doğru yola çıkmıştı. Acı içindeydi.

Doğal olarak, önceki gece yaşananlar suçluydu... Açıkçası, Miyo'nun bu kadar aşırı tepki vereceğini bir an bile düşünmemişti.

Onun korkmuş bir tavşan gibi kaçışını düşündüğünde, iç geçirmekten kendini alamadı.

Gerçekten de burada garip düşünen kişi benim.

Aptalca bir şey söylemişti.

O sırada bu konu hakkında çok derin düşünmemişti. Ama her şeyi ağzından kaçırmaması durumu daha da kötüleştirdiği için, o bile olaylardan bu kadar rahat bir şekilde bahsetmesine şaşırılmıştı.

Ayaklarının toprağı çiğnerken çıkardığı çıtırtı sesleri sert ve yoğun bir hal almıştı.

Miyo'nun incelikten yoksunluğu ve dünya hakkındaki cehaleti göz önüne alındığında, iyi ya da kötü, işlerin bu şekilde sonuçhayal etmek için nedenleri vardı.

Bu bir mazeret değil.

Koşullardan habersiz bir kadını kandırmak ve ona el kaldırmaya çalışmak... Kiyoka ne zamandan beri bu kadar kaba bir adam olmuştu?

Yine de, neden onunla aynı yatakta yatmaya çalıştığını kendine sorduğunda, bir cevap bulamadı.

Pişmanlıklarıyla boğuşarak yürümeye etti. Ne olduğunu anlamadan köye varmıştı.

Elimizdeki görevi yerine getirmenin zamanı gelmişti.

Hafifçe oflayan Kiyoka düşüncelerini işine kaydırıldı.

Yazılı raporda köydeki görgü tanıklarının ifadelerini zaten doğrulamıştı. İlk gözlem yaklaşık bir ay önce gerçekleşmiş ve kasabanın kenarındaki şüpheli figürlerle ilgili raporlar birbiri ardına ortaya çıkmış, ta ki köyün diline düşene kadar. Bu tek başına olmazdı. emri arıyorum içinde ve

Özel Anti-

Grotesquerie Birimi, ama birkaç gün sonra.

Bir şeytan ortaya .

Daha doğrusu, boynuzları olan bir tür insansı.

Tek bir karşılaşma, birinin gözlerinin onlara oyun oynaması olarak değerlendirilebilirdi, ancak bu ilk temastan sonra, şüpheli figürlerin ve şeytanların görüldüğü rapor edilenlerin sayısı arttı.

Bölgede bu tür yaratıklarla ilgili herhangi bir halk hikâyesi ya da gelenek bulunmamaktaydı.

Başka bir deyişle, bir Grotesquerie'nin şeytan şekline girmesinin burada doğal bir olay olduğuna inanmak zordu. Yeni

Groteskler, sözlü gelenekte bir tür temeli ya da dayanağı olmayan bir bölgede nadiren doğmuştur.

Eğer görgü tanığı raporları insanların sadece bir şeyler sonucu değilse, bu her şeyin arkasında bir tür benzersiz neden olduğu anlamına geliyordu.

O zaman ilk başlayacağımız yer köyün eteklerindeki terk edilmiş ev.

Şeytan olsun ya da olmasın, Kiyoka şüpheli bir grubun delikli yukarı içinde ve BarakaDışarıda ve Köy, temelli üzerinde raporlardaki bilgiler ve dün mağazada alınan ifadeler.

İşin içinde Groteskler olmasa bile, gerekirse grubu gözaltına almak için askeri bir subay olarak yetkisini kullanabilirdi.

Önceki gün kulübenin yerini kabaca tespit etmiş olmasına rağmen, Kiyoka oraya nasıl gideceğinden tam olarak emin değildi. Köyden birinin ona rehberlik etmesi gerekiyordu.

"Senin bir asker olacağını hiç düşünmezdim."

Bir gün önceki dükkânı ziyaret etti. Yaşlı dükkân sahibi kadının kendisini söz konusu söylentileri bilen biriyle tanıştırmasını isteyecekti.

Soruşturmanın asıl geliş nedeni olduğu gerçeğini saklayarak, sadece askeri statüsünü açıklamış ve işbirliği yapmasını sağlamak için kadına biraz yardım edebileceğini söylemişti.

"Sürpriz için özür dilerim."

"Hayır, değil. Ne de olsa o tuhaf söylentileri araştırıyorsun."

Kadın kuru bir kahkaha attı ve Kiyoka'yı bir adamla buluşması için yönlendirdi.

"Köyün gençlerinden biri. Çok fazla ayrıntı duymadım ama canavarı ilk gören kişi olduğuna inanıyorum."

"Şeytan benzeri bir figür olduğunu duydum."

"Evet, bunu bilmene şaşırdım. Ama şimdi sen söyleyince insanlar bunun hakkında konuşmaya başladılar."

Yolda sohbet ederek ilerlerken, ahşaptan yapılmış küçük evlerin sıralandığı köye doğru ilerlemeye başladılar. Yol boyunca birkaç köylünün yanından geçtiler, her biri Kiyoka'ya şüpheyle bakıyordu.

Mantıklı, sanırım.

Bu tür topluluklar genellikle çok dar görüşlüdür. Genellikle dışlayıcı olurlar ve yabancılara sert bir şekilde bakarlardı. Kiyoka, Anti-Grotesquerie Birimi'ndeki çalışmaları nedeniyle sık sık sahaya inme fırsatı bulsa da, bu durumla daha önce birçok kez mücadele etmişti.

Tabii ki, bu soğuk karşılama ile başa çıkma becerisini deneyim sayesinde geliştirmişti.

Daha da kötüsü, an söylentilerin ayrıntıları buradaki köylüleri daha da tedirgin etmişti. Dükkân görevlisi kadın peşine takılmasaydı, muhtemelen Kiyoka'nın işini yapabilmesi için hâlâ çok temkinli olacaktı.

"Tüm bunlar söyleniyor..."

O bunları düşünürken, yanındaki kadın sırtarak konuyu değiştirdi.

"Dünkü küçük şirin bayandan ne haber? Bugün onunla birlikte değil misin?"

"Hayır. Onu garip bir şeyin içine sürükleyemem."

Bu işinin gerçek bir parçasıydı ve Miyo'yu tehlikeye atamazdı.

Kiyoka dürüstçe cevap verdi ve bununla hiçbir şey kastetmedi, ama nedense kadın ona yüksek sesle güldü.

"Ah-hah-hah. Gerçekten iyi bir , değil mi? O kızı biraz ."

"... mi?"

"Oh, hadi ama. Ben de biraz daha genç olsaydım, senin peşinde olurdum." "Değilim... O kadar da harika değilim."

Kiyoka, Miyo'nun çok yönlü bir kadın olduğunu düşünüyordu.

Yine kapısına geldiğinden beri onu defalarca yanlışlıkla incitmişti. Ona karşı nazik olmak istiyordu, ama yine de

hiç planladığı gibi gitmedi. Aklınca, inanılmaz derecede zavallıydı.

Yine de Miyo'nun gitmesine izin veremezdi, vermek de istemiyordu. Kiyoka, düşünceleri karmaşık duygularla çalkalanırken sessizce gözlerini kaçırdı.

"İşte "

Kadın, kapı zili olmadığı için evin girişine vurdu.

İçeriden biri seslenerek kapıyı kimin çaldığını sordu. Dükkân sahibi cevap verdiğinde, nihayet içerideki kişi kapıda belirdi.

"Günaydın... Vay be, gözümü senden bir an ayırıyorum ve ortalığı birbirine katıyorsun."

Kadının da ima ettiği gibi, evinden başını çıkaran adam oldukça zayıflamış görünüyordu.

Yanakları çukurdu ve gözlerinin altında belirgin koyu halkalar vardı. Yüzünde kirli bir sakal uzamıştı, saçları da aynı şekilde dağınıktı ve gözlerinde boş bir ifade vardı. Her zamanki gibi olmadığı belliydi.

Adam Kiyoka'ya en ufak bir ilgi göstermedi. "Git buradan," diye fısıldadı.

"Buraya geldim çünkü seninle bir işim var."

"Umurumda değil, git başımdan! Şeytan, onu aklımdan çıkaramıyorum."

"bir şey yok."

"Kapa çeneni. O ses, o ses kulaklarıma yapışıyor... Kapımı böyle açık bırakırsam, gelip beni bulabilir...!"

O konuşur konuşmaz, adam korkudan titremeye başladı, sanki sahneyi zihninde tekrar tekrar oynuyordu.

Kiyoka onu yakalamakta zorlanıyordu, ama tekrar tekrar, "Beni yiyecek, şeytan beni yiyecek," diye mırıldanıyor gibiydi. Adam bir canavar görmüştü ya da gördüğüne inanıyordu.

"Affedersiniz," diye araya girdi Kiyoka, adama yaklaşmak için kadının yanından bir adım öne çıkarak.

"Artık korkmana gerek yok. Sakin ol."

Elini nazikçe adamın omuzlarına koydu. Bu nihayet adamın dikkatini çekti.

"Kimsin sen?"

"Komutan Kudou. Ben ordudanım. Kasabada dolaşan söylentileri araştırmaya ."

"Asker... bir asker..."

"Bu doğru."

Kiyoka başını salladığı anda, adam şaşırtıcı bir güç dalgasıyla ona sımsıkı sarıldı,

"Beni kurtarmalısın, Bay Asker...!"

Adamın anlattıklarıyla Kiyoka'nın raporda okudukları arasında büyük bir tutarsızlık yoktu.

Şüpheli figürler, köyün dışındaki eski bir kulübede saklanıyor. Bir şeytan görülmüş.

Adama göre şeytan, kafasından iki boynuz çıkan büyük bir insansı idi. Onunla göz göze geldiğinizde, dişlerini gıcırdatan bir ses çıkaracak şekilde birbirine geçirerek sizi korkuturdu. Ancak, diğer gizemli figürler gibi, tüm vücudu siyah bir pelerinle kaplıydı, bu yüzden adam onun hakkında başka bir şey bilmiyordu.

"Çok korkmuştum, topalladım. Kendime köyün girişindeydim."

"Sen seni oraya kim taşıdı?"

Adam Kiyoka'nın sorusu karşısında başını iki yana salladı.

"Kesinlikle hiçbir fikrim yok. Ama bana inanmalısın. O şeytan beni yiyecekti! Tam o anda, kesinlikle bir şey bana saldırdı!"

Adam dehşet içinde titreyerek vücuduna sıkıca sarıldı. Sanki başka bir panik haline girmiş gibi gözleri odak noktasından çıktı.

Beni bu şekilde kulübeye götürmesini istemek imkansız olacak.

Kiyoka, adamın kendisini kulübeye götürmesi ve olanları açıklaması fikrinden vazgeçti.

Adamı sakinleştirdikten sonra, ıssız kulübeye kendi başına gitmeye karar verdi. Dükkân sahibi ona ayrıntılı talimatlar verdi ve onu köyün kenarından uğurladı.

"Buradan tek başına gitmekten gerçekten memnun musun?"

"Evet. Üzgünüm, yardımınız için minnettarım... Burası tehlikeli, bu yüzden burası yeterince uzak."

Kadınla yollarını ayıran Kiyoka, şimdilik köyden ayrıldı. Kudou ailesinin villasının tam aksi yönüne doğru ilerliyordu.

Köy ile dağ arasındaki sınır belirsizdi. Kasabadan çıkar çıkmaz hemen dağ yamacıyla karşılaşıyordunuz. Kulübeye ulaşmak için Kiyoka'nın köyün aksi yönünde aşağı inmeden önce yokuşu biraz tırmanması gerekiyordu.

Hiç nefes kaybetmeden yokuşu hızla tırmandı.

Sonra, tam da kendisine söylendiği gibi, alçalmaya başladığında bir yerlerden gelen su seslerini duymaya başladı.

Dükkân sahibi kulübenin bir nehir kıyısında olduğunu söyledi.

Gürültünün kaynağı bu olmalı.

Geldiği yönü tahmin etti ve tereddüt etmeden ona doğru ilerledi.

Ağaçların arasındaki boşluklardan hızla bir nehir göründü. Bakışlarını nehrin yukarısında gezdiren Kiyoka çürümeye yüz tutmuş bir kulübe gördü; her an yıkılmaya hazır görünüyordu.

Bu olmalı.

Eskiydi ama birkaç yetişkinin sorunsuzca sığabileceği kadar büyüktü.

Hareket ederken etrafı dikkatle izleyen Kiyoka kulübeye yaklaştı. Şu anda hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Yakınlarda kimse yokmuş gibi görünüyordu.

Hepsi gitti mi? Ama nereye gideceklerdi?

Grup sıradan kanun kaçakları olsa bile, böyle bir yerde saklanmanın herhangi bir yararı varmış gibi görünmüyordu.

Aslında, köylülerin şüphesini çekmişler ve Kiyoka'nın buraya çağırılmasına neden olmuşlardı. Eğer bu kişiler bir suç işledikten sonra gizlenen insanlarsa, aslında dikkatleri üzerlerine çekiyorlardı. Sanki keşfedilmek istiyorlardı.

Eğer durum buysa, bu şekilde olmaları için bir neden var mıydı? Özellikle *burada* mı?

Her halükarda, bu garip. Eğer o adama inanılacaksa, sanki insanlar ve Groteskler birlikte çalışıyormuş gibi.

İnsanların ve şeytanların, ruhların, hayaletlerin ve diğer Grotesklerin bir arada yaşadığı birkaç örnek vardı.

Duruma bağlı olarak, işbirliğine dayalı bir ilişki kurmak için sözleşmeler yaparlardı. Kiyoka ve birimi, insanların Groteskleri kendileri için çalıştırmalarına çok aşinaydı.

Ancak bu durumda, bu onu ikna etmek için yeterli değildi. İçindeki tedirginliği bir türlü atamıyordu.

Kafasında birbiri ardına sorular belirdi. Bunları bir kenara bırakan Kiyoka ayak seslerini susturdu ve kulübeye bir kol mesafesine kadar yaklaştı.

İlk bakışta ıssız bir yer gibi görünüyordu. Herhangi bir ses duymamıştı ve orada kimsenin olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Kulübenin yıkılmış ahşap döşemelerindeki boşluktan sessizce içeri baktı.

Tam planını kavramak zordu ama içerisi oldukça düzensiz bir karmaşa içinde görünüyordu. Birileri gerçekten de burada kalıyordu. Battaniyeler yerde yatıyordu ve yiyecek artıkları etrafa saçılmıştı.

Kiyoka tetikte bekledi ve kapının önünde durdu.

Bir Hediye Kullanıcısı'nın bariyer kurmuş olabileceği ihtimaline karşı dikkatli olmasına rağmen, herhangi bir hile kanıtı yoktu. Herhangi bir fiziksel tuzak da bulamadı.

İçeri girmeye çalıştığında, orada birinin yaşadığı gerçeğinin ötesinde anlayabileceği başka bir şey yoktu. Tek bir ipucu ya da ipucu bile yoktu. Orada yaşayanların Hediye-kullanıcıları olup olmadığından bile emin olamadı.

Eğer doğaüstü güçleri varsa, o zaman şeytanın varlığını .

Ancak Kiyoka kulübeden ayrılmak için arkasını döndüğünde bir şey dikkatini çekti.

Neymiş o?

Onu yerden aldı. İlk bakışta sıradan siyah bir pelerin gibi görünüyordu ama içinde bir tür iğne işi vardı. Üzerine koyu altın iplikle bir desen işlenmişti.

Bu tasarım... Bunu daha önce nerede görmüştüm...?

Ters çevrilmiş bir sake fincanı. Etrafında daire şeklinde dizilmiş *sakaki* ağaçları alevler içinde.

Bu küfür dolu tasarıma bir kez bakması, içinden tarifsiz bir rahatsızlık ve endişe tufanı geçirmesi için yeterliydi. Baş aşağı duran saki fincanı yeterince korkunçtu ama tanrıların ağacı olan *sakinin* alevler *içinde* tasvir edilmesi çok çirkindi.

Perde arkasında büyük bir sorun haline gelen bir örgüt. Hükümetin imparatora karşı ihanetten çılgınca takip ettiği bir örgüt-

Sanırım onlara "İsimsiz Tarikat" deniyordu.

Dünya genelinde hala nispeten bilinmese de, yeni ortaya çıkan bu dini grup hükümet ve ordu için önemli bir sorun haline gelmeye başlamıştı.

Onlar hakkında hiçbir şey bilinmiyordu - ne ölçekleri, ne örgütlerinin gerçek adı, ne de iç yapıları. Hükümet, bu amblemi bir yerlerde keşfettikten sonra son zamanlarda onlar hakkında kolları sıvamıştı.

Buranın tarikatın merkezi olma ihtimali... gerçekçi değil.

Sadece çok fazla göze çarpmakla kalmıyor, aynı zamanda operasyonlarının üssü olmak için de çok küçüktü.

Orada uzun süre kalmayı başaramayınca, sonunda kulübeden çıkmadan önce pelerini bulduğu yere geri koymaya karar verdi.

İşlemeli amblemin paha biçilmez bir ipucu olması mümkündü ama peşinde olduğu insanlar birinin kulübeye gizlice girdiğini fark ederse sıkıntı yaratabilirdi. Köylülerin şüphelenmesi ve onlara zarar gelmesi ihtimali vardı.

Bu, ne pahasına olursa olsun kaçınması gereken bir şeydi.

Kiyoka bilmiyormuş gibi davranarak köye döndü ve dükkâna uğradı.

İçeri girdiğinde sadece dükkân sahibini değil, aynı zamanda şeytanı gören genç adamı da buldu.

"Ah, yine sen. Nasıl geçti?"

"Terk edilmiş evde kimse yoktu. Ne insanlar, ne de şeytanlar."

"Gerçekten mi...?" diye sordu adam çekingen bir tavırla.

Soğukkanlılığını yeniden kazanmış görünüyordu. Yüzü hâlâ solgun görünse de, daha önceki dengesiz kafa karışıklığından eser yoktu.

"Gerçekten mi? Ama o kulübede birinin kaldığına dair işaretler vardı. Gardınızı alsanız iyi olur."

"Sen ordudansın, değil mi? O insanları yakalayıp elimizden alabilir misin?"

"Orada olmayan bir şeyi yakalayamam. Farklı bir zamanda gidip daha fazla araştırma yapacağım, bu yüzden herhangi bir hareket görürseniz bana haber verin."

"Kesinlikle."

Kiyoka adamın başını sallamasına kendi başını sallayarak karşılık verdi. Ona kadın gülümsedi.

"Aynı senin için de geçerli. Bir asker bile hayatını bir hiç uğruna riske atamaz. O şirin kızın endişelenmesini istemezsin."

"Biliyorum."

Bunu duyan Kiyoka aniden Miyo'yu malikanede bırakma konusunda endişelenmeye başladı.

Babası en azından Miyo'nun tarafında gibi görünüyordu ama aşırı bir şey olacağını düşünmese de, evin gerçek reisinin annesi olduğuna şüphe yoktu.

Fuyu'yu çizgiyi aşmaması konusunda uyarmış olmasına rağmen, yine de Miyo'ya bir şey yapmaya çalışabilirdi.

...Böyle bir işe odaklanamayacağıma inanmak zor.

Kaşlarını ovuşturdu, böyle bir korkak olmaktan bıkmıştı.

Yanında adamlarından biri olsaydı bu kadar gevşek davranmayacağını tahmin ediyordu ama burada her şey Kiyoka'nın takdirine kalmıştı. Dikkatini yeniden toplamak için elinden geleni yapması gerekiyordu.

Kiyoka mağaza görevlisi kadına işbirliği için teşekkür ettikten sonra villaya geri dönmeye karar verdi.

O sabah yola çıktığından bu yana epey zaman geçtiğini fark etti. Öğle vakti çoktan gelip geçmişti.

Daha da kötüsü, açık mavi olan gökyüzünün üzerine tehditkâr bulutlar çökmüştü. Gökyüzü kapalıydı, ince gri bulutlar alçakta asılı duruyordu. Dağ havasının aniden değişebileceğini duymuş olmasına rağmen, sıcaklıktaki ciddi düşüş Kiyoka'yı yine de hazırlıksız yakalamıştı.

Sabah yolu takip ederek pirinç tarlalarının arasından geçti. Sonra, ormanın içinden Kudou villasına giden düz yola yaklaştığında, her şey oldu.

...Bu varlık.

Yakınlarda birinin dolaştığını hissetti.

Bir açıklamaya göre villadan birileriydi ama Tadakiyo son zamanlarda etrafta şüpheli insanlar gördüğünü söylemişti. Köhne kulübe daha önce terk edilmişti, bu yüzden o haydutların bir nedenden ötürü burada gizlice dolaşmaları şaşırtıcı olmazdı.

Kiyoka kendi varlığını gizledi ve dikkatle villanın bulunduğu yöne doğru ilerledi.

Şüpheli faaliyet işaretleri hızla daha belirgin hale geldi. Gerçi bunu bu kadar açık bir şekilde hissedebiliyor olması

Bir amatörle uğraşmak.

Yine de gözleri etrafı tararken gardını düşürmedi. Tam o sırada gözünün ucuyla bir gölge yakaladı.

Kiyoka siluetin peşinden giderken ayak seslerini sessiz tutmak için elinden geleni yaptı ama yer dökülmüş yapraklarla kaplıydı. Ayak seslerini mükemmel bir şekilde maskeleymesi imkansızdı.

Çıttı. Kiyoka hafif bir ses çıkaran bir yaprağı sıyırdı. Hedefinin kendisini fark ettiğini düşündü.

Sorun değil.

Eğer fark edilirse, o zaman gizliliğe odaklanmaya gerek kalmazdı.

Anlık bir kararla kaçmaya karar veren Kiyoka, göz açıp kapayıncaya kadar hedefiyle arasındaki mesafeyi kapattı. Kiyoka'nın hızlı yaklaşımı karşısında, figürün kendini açıkta göstermekten başka seçeneği yoktu.

"O pelerin. Demek haklıymışım."

Kiyoka gölgeli figürün yüzünü seçemiyordu. Taktıkları büyük siyah başlık onu tamamen gizliyordu.

Beklediği gibi, pelerinli figür pek de hızlı değildi. Kiyoka günlük eğitim egzersizlerini tamamlamayı asla aksatmazdı ve oldukça atletik bir insandı, bu yüzden onlara yetişmesi uzun sürmedi.

"Gah...!"

"Bu kadar yeter. Artık kaçamazsın."

Figürün bileklerini kavradı ve onları zapt etmek için yukarı doğru bükte. Tuttuğu bölge biraz sert ve kemikli gibiydi, bu da Kiyoka'nın figürün erkek olduğunu tahmin etmesine yol açtı.

Kiyoka kollarını daha da büküp onu dizlerinin üzerine çökmeye zorlayınca pelerinli adam homurdandı. Kiyoka hemen ardından adamın başındaki kukulemeyi çıkardı.

"Lanet olsun sana...!"

Adam dişlerini sıktı. Kiyoka onu tanıyamadı. Yüzü donuk ve unutulabilirdi, genç görünmesine rağmen görünüşünde kayda değer bir şey yoktu.

Ancak gözleri keskin bir ışıkla parlıyor gibiydi. "Ne...?"

Ortam bir anda tedirgin edici bir hal aldı - insanın tüylerini diken diken eden türden.

Bir tuhaflık vardı. Kiyoka onu anında daha sert bir şekilde yere yapıştırdı ama adamın vücudu aniden yoğun bir sıcaklıkla kızardı.

Kiyoka şok içinde geriye sıçrarken, adam ağır ağır ayağa kalktı. Yüzü bir an öncesine göre tamamen değişmişti; önceki ifadesinin tüm izleri kaybolmuştu.

Yüzü boştu ve canlılıktan yoksundu, neredeyse bir oyuncak bebeğinki gibiydi.

Bu ne böyle?

Adam sağ elini gökyüzüne kaldırırken ifadesiz kaldı.

Bunu yaptığında, yeri kaplayan ölü yaprakların hepsi aynı anda havaya uçtu.

"...bir Hediye mi?"

Kiyoka, çok aşına olduğu bu doğaüstü manzara karşısında kaşlarını çatı.

"PER...ISH," diye mırıldandı adam kırık bir sesle ve havaya kaldırdığı elini zorla aşağı indirdi. Bununla birlikte, havada süzülen yapraklar aniden hedeflerini Kiyoka'ya sabitledi ve kör edici bir hızla ona doğru fırladı.

Kiyoka hafifçe homurdandı. Bu adam onu ne sanıyordu? Gerçekten de bu çocuk oyununun onu öldürmeye yeteceğini mi düşünüyordu?

"Zamanını boşa harcama."

Yaprakların sivri uçları ona ulaşmadan hemen önce tüm güçlerini kaybederek yere düştüler.

O zaman bile adamın ifadesi boş kaldı ve aynı hareketleri tekrar tekrar yaptı. Ancak uçurduğu yapraklardan tek biri bile Kiyoka'nın üzerinde en ufak bir çizik bile bırakmayı başaramadı.

İşlerin bir yere varmadığını gören Kiyoka, adamla arasındaki mesafeyi tekrar kapattı. Bu kez adamın kolunu tuttu, onu yere çekti ve sıkıştırdı.

"...Bunun işe yarayıp yaramayacağından emin ."

Göğüs cebinden bir tılsım çıkararak bir büyü okudu ve adamın sırtına yapıştırdı. Bu, uzak tutmaya yarayan bir tılsımdı, ama bu durumda bir etkisi olup olmayacağını söylemek mümkün değildi; çünkü Kiyoka adamın doğal bir Armağan kullanıcısı olmadığını düşünüyordu.

Tılsım sırtına yapışan adam, tamamen gevşemeden önce bir an için kasıldı.

"İşe yaramış gibi görünüyor. O zaman bu gerçek bir Hediye olmalı."

İfadesi değiştiğinde adamın aurası tamamen dönüşmüştü. Sanki tamamen başka biriymiş gibiydi. Ve Kiyoka'yı ilk kez etkisiz hale getirdiğinde ona direnmeye çalışmamış olması, aslında bir Hediye kullanıcısı olmadığını gösteriyordu.

Kiyoka daha önce hiç böyle bir fenomen görmemişti.

Tarif edecek olursa, adamın Yeteneğini kullanırkenki tavrı, insanlık dışı bir şey tarafından ele geçirilen birinin görünüşüne çok benziyordu. Eğer durum böyleyse, Hediye mühürleme tılsımının etkili olmaması gerekirdi.

"Burada tam olarak neler oluyor?"

Şaşkınlığını açıkça ifade eden Kiyoka, altındaki baygın adama bakarken kaşlarını çattı.

✿ BÖLÜM ✿

Dönen Duygular

Akşam olmak üzereydi. Kiyoka'nın döndüğünü haber alan Miyo hemen girişe koştu.

" hoş geldin."

"Ben geldim."

Onu elinden gelen en iyi gülümsemeyle selamladı. Kiyoka rahatlamış görünüyordu, genişçe sırttı ve elini nazikçe Miyo'nun başına koydu.

Ancak avucunun soğukluğu karşısında irkilmekten kendini alamadı.

"Kiyoka, elin çok soğuk."

"Ah... Özür dilerim. Bu sizi rahatsız ediyor mu?" "Hayır, o değil."

Kiyoka ellerini çekmeye çalışırken Miyo iki elini de usulca Kiyoka'nın ellerine doladı.

"...Endişeliyim."

Kiyoka kendisi fark etmemiş olabilirdi ama yüzünde çok acımasız bir ifade vardı. Vücudu da iliklerine kadar üşümüş gibiydi ve Miyo kendini ne kadar zorladığını merak etti.

"Akşam yemeğine kadar hâlâ vakit var. Seni dinlenmen için sıcak bir odaya alalım."

Miyo hararetle konuşurken Kiyoka'nın gözleri büyüdü ve kesinlikle istediğini elde ettiğinden emin oldu.

"...Alışılmadık derecede , değil mi?"

"Ha?"

Gerçekten bu kadar iddialı mıydı? Yine de, bu durumda, konuyla ilgili herhangi bir zemin vermeyi reddettiğini itiraf etti.

Miyo düşünürken, Kiyoka'nın elini kendisinin tuttuğunu fark etti.

"Ben neyim..."

Hiç düşünmeden bu kadar cüretkâr davranmıştı. Bu farkındalık onu utandırdı ve yanakları kızardı.

"Özür dilerim!"

Panik içinde ellerini geri çekme sırası Miyo'daydı. Kiyoka'nın böyle önemsiz bir şeye kızmayacağını bildiği halde, yine de duruma dayanamayarak hemen özür diledi.

Her şeyi daha da kötüleştirmek için, Kiyoka'nın kıkırdadığını duyabiliyordu, bu da yanaklarındaki ateşi daha da körükledi.

"Ellerin güzel ve sıcak."

"Teşekkür ederim."

"Hadi gidelim. Odamda dinleniyorum, değil mi?"

Kiyoka, Miyo'nun elini tutarak onu yanına çekti, çünkü Miyo kendini telaştan kurtaramıyordu.

Ne yapması gerekiyordu? Kalbi göğsünde davul gibi çarpıyordu.

Birleşen ellerine her baktığında ve onun sıcaklığının içinde dolaştığını her hissettiğinde, içinde dayanabileceğinden daha fazla olan bilinmeyen bir duygu kabarıyordu. Endişelenmesine gerek olmayan şeyler hakkında çok fazla düşündüğünü hissediyor, bir yandan da düşüncelerinin tamamen boş olduğunu hissediyordu.

Utanç ve mahcubiyetinden kurtulmaya çalışan Miyo, odasına döndüklerinde nişanlısıyla ilgilenmek için canla başla çalışmaya başladı.

Bir battaniye getirdi, onun için sıcak yeşil çay demledi ve şömineye odunlar ekledi.

"Kiyoka, senin için de banyoyu hazırlamamı ister misin?"

"Hayır, böyle iyi. Sadece biraz sakinleş."

Nişanlısının uyarısı onu durma noktasına getirdi. Görünüşe göre çok telaşlı davranıyordu. Bulabildiği en yakın deliğe girmek istedi.

Miyo kederle omuzlarını çökertti ve Kiyoka'nın karşısındaki sandalyeye oturmaya gitti.

Ancak "Bekle" denilince durdu ve başını eğdi. "Buraya.

Şuraya otur."

Kiyoka şöminenin önüne yan yana iki sandalye dizdi ve birine oturarak diğerine doğru işaret etti.

Bu kadar cüretkâr olamayacağını düşünerek reddetmeye çalışsa da, Kiyoka'nın gözlerindeki ifade onun tamamen ciddi olduğunu gösteriyordu. İtirazlarını kararlılıkla keser gibiydiler, sanki "*Bana karşı geleceğini sanmıyorsun*, değil mi?" der gibiydiler.

Ne yazık ki Miyo'nun ona karşı koyacak gücü yoktu. Hayır, bir daha düşündüm de.

Bunun "talihsiz" olduğunu bir kez düşünmedim.

Olsa olsa mutluydu... ya da buna yakın bir şeydi. En azından, Kiyoka'nın isteğine karşı çıkmak için en ufak bir arzusu yoktu.

Hâlâ tereddüt eden kadın, uysalca onun yanına oturdu.

Bunu yaptığında, Miyo'nun kendisi için tuttuğu battaniyeyi yere serdi. "Yaklaş," dedi ve Miyo'yu battaniyeye tamamen sararak ona eşlik etti.

Vücutları yanlardan sıkıca birleşmiş, dokundukları noktada neredeyse birbirleri içinde erimişlerdi.

Kalbini susturduktan birkaç dakika sonra, kalp çılgınca tekrar atmaya başladı.

"K-Kiyoka."

"Ne?"

"Um, şey, um."

"Mücadele etme. Sadece güzelce ve sessizce otur."

Bu sözler bir fidyecinin söyleyeceği şeyler gibiydi ama Miyo'nun bunları sorgulayacak akli bile yoktu.

"Ama de."

Neden Miyo'yu da battaniyenin altına götürmek istiyordu? Ona sormak istese bile, o anda kalbinin çarpıntısı o kadar yüksekti ki, vereceği cevabı bastırırdı.

" taraf daha sıcak, değil mi?"

"Bu doğru..."

Başka bir cevap bulamadı ve sessizlik üzerlerine çöktü.

Orada öylece otururken, Miyo dikkatinin yanı başındaki Kiyoka'nın vücuduna odaklanmasına engel olamadı. Hoş olmadığı için değil elbette... Aksine, tam tersi olduğu içindi bu.

Ne kadar süre bu şekilde kaldıklarından emin değildi. Kiyoka sessizliği gelişigüzel bozdu.

"Bugün nasıldı?"

Miyo, Kiyoka'nın bu soruyu sormaktaki amacının ne olduğunu açıkça biliyordu.

Günü nasıl geçirmişti? Fuyu ile aralarında bir şey olmuş muydu? Bir gün önce yaşananlara bakılırsa, bu soruların aklını kurcalayacağı açıktı.

Miyo nasıl Kiyoka için endişeleniyorsa, Kiyoka da Miyo için endişeleniyordu.

"Oh, şey..."

Onun soracağını biliyordu ama iyi bir cevap hazırlayamamıştı.

Olanlar hakkında dürüstçe konuşursa, Kiyoka muhtemelen yine onun adına üzülecekti. Ama bu yalnızca Miyo ve Fuyu arasındaki bir sorundu.

Yine de ondan bir şeyler saklamak istemiyorum.

Böyle anlarda duygularını saklamanın hiçbir işe yaramayacağını yeterince iyi öğrenmişti. Öte yandan, durumu kendisi çözmek istediği için çelişkiler yaşıyordu.

Aslında, Fuyu'nun odasındaiken, Tadakiyo'nun müdahale etmeden önce biraz daha beklemesini istemişti.

Bununla birlikte, Fuyu onu yaralamış olsaydı çok geç olurdu. Böyle bir şey olsaydı, kayınvalidesiyle olan ilişkisi garip ve tatsız bir hal alırdı. Nihayetinde, Tadakiyo'nun zamanlaması mükemmel olabilirdi.

Belki de hiçbir güce sahip olmadığı halde, olayları yalnızca kendi çabalarıyla çözmek istemesi bencilceydi.

kendisi.

"Miyo."

Kiyoka onun kucağına otururken büyük ve sert elini kendi elinin üzerine koydu.

Kiyoka'nın ondan bir şeyler saklamaya çalıştığını kolayca anladığından emindi. Ne kadar inkâr etmeye çalışırsa çalışsın, tek seçeneği ona karşı açık olmaktı.

"...Kızmadan dinleyecek misin?" "Ne söyleyeceğinize bağlı."

"O zaman... Sana söyleyemem."

"Kendini savunmaya başladın, ha?"

Kiyoka verdi a istifa etti İç çek, algılama Miyo'nun firma, inatçı bir kararlılık.

"Kızmayacağım, o yüzden devam et ve söyle." "Tamam."

Zorlanan Miyo, o sabah kahvaltıdan sonraki olayları anlatmaya başlarken duraksadı.

Nihayetinde, olanlardan sonra - Tadakiyo, Fuyu ve Miyo arasında arabuluculuk yapmak için araya girdiğinde - odasına geri gönderilmiş ve orada sessizce kalmıştı.

Fuyu ile bire bir konuşmak istiyordu. Bu onun dileği olsa da, Tadakiyo onları durdurduktan sonra bu konuyu zorlayamazdı. Eğer kayınvalidesini tekrar kızdırırsa, bu onun için de daha fazla sorun yaratacaktı.

Ama Miyo'nun hâlâ pes etmeye hiç niyeti yoktu.

Kiyoka olanları anlatırken etrafındaki hava giderek daha tehlikeli bir hal aldı ve konuşmasını bitirdiğinde, Miyo'ya annesinin boynunu kıracağını söylemenin eşiğinde görünüyordu.

Odanın şimdiye kadar ısınmış olması gerekirken, bu durum vücudunun titremesine neden oldu.

"O kadın..." diye mırıldandı Kiyoka alçak sesle.

Bu gidişle annesini gerçekten öldürecekti. Gerçeğe dönüşmeye yakın görünen sahnenin resmi Miyo'nun zihninde canlandı. Panik içinde şiddetle karşı çıktı.

"Kiyoka. Burada öylece boş boş oturamazdım... Fuyu da benden mantıksız bir şey yapmamı istemedi. Baban benim için onu durdurmaya geldi."

" bu değil."

Bu durumda, sorun neydi?

"musun?" Kiyoka, Miyo'nun kafa karışıklığına öfkesini açığa karşılık verdi. "Elbette seni istediği gibi itip kakması yeterince sinir bozucu ama... Bundan daha fazlası var."

Miyo, Kiyoka'nın elinin kendi elini sertçe sıkıldığını hissetti.

"İnadına senin insan olarak saygınlığına zarar vermeye çalıştı.

Bu kesinlikle edemeyeceğim bir şey."

"Haysiyet..."

Öfkesinin tamamen öngörülemeyen nedeni Miyo'ya daha da fazla soru getirdi.

Ona göre, zaten hiç "saygınlığı" yoktu.

Miyo doğduğundan beri içindeki hiçbir şeyin değerli veya kutsal olduğunu düşünmemişti. Benzer şekilde, bu düşünce de onu hiç üzmemişti.

Kiyoka'nın sözünü ettiği "haysiyet "in gerçekte neyi ifade ettiğini tam olarak anlamamıştı.

"...Gerçekten anlamadıysan sorun değil. Ama gerçek şu ki, buna izin vermeyeceğim."

Gözlerini sessizce yere indiren Kiyoka, olaylardan Miyo'nun kendisinden daha fazla acı çekmiş görünüyordu. Yine de, onun adına bu kadar üzüldüğü için minnettar hissediyordu.

"Aynen kayınvalidemin dediği gibi; hiçbir şey yapamıyorum." "Bu doğru değil."

"Hayır, öyle. Ablamdan bir dizi beceri öğrendim... ve bunların arasında ustalaştıklarım da var. Ama tek başıma çok değerli değilim. Eminim ki... bundan sonra ne kadar uğraşayım, asla çok önemli biri olamayacağım."

Miyo, soylu bir ailenin kızı olmasının gereken yapı taşlarından hiçbirine sahip değildi. Ne kadar çok şey yapabileceğinin bir sınırı vardı.

tek başına çabayla telafi edemezdi. Hazuki'nin vesayeti altında ne kadar çok şey öğrenirse, dünya hakkında ne kadar cahil, ne kadar beceriksiz olduğunu o kadar çok fark etmeye başladı.

Yine de Miyo hâlâ başarabileceği bir şey, herhangi bir şey olduğuna inanmak istiyordu. Bir başkasının kalbine dokunacak ve hayatını sonsuza dek değiştirecek bir şey, tıpkı Kiyoka'nın Miyo'yu bir kez ve sonsuza dek seçmeye karar verdiği zamanki gibi.

"Kiyoka. Benim adıma sinirlendiğin için teşekkür ederim. Bunu duymak istemediğini biliyorum ama bir süre daha bana göz kulak olur musun? Fuyu'yla tek başıma yüzleşmek istiyorum."

"Ne kadar süre 'kısa bir süre'?"

"Mümkünse ben vazgeçene kadar... Sorun olur mu?"

Miyo, Kiyoka'nın somurtan bir çocuğu andıran tavrı karşısında gülümsemesini tutmak zorunda kaldı.

Ama o huzurlu, dostane hava bir anda uçup gitti. "Hayır dersem vazgeçecek misin?"

Kiyoka başını Miyo'nun omzuna gömdü. Yüzünü hiç göremiyordu ama tepeden tırnağa tüm vücudu bir an öncesine göre çok daha sıcaktı.

Miyo'nun sesi cevap verirken gergin bir şekilde çatladı. "Vazgeçmeyeceğim."

"...Sizin için duyduğum endişenin beni işime odaklanamaz hale getirdiğini söylesem bile mi?"

"Um... İşine odaklanabilmeni istiyorum."

Neden diye merak etti? Bunu duymak onu biraz mutlu etti.

Miyo'nun en gerçek duyguları, onu her zaman yanında istemesiydi. Fuyu'yla yüzleşmek korkutucuydu ve bu durumdan kaçınarak idare edebilseydi, bunu yapmak isterdi. Ama bunu yaparsa hiçbir şey çözülmeyecekti.

Kısa bir süre sonra Kiyoka uzun bir iç geçirdi.

"Sen etrafımdayken kendime olan güvenimi kaybediyorum."

"Özür dilerim."

Söyleyecek başka bir şey bulamadı. Kiyoka başını kaldırdı ve sıkıntılı, çökmüş gözlerine rağmen ona gülümsedi.

"Benim için fark etmez. Ne istiyorsan, nasıl istiyorsan öyle yapmalısın." "Teşekkür ederim...!"

Miyo kesin bir ifadeyle başını salladı ve yüzüne içten bir gülümseme yayıldı.

Birbirlerini anlayacaklarından emindi. Kiyoka için sürekli endişelenen Fuyu, doğası gereği kötü bir insan gibi görünmüyordu.

Miyo, odasına çağrılrsa da çağrılmasa da Fuyu'yu görecekti. Yapmaya karar verdiği şey buydu.

O gece yemekte sadece Kiyoka ve Miyo vardı.

Fuyu kendini iyi hissetmediğini iddia etti ve kendini göstermedi. Hizmetçilere göre, Tadakiyo onun yanında kalıyormuş.

Miyo'nun masum bir şekilde Batı yemekleri odaklı yemeği merakla tatmasını izleyen Kiyoka biraz rahatlamış hissetti.

Sanırım muhtemelen korkmuştum.

Eğer annesi ona zarar verirse ve Miyo kalbini bir kez daha dünyaya kapatırsa, bu sonuçta Fuyu'yu yıllarca ihmal ettikten sonra, ne kadar sorunlu olabileceğini bilmesine rağmen onu buraya getirdiği için Kiyoka'nın hatası olacaktı.

Yemek bittikten sonra, banyo yapacağını söyleyen Miyo ile yollarını ayırdı.

Malikânenin geniş banyo alanı gerçektir. Gerçek bir kaplıca tarafından besleniyordu ve hamamlar cinsiyete göre ayrılmıştı. Miyo bundan oldukça hoşlanmış görünüyordu.

Bu arada Kiyoka da o günkü çalışmalarının sonuçlarını hızlıca bir rapor haline getirdikten sonra aniden gelen bir dürtüyle puro odasına yöneldi.

Villanın birinci katında oldukça büyük bir puro odası vardı. Ancak hem Kiyoka hem de hasta babası sigara içmiyordu, bu yüzden

tamamen misafir kullanımı içindi.

"İşte buradasın. Ben de seni bekliyordum

Kiyoka." "Alkol içmen gerektiğine emin misin?"

"Pek sayılmaz, ama değişiklik olsun diye oğlumla bir içki içip dertleşmenin iyi olacağını düşündüm."

Tadakiyo puro odasındaki tek sake fincanından yudumluyor, rahat kimonosunu rahatça giyyordu.

Puro çoğunlukla erkeklerin ilgi alanıydı, bu nedenle kadınlar genellikle odaya hiç gelmezdi.

Kiyoka, Tadakiyo onunla konuşmak istiyorsa, bunu burada yapacaklarını düşündü.

"Lütfen. Ve bil diye söylüyorum, seni affetmedim."

Kiyoka, Tadakiyo ile arasında bir sandalye daha bırakarak sandalyelere oturdu. Fazladan fincanı eline aldığı anda, babası onun için bizzat sake doldurdu.

"...Miyo çok depresif değil, değil mi?" Tadakiyo melankolik bir bakışla sordu, oğlunun sözlerine özel bir tepki göstermedi.

Kiyoka fincanını geriye yatırdı ve sakeyi yavaşça yuttu. Bir gün önce dükkândan satın aldığı yerel bira, hafif bir tatlılıkla sorunsuzca içildi.

"Depresyonda değildi... Bu şekilde incinmeye çok alışkın. Öyle ki incinip incinmediğinden bile emin ."

"Bu doğru mu? O zaman gerçekten yanlış yaptı."

Kiyoka babasının bu yönünden uzun nefret ediyordu.

O neşeli gülümsemesinin altında soğukkanlı bir zalimlik gizliydi. Gerçek hislerini asla açığa vurmazdı. Ailesini seviyormuş gibi davranırdı ama gerçekte onlarla pek ilgilenmezdi.

Az önce pişmanlıklarını dile getirmiş olsa da, içten içe hiç de öyle hissetmiyordu.

"Sen hep lafta kalıyorsun."

Kiyoka'nın çocukça eleştirisi farkına varmadan ağzından kaçtı. Oysa babasından bir şey beklemekten çoktan vazgeçmişti.

Tadakiyo'nun güler yüzlü gülümsemesi düpedüz ürkütücü görünüyordu.

"Biliyorsun, Kiyoka. Gerçekten her şeyden pişmanım. Ailemi ve evimi ihmal ettiğim için."

Meşgul olduğunu söylemek mazeret olamazdı. Tadakiyo yine de Noh maskeli gülümsemesini takınarak homurdandı.

...Kiyoka'nın babası zayıf bir bünyeye doğmuştu.

Bu durum, güçlü bir Yeteneği miras alan ailelerdeki Yetenek kullanıcılarında arada bir meydana gelirdi. Vücutları Yeteneğin gücüne ayak uyduramazdı. Herhangi bir doğaüstü güç olmadan normal bir şekilde yaşayabilecek kadar güçlü olsalar bile, güçlü Yetenekleri nedeniyle vücutları acı içinde çığlık atardı.

Kiyoka babasının bu yüzden çok zorluk çektiğini de biliyordu. Kudou ailesi eşsizdi. Zayıf bedenine rağmen, onların konumunu korumak ve diğer ailelerin onlara saygısızlık etmemesini sağlamak zorundaydı. Rolünü yerine getirmek için yorulmak bilmeden herkesten daha çok çalıştı.

Aynı şey annesi için de geçerliydi. Her ne kadar çabuk sinirlenen ve savurgan harcama alışkanlıkları olan biri olsa da, evin mükemmel bir hanımı olmuştu. Ayrıca, Kudus gibi zengin bir ailede lükse düşkünlüğü bir engel teşkil etmiyordu.

Tadakiyo o kadar meşguldü ki evdeki her şeyi Fuyu'ya emanet etmekten başka çaresi kalmamıştı. Kiyoka da bunu anlayabiliyordu.

Bastırılmış duyguları doğal olarak bir iç çekişe dönüştü.

"...Geçmiş tartışmak sadece zaman kaybı."

Kiyoka isteksizce konuyu kısa kesince Tadakiyo gülümsemeye zorladı.

"Bu doğru. O halde yapıcı bir şeyler konuşalım. Yakaladığınız adamdan ne haber; ondan bir şey öğrenebildiniz mi?"

"Bana İsimsiz Tarikat'ın gerçek adının Yetenekli Cemaat olduğunu söyledi. Ayrıca adamın kendisinin de ciddi şekilde beyninin yıkanmış olması ya da bir tür telkin gücü altında olması kuvvetle muhtemel."

Kiyoka yakaladığı adamı villanın bodrumuna hapsetmiş ve sorguya çekmişti.

Miyo'yu ya da hizmetçileri korkutmamak için akşam eve geliyormuş gibi yaptı, ama aslında yeraltında

Öğleden hemen sonra bodrumda.

Adamın sözleri başından sonuna kadar muğlak ve anlaşılmazdı.

Hediye benzeri bu gücü nasıl kullandığı sorulduğunda, bunun Tanrı'dan geldiğini iddia etti ve kendisi gibi birinin böylesine kutsal bir gücün ardındaki ilkeleri anlamasının mümkün olmadığını ileri sürdü.

Kiyoka bu gizemli düzeni sorduğunda adam bunların kutsal öğretiler olduğunu ve bunu anlamayan herkesin eşit bir toplumun yaratılmasına ve insan evrimine kötü bir engel teşkil ettiğini ısrarla söyledi.

Önemli bir şey söylemedi.

Kiyoka adamın sorularından kasten kaçıyor olabileceğini düşündü, ama o zaman bile davranışları tuhaftı. Duygusal salınımları son derece azdı. Yakalanmış ve tutuklanmış olmasına rağmen, en ufak bir korku ya da huzursuzluk belirtisi göstermiyordu.

"Yetenekli Cemaat, ha? Bizim için oldukça uğursuz bir isim."

İsimsiz Tarikat ile ilgili bilgiler tüm Hediye kullanıcılarıyla paylaşıldığından, Tadakiyo gibi aktif hizmetten uzun süredir uzak olan biri bile bilgi sahibiydi.

Tarikatın gerçek adında *Yetenekli* kelimesi geçiyordu, bu yüzden genel olarak Hediye kullanıcılarıyla bir ilişkisi olması mümkündü.

"Her halükarda, başkentle koordinasyon kurmam gerekiyor. Çoktan bir tanıdık gönderdim, yani yarın ya da ertesi gün bir yanıt gelecektir."

Kiyoka sadece yakınlarda meydana gelen olayları araştırmak üzere askeri bir görevdeydi. Ancak, işler hükümetin çağrılmasını gerektirecek kadar kızıştığına göre, artık kendi takdirine göre hareket etmesi akıllıca olmayacaktı.

Bu bir baş belasıydı ama emirleri alana kadar güç kullanımını azaltması ve köyün etrafındaki bölgeyi araştırmaya ve gözetlemeye odaklanması gerekecek gibi görünüyordu.

"Hmm. Bu doğru. Villanın etrafında dolaşan adamların da aynı grubun parçası olduğu açık görünüyor."

Tadakiyo başını salladı ve yavaşça sake'sini yudumladı.

"Zor durumda kalırsam, senden... Miyo'ya göz kulak olmanı isteyebilirim." "Oh, bununla ne demek istiyorsun?"

Kiyoka babasının alaycı sorusuna sertçe baktı.

Tadakiyo'nun sadece aptalı oynadığını biliyordu ama yaptığı şaka hiç de hoş değildi.

"Bu adamların bu eve, yani ailemize karşı temkinli oldukları açık. Bir şeyin dişlerini göstermelerine neden olup olmayacağını bilemeyiz."

Buradaki durumu incelemek üzere yola çıktıkları düşünülüğünde, bu pekâlâ mümkündü. Ancak böyle bir durumda, Kiyoka bir kamu görevlisi olduğu için istediği kadar özgürce yanıt veremeyecekti.

"Böyle bir şey için bana güveneceğin günün geleceğini düşünmek."

"Ne, bu bir sorun mu?"

"Hiç de değil. Sadece bana şunu düşündürdü... Miyo'yu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Kiyoka şaşkınlıkla ona baktı.

Bir an için beyni babasının ona söylediklerini gerçekten anlamakta tereddüt etti.

Aşk...?

Bunu beklemediğini söylemek hafif kalırdı; Kiyoka, Tadakiyo'nun önerisi karşısında bile şok olmuş, şaşkına dönmüştü. *Aşk* ve *romantizm* gibi kavramlar Kiyoka'ya bu kadar yabancıydı.

Miyo'ya olan hisleri hakkında hiç derin düşünmemişti.

Ona karşı şefkat ya da sevgi gibi bir şey hissetmiştim.

Bilinçsizce elini ağzına götürdü ve bir anılar okyanusuna daldı. Tadakiyo'nun kafasının içinde yüzen düşünceleri algılayabildiğini hissetmesine rağmen, Kiyoka babasına dikkat edecek durumda değildi.

Miyo'ya karşı, bir erkekle bir kadın arasında oluşan türden aşk duyguları besliyordu.

Kuşkusuz bu, varılması şok edici bir gerçektir. Yine de, garip bir şekilde, mükemmel bir uyum olduğunu da hissettirdi.

İmparatorluk Sarayı, başkent.

O sırada saha görevinde olan Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin komutanı Kiyoka Kudou'dan alınan bilgi, hükümet ve askeri karargâhta hızla yayıldı.

Bu nedenle, ilgili tarafların hepsi güneşin gökyüzünde alçakta olmasına rağmen aceleyle çalışıyordu.

Dışarıdan bakıldığında sakin bir atmosfere sahip olmasına rağmen, İmparatorluk Sarayı da bir istisna değildi.

Şimdi .

Usuba ailesinin varisi Arata Usuba, hüküm süren imparatorun temsilcisi Prens Takaihito'nun imparatorluk konutuna çağırılmıştı.

Kaliteli, koyu gri, üç parçalı bir takım elbise giymiş olan Usuba, ailesinin malikanesi tarafından işletilen ticaret şirketindeki ofisinden doğrudan buraya gelmişti.

Yürüyüş yolunun çakıllarına basarak gideceği yere doğru ilerlerken umutsuzca iç geçirdi.

Neden bu adam ne zaman bu işe karışsa, başı hep belaya giriyor?

Arata'nın kuzeninin nişanlısı Kiyoka'ya karşı hisleri karmaşıktı.

Kiyoka'nın İsimsiz Tarikat, diğer adıyla Yetenekli Cemaat hakkında getirdiği yeni bilgiler sayesinde merkezi hükümet tam bir kaos içindeydi. Bu durum Takaihito'yu, neler olup bittiğine dair hâlâ hiçbir fikri olmayan Arata'yı çağırmaya teşvik etmişti.

Kiyoka neden basit bir Grotesquerie olayını araştırmak için dışarı çıktıktan sonra kendini imparatora karşı isyan etmeyi planlayan dini bir tarikatın içinde bulmuştu? Bu tamamen anlaşılmazdı.

Gideceği yere vardığında Arata'yı saygıyla bekleyen bir hizmetçi karşıladı.

"Biz de sizi bekliyorduk, Efendi Arata."

"Yolu gösterin."

"Nasıl ."

Arata, yaşlı erkek hizmetkârın peşinden konutun en derin bölümündeki dinleyici odasına götürüldü.

". Arata Usta geldi."

Hizmetli kâğıt sürgülü kapıdan anonsunu yaptığında, Takaihto diğer taraftan seslenerek içeri girmelerine izin verdi.

Arata sürgülü kapıyı yavaşça geri çekti ve sessizce odaya girdi. Bu hareketler doğal ve otomatikti; Usuba ailesinin varisi olarak küçük yaştan itibaren kendisine öğretilen görgü kurallarının bir ürünüydü.

"Prens Takaihto. Arata Usuba, hizmetinizdeyim." "Seni gördüğüme sevindim, Arata."

Her zamanki gibi aynı güzel şahsiyet. En kaliteli ipekten dikilmiş lacivert tören elbisesi içinde, uhrevi ve güzel yüz hatlarıyla oturuyordu. Arata prensi kaç kez görmüş olursa olsun, onun gerçek olduğuna inanamıyordu.

"Prens Takaihto, en derin saygılarımla-"

"Şu anki zamanımız çok değerli. Yavaşça selamlaşmayı daha sonraki bir tarihe saklayalım."

Takaihto'nun konuşmayı aceleyle ilerletmesi nadir görülen bir şeydi, bu yüzden Arata'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

Acele etmek, *panik* ve benzeri sözcükler Takaihto'ya tamamen yabancı geliyordu. Ve gerçekten de öyleydiler. Elindeki konuya aceleyle girmiş olması durumun ciddiyetine işaret ediyordu.

"Doğrudan konuya gireceğim. Arata, senden acilen Kudou villasına gitmeni istiyorum."

"Ne?"

"Bir itirazınız mı var?"

Hayır, sorun bu değildi.

Karşısındaki kudretli kişi Arata'nın şaşkınlığını anlamış gibi görünüyordu ve aralarında garip, ılık bir atmosfer oluştu.

"Anlıyorum. Yine de, bu görevi yerine getirecek uygun kişi sizsiniz. Git ve anlayacaksın," dedi Takaihto, ifadesine gülümseme gibi görünen bir "muhtemelen" eklemeyen önce.

Arata, Kiyoka orada olduğu sürece, bunun yeterli bir savaş gücü olacağını düşündü. Bu Yetenekli Komünyon insanların ellerinde ne tür bir gizli koz olduğunu hesaba kattığında bile.

Bu durumda, burada ihtiyaç duyulan şey Usubas'ın Hediyesi'ydi. Arata'nın Kiyoka'ya neden gönderildiğine dair bulabildiği tek açıklama buydu.

"Her ne kadar biraz önce acele edin demiş olsam da... Günün geç olduğunun farkındayım. Yarın Özel Anti-Grotesquerie Birimi ile bilgi alışverişinde bulunduktan sonra ertesi sabah yola çıkabilirsiniz. Bu olacaktır," dedi Takaihto.

"Çok ayrıntılı bir güzergah."

"Doğrusunu söylemek gerekirse, ben bile neler olup bittiğini henüz anlamış değilim... Ancak, sizi onu görmeye göndermenin en iyi hareket tarzı olduğu açık."

Takaihto'nun ifadelerinin çok soyut olduğu zamanlar oluyordu. Yine de, İlahi Vahyin sahibi olduğu için sözleri mutlaklı. Arata'nın şu anda onlara karşı çıkmak için hiçbir sebebi yoktu.

Takaihto sayesinde Usubalar içinde bulundukları kötü durumdan kurtulmaya başlamışlardı. Hem Arata hem de ailesi için sevindirici bir değişim.

Takaihto kalbi ve ruhuyla hizmet etmeye değer bir lorddu. Bu kesindi.

"Anladın mı, Arata?"

Takaihto'nun sorusu üzerine Arata başını derin bir şekilde yere eğdi. "Kesinlikle, Prens Takaihto. Nasıl isterseniz."

İşte o anda, kafasının arkasında bir yerlerde, önsezili bir düşünce belirdi.

Usuba ailesinin değişmeye devam etmesi için yüzleşmeleri gereken insanlar ve bir geçmiş vardı.

-gibi iyi olarak ve Sonuçlar . böyle
yüzleşme, hangi Usubas'ın hayatta kalmasını tehlikeye
atacaktır.

✿ BÖLÜM ✿

Bir Şey Yaklaşıyor

Fuyu ile yüzleşeceğim.

Ertesi sabah kendi kendine yemin etti.

Kiyoka, Miyo ve Tadakiyo, her iki adam da işlerine gitmeden önce kahvaltılarını birlikte tamamladılar.

Miyo kayınpederinin nereye gittiğini bilmiyordu ama nişanlısı dün olduğu gibi bugün de bu doğa dışı olayı araştırıyordu.

"Kiyoka, lütfen kendini çok zorlamadığından emin ol," diye hatırlattı Miyo onu girişte gördüğünde. Kiyoka hafifçe sırttı.

"Evet bunu sana benim söylemem gerekirdi. Şimdi pervasızca bir şey yapmasan iyi edersin."

"Yapmayacağım."

Onun gözlerinin içine baktı ve başını salladı ama nedense adam ona şüpheyile baktı.

"...Ben ciddiylim."

"Biliyorum. İyi olacağım."

". Lütfen, acınıza karşı daha duyarlı olmayı öğrenin. Benim için..."

"Ha?"

Tam olarak ne demek istiyordu? Kiyoka'nın söylediklerinin anlayamayacağı kadar soyut olduğu zamanlar oluyordu.

Öfkeli bir şekilde arkasını

döndü. "Ben gidiyorum."

"Tamam. Kendine iyi bak."

Küçük elini sallayan Miyo, Kiyoka'nın geri çekilen figürü kapının ardında kaybolana kadar gidişini izledi.

Kapı kapandıktan sonra, iki yanağına da iki hafif tokat atarak kendini toparladı.

, Fuyu'nun odasına gitmem gerekiyor.

Kiyoka'ya göre villada kalışları iki ya da üç gün içinde sona erecekti.

Mantıklı geliyordu. Bütün bir askeri birliğin başındaki önemli bir isimdi. Sadece istisnai durumlarda saha araştırmalarına çıkıyordu ve belli ki başkentten çok uzun süre uzak kalmayı göze alamıyordu.

Ancak orada geçirecekleri zamanın sadece birkaç gün kalmış olması, Miyo'nun kayınvalidesiyle konuşmak için daha az fırsatı olduğu anlamına geliyordu.

İlk gün aldığı açık ret cevabını ve ardından Fuyu'nun dün ikinci günkü tavrını düşündüğünde, hem duygularının hem de adımlarının doğal olarak ağırlaştığını hissetti.

Sadece iki gün içinde kadının kalbini Miyo'ya açmasını sağlamanın tamamen imkânsız olacağını hissediyordu.

Hayır, hayır, dur. Güçlü kalmalıyım.

Düşündüğünde, henüz Fuyu'yla doğru dürüst selamlaşmamış ve kendini tanıtmamıştı bile. Eğer işleri çözmeden eve dönerse, pişman olacağını biliyordu.

Villa Saimori'nin evinden farklıydı. Burada nezaket ve şefkat vardı. Bunu anlamak için hizmetkârların yüzlerine bakması yeterliydi. Hiçbirinin yüzünde bulanık bir ifade görmemişti.

Bu yüzden işlerin iyi gideceğinden emindi.

Kendini buna ikna eden Miyo, Fuyu'nun odasının önünde durdu. Derin bir nefes aldı ve kapıyı çaldı.

"Kayınvalide, ben Miyo."

Kendini dürüstçe tanıtırca Fuyu'nun Miyo'nun odasına girmesine izin vermemesi bile mümkündü. Ama içeri girmenin başka bir yolunu düşünemiyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, odanın içinden "İçeri gel" sözlerinin yankılandığını duydu.

". "

Miyo dikkatle odaya sonra şaşkınlıkla nefesini tuttu.

Fuyu yatağının üzerindeydi. Dün ne kadar enerjik ve canlı görünse de, şimdi hastalıklı bir teni vardı ve tamamen asık suratlı bir ifade takınmıştı. Miyo'ya doğru çevirdiği soluk renkli göz bebekleri de tüm gücünü kaybetmişti.

"Kayınvalide, kendini iyi hissediyor musun-"

Sorusunu tamamlayamadan Fuyu sözünü kesti. "Ne için buradasın?"

"U-um, şey, ben..."

"...Devam et ve istersen gül."

Fuyu böyle bir durumda neden gülmekten bahsetsin ki?

Ne düşünüyordu? Ne tür duygular hissediyordu? Miyo onu anlamak için ne yapabilirdi? Ne yazık ki Miyo bu tür sorulara nasıl cevap vereceğini bilemiyordu.

"Anlamıyorum. Hiç eğlenceli bir şey yok, nasıl gülebilirim ki?"

"Artık görünüşü korumaya çalışmana gerek yok. Olaylar bu şekilde gelişirken, neden, bulutların üzerinde olmalısın, değil mi?"

"Mümkün değil..."

Miyo'nun bile fark edebileceği kadar açıktı. Fuyu kesinlikle bir şeyleri yanlış anlıyordu.

Ne yazık ki Fuyu'nun neyi yanlış anladığını bilmiyordu ve durumu nasıl düzeltebileceğine dair bir tahmini de yoktu.

Miyo tüm cesaretini topladı ve yatağa yaklaştı. O sırada Fuyu'nun başucunda bekleyen Nae onu basit bir "Merhaba" ile karşıladı ve Miyo için bir sandalye hazırladı.

"Kayınvalide, kendini iyi hissetmiyor musun?" "Gerçekten de iyiyim. Hepsi senin sayende."

Miyo'nun sorusuna cevap vermesine rağmen, kaba tavrını sürdürdü. "Kahvaltı yapabildiniz mi?"

"Hayır. Yüzün aklıma geldi. O kadar iğrençti ki, midemi bulandırdı."

"...Benden nefret mi ediyorsun, Kayınvalide?"

"Evet, dünyadaki herkesten daha fazla."

Fuyu'nun bunu yüzüne karşı söylediğini duymak Miyo'yu depresyona soktu.

"Dünyadaki herkesten daha fazla." Miyo, Fuyu'nun kendisi hakkındaki izlenimini nasıl tersine çevirecekti? Ağlayacak kadar kendini kaybetmiş hissediyordu.

"Benden daha fazla nefret etmemen için ne yapabilirim?"

Bu tür aptalca sorular da işleri düzeltmezdi. Ama aklına başka bir yol da gelmiyordu.

"Seninle ilgili nefret edilecek her şeyden nefret ediyorum. Ve kesinlikle gelişmeye hiç yer yok."

"Ama."

"Tadakiyo'nun beni azarlaması senin suçun. Eğer bu yüzden onun gözünden düşersem-"

"Ha?"

"Her neyse, gözüme batıyorsun, o yüzden ortalıktan kaybol. Burada olman beni daha da kötü hissettirecek."

Fuyu el sallayarak onu uzaklaştırırken Miyo içten içe panikledi.

Henüz hiçbir şeyi çözememişti. Bu gidişle konuşmaları, Fuyu'nun ona olan nefretini açıkça ortaya koyan tek şeyle sona erecekti. Kendisi için bunu doğrulamak muhtemelen gerekli olsa da, bunu tek başına öğrenmekten hiçbir şey çıkmayacak ve ilerleyemeyecekti.

Bu mükemmel fırsatı mahvedemezdi.

Ondan biraz daha birlikte konuşmayı istemekle bir yere varamazsınız...

Nihayetinde Fuyu kendini iyi hissetmiyordu. Eğer Miyo sürekli yanında kalıp onunla konuşmaya çalışırsa, boş bir sohbet için bile olsa -ki kesinlikle bundan daha fazlasıydı- düzgün bir şekilde dinlenemeyecekti.

Umutsuzca Fuyu'nun odasında kalmanın bir yolunu aradı.

"Ne ? Sana çıkmanı söylemiştim."

Miyo, Fuyu'nun öfkeyle gözlerini devirdiğini görebiliyordu.

Bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Bir konu bulmaya çalışsa da, Miyo'nun elinde Fuyu'nun ilgisini çekecek incelikli veya uygun bir malzeme yoktu.

diğer insanlarla konuşmakta pek iyi değildi.

Miyo'nun birçok alanda bilgisi yoktu, kelime dağarcığı dardı, konuşmalara ayak uydurmakta zorlanıyordu ve bir durum için mükemmel kelimeleri o anda bulamıyordu.

Her zaman böyle değildi. Ama uzun yıllar boyunca başkalarıyla hiç konuşmamıştı, bu yüzden konuşma yeteneği zayıflamıştı.

Konuşma becerilerimle Fuyu'nun gerçek duygularını anlamaya çalışmak en başından beri aptalca bir plandı.

Eğer sözleri yeterli değilse, başka bir yöntem ihtiyacı vardı. Bu noktada, duygularını eylem yoluyla açıkça ortaya koymak, sahip olduğu diğer tek seçenektir.

"Kayınvalide."

"...Şimdi ne olacak?"

Miyo, Fuyu'nun daha söyleyecek çok şeyi olduğu için duyduğu tiksintiyle neredeyse cesaretini kaybediyordu. Ama bir şekilde dayanmayı başardı ve kendini ateşledi.

"Henüz kahvaltı yapmadığınızı söylemişsiniz, mi?"

"Ne olmuş yani? Hayır, sakın gereksiz bir şey yapmaya kalkma; başıma daha fazla dert açarsın!"

"Bu gerekli. Gidip size kahvaltı getireyim."

İşte bu kadar. Miyo kendisine söylendiği gibi odadan çıkabilir ve yine de geri gelebilirdi.

Miyo zekice planı için kendi kendine zihinsel bir övgüde bulundu. Aklına gelen ilk fikri ağzından kaçırmıştı ama sırtı duvara dayandığında, işlerin yolunda gitmesinin bir yolu varmış gibi görünüyordu.

Ne yazık ki, Fuyu'nun tepkisi ideal olmaktan çok uzaktı.

"Yeter artık. Tatmin olmadan önce bana daha ne kadar eziyet edeceksin?!"

"Kayınvalide..."

Fuyu odadan çıkmasına engel olunca Miyo başını öne eğdi.

"Ve şu 'kaynana' saçmalığından da vazgeç. Kendinden büyüklerin söylediklerini dinleme konusundaki bu yeteneksizliğin, fakir ve medeniyetsiz yetiştirilme tarzının bir işareti, öyle değil mi?"

Fuyu'nun sözleri Miyo'nun kalbine saplandı.

Fuyu ile dostane ilişkiler kurmak için elinden geleni yapmak, kadının kendisini kabul etmesini sağlamak istiyordu. Bu, nasıl düzgün bir soylu kadın olunacağını öğrenmek istemek kadar saf ve masum bir arzuydu. Ama yine de...

Belki de Miyo bu hayali gerçekleştirmeye çalışarak Fuyu'ya kendi isteklerini dayatıyor, kadını kaprislerine boyun eğmeye zorluyordu.

İsrarcı ve kaba mı davranıyorum?

Şüphe yavaş yavaş göğsünde şekillenmeye başladı.

Doğru şeyler mi yapıyordu? Fuyu'nun hoşlanmadığı şeyleri bilerek yapan korkunç bir insan mıydı?

Ama buradaki zamanı kısıydı. Eğer şimdi geri adım atarsa, muhtemelen Fuyu'yla böyle konuşmak için bir daha asla şansı olmayacaktı. Ve eğer bu olursa, bu artık sadece Miyo'nun sorunu olmayacaktı.

Eminim Kiyoka da bu işe karışacaktır.

Oğlu aksini söylese de, Fuyu bunu Kiyoka'nın iyiliği için yapıyordu.

Fuyu'nun oğluna duyduğu sevgiye rağmen birbirleriyle tartıştıklarını ve bir aile olarak hiçbir şeyi konuşmadıklarını hayal etmek üzücüydü.

Eğer ikisi birbirlerine gerçek duygularını söylerlerse eminim bu iş çözülecektir.

Kaçınmak istediği tek şey, Fuyu'nun kendisinden hoşlanmamasının Kiyoka ve Fuyu'nun yüz yüze gelme ihtimalini ortadan kaldırmasıydı.

Ne de olsa Kiyoka buraya gelmeye karar verdiklerinde bu kadar inatçı davranmamıştı. İsteseydi villada kalmamak için başka konaklama yerleri de bulabilirdi. Belki de bu sadece Miyo'nun

İyimser konuşmak gerekirse, Kiyoka'nın annesiyle yüzleşme fırsatını yapıcı ve olumlu bulmuş olması da mümkündü.

Ancak Miyo'nun varlığı bu fırsatı mahvetmişti.

Onun şansını daha fazla mahvetmeme izin veremem.

Tereddüt etmenin ya da bocalamanın zamanı değildi. Ama bir yanı Fuyu'nun kendisinden daha da çok nefret edeceğinden korkuyordu. İlk adımı atmakta tereddüt etti.

"...I."

Gerçekten geri adım atmanın zamanı mıydı? Korkmanın, titremenin ve sadece statükoyla birlikte yüzmenin? İlişkileri bu şekilde devam ederse hiçbir şey değişmeyecekti.

Alnından aşağı soğuk bir ter aktı. Titreyen parmaklarını sıkıca kavradı.

"Sadece biraz daha konuşmak istedim."

Farkında olmadan dürüst duygularını ifade etti.

"Affedersiniz?"

"Kayınvalidemle, yani seninle biraz da olsa rahatça sohbet etmenin iyi olacağını düşündüm, Fuyu..."

Keşke daha zarif davranabilseydi. Miyo, sadece böyle beceriksizce, sanatsız yorumlar yapabildiği bıkmıştı.

Şimdi Fuyu'nun olmasını istediği zeki kadının tam tersi olduğunu ortaya koymuştu.

Ne kadar aptalım.

Bir gün önce de aynı şey olmuştu. Miyo, Fuyu'nun kendisinin ne kadar ciddi olduğunu anlaması için çok çalışmıştı. Fuyu, Miyo'nun Kiyoka'nın yanında olma kararlılığını anlarsa, söyleyeceklerini dinlemeye istekli olacağını düşünmüştü.

Bunun neden gelmediğini merak etti.

Ondan daha da fazla nefret edeceği açıktı. Ne de olsa Fuyu'yu özellikle rahatsız eden şey Miyo'nun temel dayanaklarıydı - soyu, yetiştirilme tarzı - bu yüzden Miyo hakkında daha fazla şey öğrenmek sadece nefretini daha da güçlendirecekti.

Burnunu çekti. Görüşü bulanıklaştı.

"...Ne ? Benden nefret etmeni ne durduracak?"

"Sana zaten söyledim. Düzeltmen gereken bir şey yok."

Elbette, Fuyu'nun cevabı onu tamamen çaresiz bıraktı. Miyo kendi etrafında dönüp duruyordu ama verecek cevabı kalmamıştı; elinde kalan tek kelime en derin duygularını açığa çıkaracaktı.

"Daha çok çalışacağım. Kiyoka'ya uygun bir soylu kadın olmak için hiçbir çabadan kaçınmayacağım."

"Güzel sözler, başka bir şey değil. Basit çabalar her zaman sonuç vermez, değil mi? Yetenek sahibi bir ailede doğmuş biri olarak, ailenizin yetenekleri ne kadar acınası olsa da, bu kavramı *çok iyi* biliyorsunuzdur."

"Bu... Bu doğru."

Hediyeler, çok çalışarak elde edemeyeceğiniz şeyler listesinin en başında yer alıyordu.

Doğuştan gelen bu nitelik olmadan asla tanınmaz ya da başarıya ulaşamazdınız. Aşka bile ulaşamazdınız.

Miyo o acımasız, kalpsiz dünyaya fazlasıyla aşinaydı.

"Geçmişini değiştiremeyiz. Duygular tek başına anlamsızdır."

"...I..."

Bunlar sadece Miyo'ya karşı hissettikleri değildi. Ama cevap vermeye çalıştığında, ne boğazı, ne dudakları, ne de dili kıpırdamadı, sanki oldukları yerde donup kalmışlardı.

Miyo tamamen deneyimsiz bir başarısızdı. Çalışmış, çalışmış ama yine de yeterli olmaktan çok uzaktı. Ama o anda ağzının buzları çözülse bile, Miyo geçmişine rağmen Fuyu'ya kendisini kabul ettirebileceğini söyleyemezdi.

Bu onu boş konuşmaktan başka bir şey yapmaz.

"Ne yapmaya çalışırsan çalış, seni kabul etmek gibi bir planım kesinlikle yok. Tanınmamı bu kadar çok istiyorsan, içine doğduğun aileden, ebeveynlerinden ve yetiştirilme tarzından başla. Bunların hepsini yeniden yap ve sonra geri gel."

"..."

Fuyu'nun sözleri hem Miyo'yla ilgili her şeyi reddeden ve kesip biçen kesici bir bıçak hem de inkârının gücünü gösteren yüksek, yüksek bir duvardı.

Nae, Fuyu'nun odasını harap bir halde terk eden Miyo'nun peşinden gitti.

"Genç Hanımefendi."

"...Bu gidişle asla 'genç metres' olamayacağım gibi görünüyor."

Gerçekte, Kiyoka'nın aile reisi olarak iradesi mutlak olduğu için, "genç hanım" unvanını kazanabilirdi. Ama bu, taşıması anlamsız bir unvan olacaktı.

Bunca zamandır tuttuğu gözyaşları birer birer yanaklarından aşağı süzölmeye başladı. Onu şaşırttılar.

Neden ağlıyorum?

Hiç incinmemişti. Ailesiyle birlikte yaşadığı zamanlarda neredeyse her gün çok daha kötü şeyler duymuştu. Bu birdenbire nereden çıkmıştı?

Kiyoka'nın bıkkın sesi aklıma geldi.

"Lütfen, acınıza daha uyumlu olmayı öğrenin. Benim için..."

Uyumlu. Acıya.

Acı çekiyor muyum? diye sordu kendi kendine, bir elini göğsüne koyarak.

Miyo istismara alışkın olduğunu düşünüyordu. Ama belki de bunca zamandır acı çekiyordu ve bunu fark etmemişti.

"Genç Hanımefendi..."

Nae'nin endişeli sesi Miyo'nun aklını başına getirdi.

Hiç iyi değil. Şu anda Miyo'nun sersemlemiş bir halde duracak vakti yoktu.

"Hayır. Lütfen bana biraz iş ver, dünkü gibi." "Hayır, asla yapamam."

"Lütfen."

Miyo, Fuyu'dan kaçmıştı. Olayları çözmenin bir yolunu bulamadı. En azından idare edebileceği bir iş yapmak istiyordu.

Eğer bu bile mümkün değilse, o zaman bu villada artık ait olduğu bir yer olmadığı anlamına geliyordu.

Nae empatik bir şekilde kaşlarını çatmadan önce ufak bir tereddüt gösterdi.

"Bu durumda, bugün temizlik ve çamaşır işlerine yardım eder misin?"

"Tamam. Üzerimi değiştirir değiştirmez geleceğim."

Miyo odasına döndü ve dünkü üniformasını giydi.

Kendini toparlamak için saçlarını her zamankinden daha sıkı topladı ve kimonosunun kollarını bağladı.

Hiç acı çekmiyorum. O takasla ilgili şey beni incitmedi.

Kalbini bu konuda ikna etmeyi başardı. Buna mecburdu, yoksa tüm enerjisini kaybedip yere yığılacakmış gibi hissediyordu.

Saimorilerle birlikte yaşadığı zamanlarda, ne kadar acı çekerse çeksin, tek bir damla gözyaşı dökmeden bedenini hareket ettirebiliyordu. Ancak şimdi, önündeki dünya kararmıştı ve ileriye doğru tek bir adım bile atamıyordu.

Eskisinden daha mı zayıflamıştı? değildi.

Eminim artık mutlu olduğum içindir.

Mutluluğu tatmıştı. Sıcaklığını biliyordu. Bu yüzden bu geçmişte olduğundan çok daha acı vericiydi.

Moralini düzeltmek için çaresiz kalan Miyo, özenle çalışmaya başladı. Kendini tamamen bu işe verdi ve dikkatini sorundan, yaralarından uzaklaştırdı.

Ama unutmaya alıřtıķ göğsü sanki kurşun yutmuş gibi ağırlaşıyordu.

Aķřam kene kadar bütün günü sessizlik içinde çalışarak geçirdi. Eve döndüğünde Kiyoka'yı karşıladığında, Kiyoka onun umutsuzluğunu hemen anladı.

"Fuyu sana yine bir şey mi söyledi?"

"...Ben iyiyim."

"Bu bir cevap değil."

Onu endişelendirmek istemiyordu. Yine de her şeyin üstünü tamamen kapatamıyordu.

Miyo uzun bir i geçirdi.

"...Sinirlenmeden dinleyecek misin?"

"Yine mi bu?"

Miyo, Fuyu ile konuşması sırasında olan biten her şeyi Kiyoka'ya anlattı. Tıpkı Miyo'nun istediği gibi, Kiyoka onun sözünü bir kez bile kesmedi ve sonuna kadar her şeyi sessizce dinledi.

"Miyo. Ne ?"

Kiyoka'nın sözleri üzerine Miyo başını kaldırdı. Öfkeden yoksun, huzurlu gözlerle ona baktı.

Bunu yaptı çünkü nişanlısı ondan sinirlenmemesini, işleri kendi bildiği gibi yapmasına izin vermesini istemişti.

"...Kiyoka."

Kendi başına idare etmek istiyordu. Çok hevesliydi ama sonunda bu hale gelmişti. Acınası ve utanç vericiydi.

Belki de sadece Kiyoka'ya yaslanmalıydı. Bu her şeyi çözmese de, artık canı yanmayacaktı. Bu çileyi acısız bir şekilde atlatılabildi. Kiyoka onu koruyacaktı.

Bunu yapsam iyi olur mu? Pişman olacak ?

Miyo güçlü değildi. Şu anda bile kaçma dürtüsüyle savaşıyordu. Ve bunu yaptığı için kimse onu suçlayamazdı.

Çekiniyordu. Hem insan hem de kadın olmalarının dışında, Fuyu ve Miyo o kadar farklıydı ki, birbirlerini asla anlayamayacaklarını düşünmekten kendini alamıyordu.

Yine de Miyo'nun başı kendi iradesiyle bir o yana bir bu yana sallandı ve ağzı bencilce onun yerine cevap verdi.

"Bir şey yapmayın. Lütfen."

"Emin misin?"

"... Hâlâ daha çok çalışabilirim."

Kelimelerin ağzından kaçmasına izin verdikten sonra devam etti.

"Ama acı verici, zor ve tamamen umutsuz hale gelirse, o zaman-"

"Seni koruyacağım. Ne zaman istersen ağlayabilirsin. O yüzden denemeye devam et

ve pişmanlık duymadan ayrılacağından emin ol." "...Yapacağım."

Kiyoka yanında sürece iyi olacaktı. Öncekinden farklı olarak, kalbini tekrar kaybetmeyecekti.

Sadece biraz daha. Biraz daha denemeye devam etmek istedi.

Fuyu'yla yüzleşmek için bir sonraki fırsat, iyi ya da kötü, ertesi sabah herkes kahvaltı için toplandığında geldi.

Miyo ve Kiyoka villaya geldiklerinden beri Fuyu ilk kez yemeğe geliyordu.

"Neden, merhaba, *ma chérie*. Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Tadakiyo onu neşeyle selamladı ama Fuyu ona sadece bir bakış fırlattı.

Yanında Kiyoka oturuyordu ve bakışlarından rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sadece Miyo endişe içinde kaskatı kesilmişti.

"Günaydın, kayınvalide."

Miyo, Fuyu'yu selamlamak için cesaretini topladı. Masanın üzerine sessizlik çöktü.

"Sana bana öyle demeyi bırak demedim mi? Sabah sabah kulaklarımı tırmalıyor, yemin ederim. Gerçekten klas değil."

Miyo bu sert cevap karşısında biraz geri çekildi. Oracıkta kaçmaya hazır olmasına rağmen, Miyo Fuyu'nun kendisini görmezden gelmesinden korkmuştu, bu yüzden de biraz rahatlamış hissetti.

Bu durum yüzünden okunuyor olmalıydı ki Fuyu kaşlarını tiksintiyle çattı.

"sırıtiyorsun? Ne kadar mide bulandırıcı."

"Özür dilerim."

Masayı bir kez sessizlik kapladı.

Miyo'nun bir yanı Fuyu'yla tekrar konuşmayı denemek istiyordu ama bir gün öncesini düşünüp tereddüt etmekten kendini alamadı. Bu arada erkekler de sessiz gözlemciler olarak kalmaya kararlıydı.

Odadaki tek ses, önlerine serilen kahvaltının sessiz takırtısıydı.

"Peki o zaman, mi?"

Tadakiyo'nun teşvikiyle her biri yemeğine başladı.

Günün kahvaltısı kabarık ekmekler, omlet ve kızarmış domuz pastırmasından oluşuyordu. Buna buharda pişmiş sebze salatası ve mantar çorbası da eklenince ortaya yine lüks bir yemek çıktı.

Villa şefi, Fuyu'nun damak tadına uygun olması için yalnızca Batı tarzı yemekler servis etmiştir.

Bununla birlikte, Tadakiyo'nun zayıf bünyesine uyması için her zaman ayrı bir yemeği vardı, bu yüzden belki de Fuyu'nun isteklerini yerine getirmek tek gerçek seçenek olmayabilirdi.

Yemeği ağzına götürürken, Miyo Fuyu'ya göz ucuyla baktı.

Gerçekten çok güzel bir kadın.

Yüz kusursuz olduğunu söylemeye gerek yoktu, ancak güzelliği resmi davranışlarına ve zarif tavırlarına da yayılmıştı.

Şahsen Miyo, Fuyu'nun görünüşünü biraz şatafatlı buluyordu, ama kesinlikle Miyo'nun sunum konusunda bir iki şey öğrenebileceği biriydi.

Doğrusu, Miyo açıkça ve çekincesiz bir şekilde "kayınvalide" diyebileceği birine kavuştuğu için çok sevinmişti.

Bu yüzden Fuyu, Miyo'dan iliklerine kadar nefret etse bile, yine de vazgeçmekte zorlanıyordu.

Onunla nasıl konuşmaya başlayabilirim...?

Bu gidişle yemek hiçbir şey olmadan sona erecekti. Miyo odasına gitmeyi denerse, bu Fuyu'yu daha da kötü bir ruh haline sokacaktı ve bir sonraki yemekte orada olacağının hiçbir garantisi yoktu.

Eğer böyle bir şey olursa, Miyo ve Kiyoka gidene kadar öyle kalma ihtimali vardı.

"Kayınvalide."

Duyabildiği tek şey kalbinin göğsündeki gürültülü gümbürtüsüydü.

Fuyu'ya hitap etmek bile onu kontrol edilemez bir şekilde .

"Gerçekten hiçbir şey , değil mi? Bana böyle hitap etmemeni daha kaç kez söylemem gerekiyor?"

Miyo o kadar gergindi ki Fuyu'nun hakaretleri aslında ona .

Oda gerginlikle doluydu. Ama bunun onu etkilemesine izin veremezdi.

"Daha sonra tekrar odana gelsem sorun olur mu?"

" de değil."

"Sizden ęğrenmek istediğim pek çok Şey var. Siz muhteşem bir soylu kadınsınız ve...ben de öyle olmayı ęğrenmek istiyorum."
_"

"Yağcılıkla bir yere varamazsınız."

Miyo aşırı övgülerle onunla alay etmeye çalıŐmıyordu ama Fuyu bunu böyle algılamıŐtı.

Fuyu'nun samimi olduğunu anlaması için Miyo'nun ne yapması gerekiyordu? Tadakiyo sakince araya girmeden önce konuŐmada bir anlık bir duraklama oldu.

"Şimdi, Şimdi. Neden devam edip ona biraz ęğretmiyorsun?"

"Senden sessiz kalmanı isteyeceğim, Tadakiyo. Senden böyle emirler duymak istemiyorum."

Fuyu, sanki dünkü zayıflığı bir yalandan ibaretmiŐ gibi, onun isteğini temiz bir Şekilde geçiştirdi.

Miyo dn onunla konuştuğunda... Fuyu'nun kocasını zmek istemediğini söylediğini hatırlıyordu. Belki de yanlış hatırlıyordu.

"Tamam o zaman. Özür dilerim."

Tadakiyo keder içinde omuzlarını çökertti.

"Burada daha fazla kalmak zaman kaybı gibi görünüyor. O zaman ben gideyim."

Fuyu yavaşça atal bıçak takımını yere bıraktı ve ayağa kalktı. Kahvaltısının yarısı hâlâ tabağında duruyordu.

"Bekle, lütfen...!"

Miyo onu takip etmek için yarı yarıya yerinden kalksa da, geride yemek artığı bıraktığı için kendini suçlu hissederek tereddüt etti. O böyle yaparken, Fuyu yemek odasından çıkmaya devam etti.

Ama o anda.

Sasaki panik içinde içeri girince yemek odasının kapıları açıldı.

Şimdi odayı tamamen farklı bir gerilim dolduruyordu.

Dün incinmiş ve gözyaşlarına boğulmuş olan Miyo, Fuyu'nun karşısına dikilirken gururlu ve biraz da üzgün görünüyordu.

Kiyoka sadece bir yandan dinleyerek bu kadar duygusallaştığı için kendine kuru bir şekilde gülümseyebildi, ama görünüşe göre yavaşça dinleme zamanı geçmişti.

Yüzü kıpkırmızı olan Sasaki koşarak içeri girdi ve Tadakiyo'nun kulağına bir şeyler fısıldadı, o da sakince başını sallayarak cevap verdi.

"Bu kargaşa da ne?" Kiyoka sordu.

Tadakiyo nadir görülen bir ciddiyetle cevap verdi.

"Görünüşe göre kasaba kargaşa içinde. Köylülerden biri yardım istemek için aceleyle buraya geldi."

"Hemen gidiyorum."

Kiyoka ayağa kalktı ve asık suratlı Tadakiyo da aynısını yaptı.

Bölgeyi araştırmak için köye gitmişti, ancak tıpkı daha önce olduğu gibi, köhne kulübede kimseyi bulamamıştı. Bunun da ötesinde, merkezi hükümetten henüz herhangi bir emir almamıştı.

Mahkûmla yaptığı sorgulama da duvara toslamıştı; dün hiçbir gelişme olmamıştı.

Yine de Kiyoka, kasabada bir kargaşa çıkarsa eli kolu bağlı oturamazdı.

Giriş holüne yöneldi ve Sasaki'ye bir soru sordu. "Neler olduğuna dair herhangi bir ayrıntı duydun mu?"

"Hayır. Ama sabah erken saatlerde bir şey olmuş gibi görünüyor... Sanırım bir şeytanla ilgili bir şey."

"Bir şeytan mı?"

Bir kez daha. Kimliği belirsiz bir şeytan hakkında bir görgü tanığı raporu. Eğer kargaşanın kaynağı buysa, bu sefer tam olarak farklı olan neydi?

"Kiyoka. Köye mi ?"

Babasının sorusuna yanıt olarak başını sertçe salladı.

"Durumu değerlendirmem gerekecek."

"Anlıyorum."

"Villanın tehlikeye girme ihtimali var. Eğer bu olursa

."

"Biliyorum. Tıpkı söz verdiğimiz gibi. Burayı savunmayı bana bırakabilirsin."

Henüz tamamen spekülasyon olsa da, bir tür doğaüstü güce sahip bilinmeyen bir örgütle karşı karşıyaydı. Ne yapmaya çalışacakları belli olmazdı.

Kiyoka buraya askeri bir görevli olarak geldiğinden, kişisel duygularına öncelik veremezdi.

Neyse ki, Tadakiyo'ya güvenebileceğine hiç şüphe yoktu. Kiyoka babasının bir insan olduğuna inanmıyordu ama bir Hediye Kullanıcısı olarak yetenekleri inkâr edilemezdi.

Giriş salonuna vardıklarında Kiyoka köşedeki kanepede oturan bir köylü gördü.

"Bekle..."

Arkadan tanıdık geliyorlardı; belki de köyün gençlerinden biriydi.

Köylü onların yaklaştığını hissetmiş gibiydi ve panik içinde etrafında döndü.

"Lütfen bize yardım edin... Bay Soldier!"

Kiyoka haklıydı; bu adam birkaç gün önce tanıştığı, şeytanı ilk gören kişiydi.

"Ne oldu?"

"Şeytan, ortaya çıktı! Bütün arkadaşlarımı ısırdı!"

"Bekle. Sakin ol ve bana ne olduğunu anlat."

Köydeki söylentilerin yarattığı endişe kaynama noktasına ulaşmıştı. Adam ya da mağaza görevlisi kadın onlara durmalarını söyleyemeden, bir grup adam bir araya geldi ve şafaktan hemen önce yıkık kulübeyi yıkmaya gitti.

Bu kadar kalabalık bir grupla idare edebileceklerini düşünmüşlerdi.

Ancak, onları bekleyen büyük bir şeytan vardı. Adamın gördüğü yaratığın aynısı.

Zebaninin hareketleri hızlıydı ve dişleriyle adamların bedenlerini birbiri ardına deldi. Ancak saldırıya rağmen adamların vücudunda herhangi bir yara yoktu ve görünüşlerinde de herhangi bir değişiklik olmamıştı.

Çocukça bir sihir numarası diye gülüp geçmişlerdi. Ama çok yanılmışlardı.

"Zaman geçtikçe herkes garip davranmaya başladı. Saçma sapan şeyler mırıldanmaya, saldırgan davranmaya...! Şeytan ruhlarını yutmuş olmalı!"

Adam şeytandan o kadar korkmuştu ki, ısırıldıktan sonra bir grup adamın başına fiziksel bir şey gelmemiş olmasına rağmen, bunu öğrendikten sonra köyden kaçmıştı.

"Ama kaçarken şeytan bacaklarımı ısırды... Benim için çok geç olabilir!"

"Sakin olun. Muhtemelen ruhlarını yememişlerdir. Burada biraz dinlenmelisin."

Kiyoka adama teşekkür etti ve ekledi: "Çok çalıştınız."

Geçen gün ne kadar korkmuş görünse de, hâlâ titriyor olsa da, korku dolu bir paniğe kapılmamıştı. Kiyoka bu adamın köyünü gerçekten önemseydiğinden emindi.

"Size yalvarıyorum! Böyle , köy..."

Adam öfkeyle yalvardı... ta ki hareketleri aniden durana kadar.

"Sorun nedir?"

"A-aauggh... Hngaaaaah!"

İnleyen adamın gözleri geri yuvarlandı ve başını sıktı. Belli ki onda bir sorun vardı.

Kiyoka sessizce soludu.

Bir şeytan seni yiyip bitirdiğinde böyle mi olur?

Hayır, ruhu yenmiş birinin sonu böyle olmazdı. Kiyoka, daha önce gördüğü diğer doğaüstü olaylara kıyasla burada temelde farklı bir şeyler olduğu hissine kapıldı.

"Fuyu. Bu bölge tehlikeli. Odana geri dön."

Kocasının uyarı niteliğindeki sözleriyle ikna olduğuna dair hiçbir işaret göstermedi.

"Peki burada tam olarak neler oluyor, Tadakiyo?! Bir açıklama istiyorum!"

Sert bakışları, acı içinde kıvranan köyden gelen adamın üzerindeydi.

Kiyoka bu uygunsuz gelişme karşısında dişlerini sıktı.

Yüreği soylu bir kadın olan Fuyu, malikanesine bir köylünün girmesine asla izin vermezdi. Şu an inatçı gururunu tatmin etmenin kesinlikle zamanı olmasa bile.

Kiyoka'nın bir an önce köye gitmesi ama her şeyi olduğu gibi bırakmak gerçekten doğru olur muydu? Nasıl bir yol izleyeceği konusunda tereddüt ederken, Miyo sessizce ona yaklaştı.

"Kiyoka, oluyor?"

"Köylüler bir şeytan tarafından saldırıya uğradı. Hemen oraya gidiyorum... Miyo."

"Evet?"

Nişanlısı tekrar ona baktı, gözlerinde en ufak bir tereddüt yoktu. Sanki Kiyoka'nın düşündüğü her şeyi anlamış gibi başını salladı.

"Ben buradaki işlerle ilgilenebilirim. Mümkün olduğunca çabuk oraya gitmelisin."

Annesi için bu kadar endişelenen nişanlısı nereye uçup gitmişti? Karşısındaki kadının ne kadar güvenilir olduğuna inanamıyordu.

Kiyoka bir an için gözlerini indirdi.

Miyo gün geçtikçe büyüyordu. Artık Kiyoka'nın korumasına ihtiyaç duymayacak kadar. Bir gün kocaman kanatlarını açacak ve özgür bir dünyaya uçacaktı.

Eğer bu olursa, bahse ...

Babası haklıydı. Kiyoka'nın kalbinde aşk çiçekleri açıyordu ve yakında bu duygu onun üstünü örtemeyeceği kadar büyük olacaktı.

Ama şimdi bir cevap bulmasının zamanı değildi.

Doğrudan Miyo'nun berrak gözlerine baktı.

"Teşekkürler... Miyo, ne olursa olsun tehlikeli bir şey yapma. Kavgayı babama bırakın."

"Biliyorum. Kendimi çok . Bu senin için de geçerli, Kiyoka. Dikkatli ol."

Alnını Miyo'nun alnına dayayarak, "Yapacağım," diye yanıtladı. "K-Kiyoka?"

Durumu tamamen çözecek ve hızlı bir şekilde ona geri dönecekti. Onun sıcaklığını teninde hissetmeyi unutmadan önce.

"Geri geleceğim."

Kiyoka hızla arkasını döndü ve arkasına bakmadan köye doğru koşmaya başladı.

Nişanlısı ayrılırken onu izledi.

Miyo'nun onun için yapabileceği pek bir şey yoktu. Aslında, pratikte hiçbir şey yoktu. Kiyoka'nın yanından uzakta olmak bile onu huzursuz ediyordu. Ama onu bu şekilde uğurlamak onun göreviydi.

Kapıyı arkasından kapattı ve koşarak köylünün yanına gitti.

"Dayan, Miyo. Çok yaklaşmak tehlikeli," dedi Tadakiyo, durumunu kontrol etmek için adamın yanına diz çökmüştü bile.

Adam neredeyse tamamen bilinçsiz görünüyordu. Yan yatmış, arada bir inliyordu.

"Uzaktan bir şey yapamam," diye cevap verdi Miyo, kararlı bir şekilde adamın yanına diz çöküp yüzüne bakarak.

Miyo bir doktor değildi, bu yüzden neyi olduğunu ya da neresinin yaralandığını bilmiyordu. Yine de onu bu şekilde bırakamayacaklarını biliyordu.

"Onu şimdilik başka bir yere götürelim... Nae, onu birinci kattaki boş misafir odasına yatırabilir misin?"

"Ayarlamaları yapacağım."

"Teşekkür ederim."

Kuliste bekleyen Nae'ye bunu sorduğunda, hizmetçi derhal diğer hizmetlilere talimatlar vermeye başladı.

Sonra, Miyo tekrar Tadakiyo'ya döndü.

"Misafir odasını kullanmamın sakıncası mı kayınpeder?"

"Tabii ki."

Hemen başını sallayan Tadakiyo, adamı misafir odasına kendisinin taşımasını teklif etti.

Ancak bu fikre katılmayan bir kişi vardı. "Hemen durun!"

Fuyu'nun tiz sesi giriş holünde yankılandı ve aceleyle çalışmaya başlayan herkes dikkatini ona çevirdi.

"Tanımadığım bir köylünün villamıza girmesine kesinlikle izin vermeyeceğim!" "Kayınvalide."

"Ya bulaşıcı bir hastalık onun çökmesine neden olduysa? Bu malikanedeki herkes yok olur."

"Şey..."

Geçerli bir noktaya değindi.

Hem Miyo hem de Tadakiyo adamın neden bayıldığı konusunda hiçbir fikre sahip değildi. Onu çok aceleyle içeri alırlarsa, kurban sayısını artırabilirlerdi.

Ancak, böyle bir şey için tartışmanın zamanı değildi.

Miyo ayağa kalktı ve Fuyu ile yüz yüze geldi.

"Bu makul bir endişe, kayınvalide. Ancak onu sonsuza dek bu şekilde bırakamayız."

"Sen! Neden bütün emirleri sen veriyorsun ki?! Burada hiçbir hükmün yok. Ne istersen yapabilirmişsin gibi davranmayı bırak!"

Kaşlarını çatan Fuyu çığlık attı. Duyguları iki gün önce olduğu gibi yoğun bir şekilde öfkelenmişti.

Ama Miyo geri adım atmayacaktı.

"Biliyorum. Benim hiçbir yok. Ama Kiyoka'ya bir söz verdim. Buradaki işlerle ilgileneceğime dair bir söz."

Evi tehlikeye atmak. Miyo için haklı ya da haksız olması sorun değildi, çünkü bir eşin görevi kendisine emanet edilen her şeyi halletmektir.

Miyo, Fuyu'nun kendisinininkinin biraz yukarısında bulunan gözlerine bakarak ona karşılık verdi.

Dün tek kelime etmeden geri çekilmişti ama şimdi çaresizdi.

"Ona bakmayı kadar çok istiyorsan, gidip başka bir yerde yapabilirsin! *Ben* bu evin hanımıyım!"

"Ve ben de Kiyoka'nın nişanlısıyım!"

"*Ngh!*"

"Onu desteklemek, böylece zihninin arkasında hiçbir endişe kalmadan işiyle yüzleşebilmesi... Bu benim , ona yardım etmek için yapabileceğim bir şey. Ve bunu doğru yapmak istiyorum."

Kiyoka bir hediye kullanıcısıydı. Ülkenin silahlarından biriydi. Savaş ne kadar tehlikeli olursa olsun, emir verildiğinde savaşmak zorundaydı.

Miyo da onu desteklemek için elinden gelen her şeyi yapardı.

Karar verdiği şey buydu. Kimseye boyun eğmeyecekti.

"Fuyu, evin reisi benim ve ona izin verdim. Benim için bu konuyu kapatabilir misin?" Tadakiyo sordu.

"Neden?! Ben yanlış bir şey söylemedim!"

Haklıydı. Fuyu'nun görevi Kudou ailesinin villasını ve içindeki insanları korumaktı. Söylediği hiçbir şey yanlış değildi. Neredeyse hiç tanımadıkları bu köylüyü kabul etmeyi reddetmek, durumu ele almanın en açık yoluydu.

Miyo yüzünü gevşetti ve Fuyu'ya gülümsedi.

"Evet. Bu yüzden her şeyi yapacağım. Lütfen odanızda güvende kalın, kayınvalide."

Onun sözleri karşısında Fuyu'nun gözleri büyüdü.

"Ne...?! Kendini onunla birlikte karantinaya alacağını mı söylüyorsun?"

"Madem öyle istiyorsunuz, kayınvalide."

"Saçmalama! Sen bir kadınsın. Hasta ol ya da olma, bir erkekle yalnız kalmaya asla izin vermem!"

"Ha?"

Şimdi şaşırma sırası Miyo'daydı.

Fuyu bununla ne demek istedi? Miyo yanlış anlamış olabilir ama...
"...Kayınvalide, güvenliğim için endişeleniyor musun?"

Miyo hafif bir şaşkınlıkla bunu sorduğunda, Fuyu'nun yanakları anında kanla kızardı.

"Sanki öyle bir şey olabilirmiş gibi! Ben sadece senin nişanlından başka bir erkekle yalnız kalacak kadar hafifmeşrep bir kadın olmanı saçma buldum!"

"Oh..."

Tıpkı Fuyu'nun söylediği gibi, Miyo'nun sözleri bir soylu kadının alçakgönüllülüğünden yoksundu.

Fuyu'nun açıklamasını kendisi için endişelendiği şeklinde algıladığı için çok utanmıştı.

"Artık biliyorsun."

Miyo'nun üzüntüsüne bakan Fuyu kibirli bir homurtu çıkardı.

Adam, misafir odasına getirildikten kısa bir süre sonra bilincini tamamen kaybetmiştir.

"Durumu kötü görünüyor. Solunumu sık ve kalp atışları zayıf," diye teşhis koydu Tadakiyo, adamın durumuna genel bir bakış attıktan sonra, sahip olduğu az miktardaki tıbbi bilgiyle.

Miyo'nun tek yapabildiği, aralıklı olarak acı içinde kıpırdanmaya devam eden adamın alnındaki teri silmektir. Ama Tadakiyo ona bunun yeterli olduğunu söylemişti.

"Sebebini bilmeden onu tedavi etmeye çalışmanın bir yolu yok. Onu izlediğiniz için, kötü yönde herhangi bir değişiklik olduğu anda haberimiz olacak. Bu çok yardımcı olur."

"Ama yine de..."

Böyle giderse hayatı tehlikeye girecekti.

Kiyoka şu anda kesinlikle her şeyin nedenini araştırıyordu ama bunun daha ne kadar süreceğini kimse bilemezdi. Köylünün o zamana kadar dayanacağını hiçbir garantisi yoktu.

Tıpkı Tadakiyo'nun söylediği gibi, onlar onunla ilgilenirken adamın solunumu hızla zayıfladı, sanki her an duracakmış gibi.

Endişelenen Miyo gözlerini ondan alamadı ve Tadakiyo'nun omzuna hafifçe dokunmasına neden oldu.

"Bunun için üzölmek ona yardımcı olmaz." "...Haklısın."

Cevap verirken bir an için aklına bir fikir geldi.

Bu adamın hayatını kurtarmanın bir yolu. Adam baygın olduğuna göre, Yeteneğiyle içine girebilir ve bilincini yeniden kazanması için içeriden çalışabilirdi.

Miyo şu anda Hazuki ve kuzeni Arata'dan Yeteneğini ve onu nasıl kullanacağını öğrenmenin ortasındaaydı.

Normal Yetenek kullanıcıları doğaüstü yetenekleriyle küçük yaşlardan itibaren doğal olarak yüzleşir ve onları nefes alabildikleri kadar özgürce kullanabilirlerdi, ancak Miyo için durum böyle değildi. Hâlâ eğitiminin ortasındaaydı ve onu kullanabilmek için Yeteneğinin tamamen farkında olması gerekiyordu. Oldukça deneyimsiz bir Hediye kullanıcısıydı.

Başkalarının zihinleriyle etkileşime giren Usuba özel Yeteneği çok tehlikeliydi. Manipölasyonlarında yapacakları bir hata, onu kullandıkları kişinin zihnini kolayca yok edebilirdi.

Arata ona açıkça Yeteneğini kendi takdirine bağılı olarak kullanmaması talimatını vermişti. Kiyoka'yı sonsuz uykusundan kurtarmasının tamamen şans eseri olduğunu söylemişti.

Bunu yapması düşüncesizceydi.

Tadakiyo çenesini okşarken, "Yine de bir şeytan tarafından ısırılmış olması bir sürü soru işareti bırakıyor..." diye mırıldandı. Tam o sırada, ciddiyetle etrafına bakındı.

"Burada biri var."

"Ha?"

Miyo ne demek istediğini merak ederek başını eğdi. Tadakiyo bir iç çekti ve güçsüzce gülümsedi.

"Görünüşe göre... bir tür misafirimiz var, bu yüzden dışarı çıkıp onları karşılayacağım."

bir zamanda kimi misafir edebilirler ki?

Peki Tadakiyo misafir odasından nasıl anlayabilirdi?

Bu sözler Miyo'nun ağzından yarı yarıya çıkmıştı ama sormaktan vazgeçti. Tadakiyo'nun tepkisinde bir tuhaflık vardı.

"Miyo, Kiyoka geri döndüğünde ve her şey yoluna girdiğinde, siz ikiniz başkente dönmeden önce hep birlikte lezzetli bir yemeğin tadını çıkaralım."

"Ha? Tamam."

Odadan çıkmadan önce Miyo'nun omzunu bir kez daha okşadı.

"Tadakiyo, nereye gidiyorsun?"

Miyo, bilinmeyen bir nedenle kapının hemen dışında durduğu yerden Fuyu'nun sesini duyabiliyordu.

"Bir şey oldu. Fuyu, madem bu kadar endişelisin, neden içeri gelmiyorsun?"

"En ufak bir endişem yok."

Tadakiyo ayrılırken sadece gülümsedi. Bunun üzerine Fuyu onun yanından geçti ve odaya girerken isteksiz bir bakış takındı.

"*gerçekten* ilgileniyor musun?"

"Bakıyorum."

Miyo gözlerini yataktaki adamdan ayırmadan cevap verdi.

Kaçmayacaktı. Bu acil bir durumdu. Fuyu ile tartışmanın ya da depresyona girmenin zamanı değildi.

"Tüm bunları gerçekten Kiyoka'nın çekmek için mi yapıyorsun?"

Fuyu'nun sesinde, Miyo'nun daha önce ondan hiç duymadığı kadar ince bir şüphe vardı.

"I..."

Sorulduğunda, bunu istediğini inkar edemedi. Her zaman onun kendisini övmesini ve kalbinin derinliklerinden onu yanında olmaya layık biri olarak kabul etmesini istiyordu.

Yine de bundan daha fazlası olduğu doğrudu.

"Kiyoka'ya faydalı olduğumu kanıtlamak istiyorum. Onun nişanlısı olarak konumumdan faydalanmak istemiyorum. Her seferinde bir şey olmak üzere elimden geleni yapacağım, böylece sonunda Kiyoka'nın yanında gururla başımı dik tutabileceğim."

"..."

"İşte bu yüzden, eğer yapabileceğim bir şey varsa..."

Miyo yavaşça baygın adamın elini tuttu. Parmaklarının ucunu adamın bileğine koyduğunda, nabzının daha da zayıfladığını hissetti. Nefes alış veriş de birkaç dakika öncesine göre daha sığdı ve her nefes arasındaki aralıklar uzuyordu.

Sıradan bir insan bile dakikalar geçtikçe adamın hayatının sönmekte olduğunu açıkça görebiliyordu.

Fazla zamanı kalmamıştı.

"...Hayatını tehlikeye atmak anlamına gelse bile mi?" "Evet. Hayatımı riske atardım. Eğer bu Kiyoka'nın iyiliği içinse." Miyo tereddütsüz cevap verdi.

Kiyoka'nın o anda köyü ve orada yaşayan insanları korumak için kendini tehlikeye attığından emindi. Ve onun bunu başarabileceğine inanıyordu.

Ama ya bu adam burada ölürse? Diğer her şeyi korumayı başarmış olsa bile, köylüler muhtemelen öfkelerini Kiyoka'ya yönelteceklerdi.

Burada oturup hiçbir şey yapmadan izleyemezdi.

"...Kayınvalide."

"Ne?"

"Bu adamı kurtaracağım."

Kararını vermişti. Bu Arata'ya verdiği sözü bozmak anlamına gelecekti ama onu kurtarmak için yapabileceği bir şey varken orada boş boş oturamazdı.

Fuyu, sanki bu yorumu tamamen anlaşılmaz bulmuş gibi Miyo'ya ters ters baktı.

"Senin gibi tamamen güçsüz bir kadın mı onu kurtaracak? Peki bu tam olarak nasıl olacak?"

"Bir yolu var. Yeteneğimi kullanabilirim."

Sonunda arkasını dönüp, Miyo'nun saçmaladığını ve kendisini aptal yerine koyduğunu düşündüğünü belli eden bir kaş çatan Fuyu'ya baktı.

"Senin bir yeteneğin olmadığını sanıyordum."

"Yakın zamana kadar bilmiyordum. Ama buna rağmen... Ben Usuba ailesinin bir . Eğer bu adamın bilincine girersem, onun bilincini geri kazanmasını sağlayabilirim."

"Usuba... Ne demek istiyorsun, onun-"

"Kayınpederim de aynı şeyi söyledi. Kendine gelmesini sağlayabilirsek durumu biraz daha stabilize edecek. Benim gücüm bunu başarabilir."

Şimdi Miyo'nun yapması gereken tek şey başarmaktı. Elbette deneyimsizliğinin fazlasıyla farkındaydı. Omuz silkip kendine sadece başarısızlıktan kaçınması gerektiğini söyleyemezdi.

İşler kötü giderse ne olacağını düşündüğünde, alnında hoş olmayan bir ter boncuk boncuk döküldü.

Bu plan onun hayatını gerçekten atacaktı.

"Bana anlattıkların kulağa oldukça tehlikeli geliyor."

"Öyle... Dürüst olmak gerekirse, bence bu çok pervasızca. Yeteneğime yeni uyandım, bu yüzden güvenilir değil."

Fuyu endişeli ve kuşkulu ifadesini gizlemek için elindeki yelpazeyi açtı.

" de aynı şeyi söyledin, kayınvalide. Duygular tek başına anlamsızdır."

"Ben yaptım."

"Ben de öyle düşünüyorum. Bu yüzden lütfen size kararlılığımı hareketlerimle göstermeme izin verin."

Fuyu kaşlarını çattı ve kaşlarını çattı.

"Neden, tehlikeli bir kumar oynayarak hayatını riske atmakla ilgili hiçbir şey söylemedim, değil mi?"

Fuyu'ya özgü bir ifade tarzıydı bu. Miyo içinde bir gülümseme oluştuğunu hissetti. Yapmak üzere olduğu aptalca şeyi unutmak için neredeyse yeterliydi.

Fuyu'nun ona kendini kanıtlamak için tehlikeye göğüs germesini söylemediğini bilecek kadar anlamıştı. Bu oyunda bir faktör bile değildi.

Bunu tamamen kendi isteğimle yapıyorum.

Hiçbir şey elde edemeyebilirdi ama Miyo ileriye doğru hiçbir adım atmadan öylece durmak istemiyordu.

"Biliyorum. İşte bu yüzden kendini sorumlu hissetmene gerek yok, kayınvalide."

"...Söylemeye çalıştığım şey bu değildi."

Fuyu'nun sessiz fısıltısı Miyo'nun kulaklarına ulaşamadan dağıldı.

Miyo tekrar yatağa döndü. Titreyen parmaklarıyla adamın bileğini hafifçe kavradı. Sonra gözlerini kapattı.

Göz kapaklarını bir daha asla açamama ihtimali vardı. Başarısız olursa olacağı buydu. Kiyoka'yı bir daha göremeyecekti. Birlikte yaşadıkları eve geri dönemeyecekti.

Korkutucuydu.

Ama şimdilik korkusunu çaresizce göğsünün derinliklerine hapsetti.

Herhangi bir huzursuzluk ya da tereddüt engelleyebilir...

Sakinleşmem gerekiyor.

Kendisine öğretilenleri hatırladı.

"Hazır mısın? Yeteneğinizi kullandığınızda sakın olmanız gerekir. Aksi takdirde, etki istikrarlı olmayacaktır ve en kötü senaryoda, etkinleştirmeyi başaramayabilirsiniz."

"Bir Hediye ne kadar güçlüyse, onu yanlış kullandığınızda ortaya çıkan sonuç da o kadar korkunç olur. Kendiniz de dahil olmak üzere, onu kullandığınızda kayıplar olmasına hazırlıklı olmalısınız."

"Açık konuşacağım: Yeteneğini bir kez olsun kullanabilmiş olman bir şanstı. Yeteneklerin konusunda kendini beğenmişlik yapma. Lütfen tek kullanma."

Kuzenin sözleri, emirlerine karşı geldiği için Miyo'yu azarlar gibi zihninin gerisinde yankılanıyordu.

Ama o ana kadar Yeteneğini böyle gerçekten önemli olduğunda kullanmak için hazırlanıyordu. Tam da en çok ihtiyaç duyduğu anda kullanmaktan kaçınması düşünülemezdi.

Her şey iyi olacaktı. Her şey gidecekti.

Miyo nefes alış verişine odaklandı. Gittikçe daha derine battı, solu sağdan, yukarıyı aşağıdan ayırt edemediği zifiri karanlık bir dünyaya daldı.

O saf karanlığın içinde bir süre yolculuk ettikten sonra, bir bilinci diğerinden ayıran sınır olan zayıf ve ince bir çizgi görebildi.

Bu çizgiyi bir kez aştığında, ötesinde kendisi değil, başka bir kişinin iç zihni vardı.

Hafif ve maddesiz formunu gerdi. Zorlukla yutkunarak, Miyo bir adım öne çıktı ve-

Ha?

Aniden bedeni hızla yukarı doğru süzülerek bilinçaltı dünyasından yaşayanların dünyasına geri döndü. Geçmeye çok yaklaştığı sınır giderek uzaklaşıyordu.

Beş duyusu arasında ilk geri dönen işitme duyusu oldu. Tanıdık bir ses duydu.

"Miyo, dur!"

"...Ne?"

Tüm duyuları geri döndüğünde, fiziksel bedeninin ağırlığının onu aşağı çektiğini hissetti. Soğuk ter derisinin üzerinde kalınlaşmıştı.

Bir adam Miyo'yu kollarının arasında tutuyordu. Gözlerinin önündeki yakışıklı yüzün kuzeni Arata Usuba'ya ait olduğu açıktı.

Öfkeliydi. Yüzünde ilk kez nazik bir gülümseme yerine öfke görüyordu.

Miyo'nun akli bir anda önemsiz bir soruya takıldı. "Neden buradasın, Arata?"

"Şu anda bunun bir önemi yok. Sana kızgıyım. Sana defalarca gücünü kendi takdirine göre kullanmamanı söyledim."

çalıştığında şiddetli bir baş dönmesi ile sarsıldı.

Miyo başının ağrısından dolayı şaşkınlıkla sadece başını eğebildi.

Fuyu Arata'ya baktı, onun gelişi konusunda Miyo kadar şaşkındı.

Çatlak kapının diğer tarafında Nae ve diğer hizmetkârlar duruyordu ve ne yapacaklarını şaşırılmış görünüyorlardı.

"Miyo, beni dinliyor musun?"

"Evet."

Şimdilik başını sallamaya karar verdi. Başını salladığında, Arata bıkkın bir iç çekişle karşılık verdi.

"Her halükarda, zamanında yetiştiğime sevindim... Dürüst olmak gerekirse, Prens Takaihito beni *bu* yüzden mi gönderdi?"

"Ha?"

"Buraya Prens Takaihito'nun emriyle geldim. Nedenini ben de anlamış değilim."

Miyo'ya uymak için yere diz çöken Arata, daha sonra onun elini tuttu ve yukarı çekti.

Dalgalı kestane rengi saçları alışılmadık bir şekilde dağınıktı ve takım elbisesi hafifçe buruşuk görünüyordu. Oraya gelirken acelesi varmış gibi görünüyordu.

Miyo düşünmemek için sallanan bacaklarını yere dayamayı başardı.

"...Ve sen kim olduğunu sanıyorsun? Başka birinin evine bu şekilde giriyorsun."

Miyo, Fuyu'nun sert sesinin Arata'nın arkasından geldiğini duydu. Bakışlarını kaydırdığında, Fuyu'nun orada durduğunu gördü, temkinliliği gün gibi ortadaydı.

Arata, kendisine şüpheli davetsiz misafiri oracıkta vurmaya hazırmış gibi bakan Fuyu'ya en ufak bir aldırış etmeden her zamanki dostane gülümsemesini takındı ve gerçekten vakur bir tavırla cevap verdi.

"Sizinle tanışmak bir zevk. Benim adım Arata Usuba. Kuzenim Miyo'ya göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim."

"Usuba...?!"

"Evet."

Arata'nın sertçe başını sallamasının hemen ardından Fuyu'nun yüzündeki renk gözle görülür bir şekilde .

"Neden?"

Usubalar hayatında tanıdık bir varlık haline geldiğinden beri, Miyo onların adının normalde korku uyandırdığını unuturdu. Dehşet ve

ürkütücülük, diğer insanların zihinlerini kontrol eden ve manipüle eden Hediye kullanıcılarıyla ilişkilendirilebilecek tek şeydi.

Miyo bu isimden bahsettiğinde pek bir şey anlamamış gibi görünse de Fuyu, Usuba ailesinin gelecekteki etkileyici lideriyle yüz yüze geldiğinde şaşkınlığını gizleyemedi.

"Dediğim gibi, burada olmayı ben seçmedim. Sadece Prens Takaihito tarafından buraya gönderildim... Ancak bu yine de düşüncesizce evinize izinsiz girmem için bir gerekçe olamaz. Lütfen özürlerimi kabul edin."

Son derece yumuşak ve övgüye değer özrünü duyduktan sonra, Fuyu'nun bile içindeki kötülük anında yok oldu.

Bir zamanlar onu davetsiz misafir olarak gören gözler kısa sürede şaşkınlık dolu bakışlara dönüştü.

"Ne... Şey, bu durumda-"

"Gerçekten mi? Tanrıya şükür, beni affettiğine sevindim."

"Ha?"

"Bir sorun mu var?"

Fuyu, Arata'yı affettiğine dair tek bir kelime bile etmemişti. Ancak Arata'nın gülümsemesinin ve onu özrünü kabul etmeye zorlamasının yarattığı baskı karşısında kendini savunamıyor gibiydi.

Fuyu bile anında oldu. Miyo, bir ticaret şirketinde çalışan bir müzakereciden daha azını beklemezdi.

Fuyu gizlice onun becerisine hayranlık duyarken, Arata bakışlarını tekrar Miyo'ya çevirdi.

"Peki o zaman. Yeteneğinizi izinsiz kullanmak için bir mazeretiniz var mı?"

"...Bilmiyorum, özür dilerim."

Yaptıklarından pişmanlık duymasa da, Arata'ya açıklarsa onu buna ikna edebileceğinden emin değildi.

Miyo'nun omuzlarını çökerttiğini ve sessizce tırnaklarına baktığını gören Arata iç çekerek rahatladı.

"Dersi daha sonraya saklayabiliriz. Önceliğimiz şu anki durumla ilgilenmek olmalı," dedi ve dikkatini yatakta yatan adama çevirdi.

"Onu kurtarmak , değil mi Miyo?"

"İstiyorum."

Arata isteksiz bir teslimiyetle gülümsedi.

Miyo şimdi düşününce, Tadakiyo'nun daha önce bahsettiği misafir Arata olmalıydı. Eğer durum buysa, Tadakiyo geri dönmekte yavaş davranmıştı.

Bu sorular zihninde uçuşurken, Miyo bunun yerine Arata ile yaptığı konuşmaya .

"Bu adam burada ölürse ben de geceleri uyuyamam. Sana yardım edeceğim Miyo, gücünü kullanmaya hazır ol."

"Tamam!"

Yeteneğini kullanmasına izin vereceğini hiç düşünmemişti, bu yüzden şaşkınlıkla başını salladı.

"Hala buna edecek misin?"

Fuyu'nun sessiz homurdanması üzerine Miyo

yüzünü ona döndü. "Öyleyim."

"Neden?"

"...Kayınvalide."

Fuyu onunla ilgili bir şeyi yanlış anlamıştı. Miyo tam olarak ne olduğunu tahmin edemiyordu ama sözlerinin kadına içtenlikle ulaşmama ihtimali vardı.

Tereddütü bir saniyeden az sürdü.

"Kısa bir süre öncesine kadar her şeyden vazgeçmiştim."

Sesine hafif bir ıssızlık karışmıştı.

Hiçbir şeyi yoktu. Her şey onun ulaşamayacağı bir yerdeydi. O korkunç hayatının bir an önce sona ermesini bile dilemişti.

Hiçbir umudu ya da hayali olmadan, sadece ölümü düşündüğünde huzur buluyordu. Yaşamaya devam etmektense cehenneme batmayı dilemişti. Işığının sönmesini arzulamıştı.

Ama.

"Ama Kiyoka bana kalbini verdi. İçim tamamen boşken beni sıcaklıkla doldurdu..."

Kırılmış, dağılmış parçalarını toplayacak gücü bile bulamadığı o günlerde, kurumuş kalbini sulayan ve ağzına kadar dolduran Kiyoka'ydı.

Bir bakıma, tüm varlığı Kiyoka'dan aldığı şeylerden oluşuyordu. Vazgeçmek, Kiyoka'nın ona sunduğu hazineleri bir kenara atmak anlamına gelecekti.

"İstenmeyen biri olsam da, etkileyici olmayan bir geçmişim olsa da... Şu anda sahip olduklarımı ve yapabileceklerimi gözden kaçırmak istemiyorum. Vazgeçmek istemiyorum."

"Şu anda nasıl bir durumda olduğunuzun farkında mısınız?"

Henüz bilinmeyen Yeteneğini kullanmak vücudunda anormalliklere neden olmuştu. Yoğun vertigo ve Kafa Acı. Miyo yapamadım çağırmak Vücudunda çok fazla güç vardı ve ayakları dengesizdi. Kendini biraz Midesi de bulanıyordu ve soğuk terleri bitmek bilmiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, ayakta durmak için her şeyini harcıyordu.

Fuyu'nun bile onun için endişelenmesine yetecek kadar solgun bir teni olduğundan emindi.

"Ben...biliyorum."

Miyo konuşurken gülümsemeye zorladı ve Fuyu'nun sessizliğe gömülmesine neden oldu.

"Miyo, bu adama tam olarak ne oldu ve durumu ?"

"Oh, evet... Bunların hepsi bana söylenenler, ama..."

Yakındaki köy bir şeytan tarafından saldırıya uğramış ve bu sırada adamı ısırılmıştı.

Her şeyi açıklamaya çalıştı, ancak koşullar hakkında sadece geçici bir bilgiye sahip olan Miyo, Arata'nın ayrıntılı sorularına herhangi bir cevap veremedi.

Ancak Fuyu da durumu tam olarak kavrayamamıştı ve ne Tadakiyo ne de Kiyoka oradaydı. Tek yapabildikleri ellerindeki bölük pörçük bilgilerle idare etmekte.

"Bunların hiçbirisi bize yardımcı olmuyor, değil mi?" "...Özür dilerim."

Miyo kendi yetersizliğinden utanıyordu.

Keşke Kiyoka'dan ona daha fazlasını anlatmasını isteseydi. Keşke Yeteneğine daha iyi hakim olsaydı, güvenilir bir Yetenek kullanıcısı olsaydı... Miyo bu düşüncelerin kafasından geçmesine engel olamıyordu.

Arata nazik bir gülümsemeye Miyo'nun omuzlarını destekledi.

"Özür dileycek bir şey yok. Bazı şeyleri gizli tutmak onun işinin bir parçası ve Komutan Kudou'nun sizi gereksiz bir tehlikenin içine sokmama arzusunu anlıyorum."

"Biliyorum."

"Bununla birlikte," diye devam etti Arata, Miyo'nun başını salladığını gördükten sonra.

"Bu adamın bir şeytan saldırısının belirtilerini taşımadığına katılıyorum. Ruhunuzun alınması bedeninizi boş bir kabuğa dönüştürecektir. Eğer bir şey varsa, bu-"

Konaktan çıktıktan sonra Kiyoka hemen ıssız kulübeye doğru koştu.

Yolda köyün içinden geçerken, köyün gerçekten de kaos içinde olduğu görülüyordu. Erkekler baygındı, tıpkı villada olduğu gibi. Etraflarında duran akrabalarının hepsi endişeli görünüyordu.

Bu gerçekten iyi değil.

Kiyoka, semptomların şeytan ısırığından biraz farklı olduğunu tahmin etti.

Muhtemelen ele geçirilmişlerdi, ruhları yutulmamıştı. Ama bu tam bir ele geçirme değildi. Eğer durum böyle olsaydı, şeytan şimdiye kadar tüm kurbanlarının bedenlerini tamamen ele geçirmiş olurdu.

Bunu tarif etmem gerekirse, sanki şeytan kendisinin bir parçasını

...

Groteskler de canlı varlıklardı. Kiyoka'nın insanlara zarar verenleri ortadan kaldırmaktan başka çaresi yoktu ama onların hayatlarıyla gelişigüzel oynanamazdı. Bununla birlikte.

Yetenekli Cemaat ya da adı her neyse, tam da bunu yaptı.

Zebaninin ruhundan parçalar koparmışlar ya da kanını ve etini almışlar, sonra da bunları kısmen ele geçirilmiş bir duruma getirmek için insanların içine yerleştirmişlerdi.

Adamlar bilinçlerini kaybetmişlerdi çünkü vücutları bu yabancı varlığı reddediyordu.

Kiyoka, yakaladığı adamı incelemesine dayanarak böyle bir tahminde bulundu.

Esirin bedeninde bir şeytanın varlığını hissedebiliyordu.

Ama bunu neden yapsınlar ki?

Bir şeyler düşünürken, yıkık kulübeye oldukça yaklaşmayı başarmıştı.

"Daha fazla rica ediyorum."

Birden, ön taraftan gelen alçak bir ses duydu. Dökülen yaprakların üzerinde çıtırdarak ilerleyen siyah pelerinli bir başka figürdü.

Kiyoka elbette burada birinin olduğunu biliyordu, o yüzden şaşırmadı. Kaşlarını hafifçe kaldırdı.

"Anlıyorum, yani burada Üstün Yetenekliler Cemaati'ne liderlik eden kişi sizsiniz?" "Peki şimdi... Size bunu söyleten nedir?"

Kiyoka'nın tahmini doğrudu.

Kendini sessizce savaşa hazırlarken soruyu yanıtladı.

"Daha önce yakaladığım adamdan farklısın. Sen gerçek bir Hediye Kullanıcısısın."

Figürün fiziğine ve sesine bakılırsa erkekti. Ayrıca etrafı Kiyoka'nın aşına olduğu benzersiz Hediye işaretleriyle çevriliydi.

Kiyoka'nın yakaladığı adam gibi taklit bir hediye kullanıcısı değildi.

"Oldukça zekisin. Özel Anti-Grotesquerie Birimi'nin komutanı Kiyoka Kudou'dan daha azını beklemezdim."

"Hakkımdaki her şeyi biliyorsun o zaman?"

Kiyoka bunu bekliyordu. Villanın dış mahallelerinde ne kadar çok dolaştığı göz önüne alınırsa, bu gayet doğaldı.

Pelerinli adam ellerinden birini uzattı. Birdenbire yer çamurla dolmaya başladı. Bu onun doğaüstü gücüydü.

"Mümkünse sizinle bir anlaşma yapmak istiyorum Komutan." "Hayır, teşekkürler."

Kiyoka'nın bu adamı yakalaması ve Yetenekli Cemaat ve söz konusu olay hakkında bildiği her şeyi anlatmasını sağlaması gerekiyordu.

Adam sessizce "Çok yazık" diye mırıldandığı anda çamurlu zemin daha da nemlendi. Toprak bir bataklığa dönüşüyordu.

Toprağı manipüle ediyor. Hayır, suyu manipüle ediyor.

Bu hızla giderse Kiyoka'nın ayakları sıkışacaktı. Yeryüzünü manipüle etmek için anında telekinetik güç kullandı. Kiyoka'nın Yeteneği ikisinden çok daha güçlüydü; durumun kontrolü her zaman ondaydı.

Kısa bir nefes verişin ardından çamurlu toprak donarken yüksek sesle çatırdadı.

"Ateşi manipüle edebiliyorsun, gök gürültüsünü istediğin gibi yönlendirebiliyorsun... ve hatta suyu bile dondurabiliyorsun? *Hah-hah*, görünüşe göre kazanmamın bir yolu yok. Kudou ailesinin başı boşuna değılsin."

"Eğer Hediye sahibi bir aileye mensupsanız, bize el kaldırmaya çalışmanın ne anlama geldiğini bilmelisiniz."

Kiyoka'nın açıklaması kibirli olarak görülebilse de, o sadece doğruyu söylüyordu.

Kudou ailesinin diğer Hediye kullanıcılarından üstün konumu, sahip oldukları güçten kaynaklanıyordu. Aile reisini tehdit edebilecek kimse yoktu ve eğer onları düşman haline getirirseniz, yenilginiz garantiydi.

Onlara karşı tek şansı olanlar Usuba ailesinin Hediye kullanıcılarıydı; Saimorilerin daha önce Usuba soyu için Miyo'yu ele geçirmeye çalışmasının nedeni de tam olarak buydu. Kudular o kadar baskındı.

"Elbette bunun çok farkındayım. Ancak bu Kurucu'nun iradesidir."

"Kurucu mu?"

Yetenekliler Cemaati'ni başlatan kişiden bahsediyor olmalıydı. Bu, karşısındaki adamın da daha büyük bir grubun sadece tek bir üyesi olduğu ve başka birinin talimatları altında çalıştığı anlamına geliyordu.

Yüz ifadesi hâlâ kukuletasının altında saklı olan adam iki kolunu da iki yana açtı.

"Yetenek harika bir güçtür. Ancak şimdi 'bilim' ve diğer saçmalıklar tarafından yok edilme riskiyle karşı karşıya. Sizin gibi, tüm Armağan kullanıcılarının üstünde duran biri bile, Komutan, mevcut durum hakkında endişeli olmalı, değil mi?"

"...Bu adil. Sizin düşünce tarzınıza sahip bazı Hediye kullanıcılarının ortaya çıkmaya başladığını görmenin çok da mantıksız olmayacağını düşündüm."

Hediye olağanüstü bir yetenektir. Hatta Hediye kullanıcılarının pratikte daha gelişmiş bir insan türü olduğunu söylemek bile doğrudur.

Ancak güçleri onları ne kadar ileri götürürse götürsün, Hediye-kullanıcıları asla insan çerçevelerini, fiziksel bedenlerini aşamazlardı. Doğaüstü güçlere sahip oldukları için diğerlerinden üstün oldukları konusunda kibirli bir şekilde ısrar etseler bile, insan bedenine sahip oldukları sürece asla insandan daha fazlası olmayı umut edemezlerdi.

Hediye kullanıcıları yavaş yavaş kaybolmaya başladıysa, bu da doğanın işleyen kanunları olabilir.

"Kurucu yepyeni bir dünya yaratmaya çalışıyor. Her insana doğaüstü yetenekler kazanma şansının verildiği bir dünya."

Kiyoka bunun mantıksız olduğunu düşündü.

Bu gerçekten bir eşitlik dünyası mıydı? Hayır, bu toplum bile yeni bir adaletsizlik biçimine yol açabilirdi. Bu zayıf bir mantıktı.

"İşte bu yüzden ideal dünyamıza doğru ilk adımı burada, bu köyde atıyoruz. Her şey tam da Kurucunun öngördüğü gibi."

"Masum insanları bu işe bulaştırarak mı?"

"...Büyük bir değişim gerçekleştirmeye çalışırken, birkaç fedakarlık kaçınılmazdır. çok aynı sırasında

Restorasyon."

Doğru ya da değil, Kiyoka bu tür bir düşünceyi onaylayamazdı.

Bu noktada, Üstün Yetenekliler Cemaati'nin köyü ve köylüleri bu

"ideal dünya" saçmalığına yaklaşmak için kullandığı açıktı. Bu

"Kurucu" topluluğu bir test alanına dönüştürmüştü. "Kiyoka Kudou.

Hediye kullanıcılarının geleceğinden endişe ediyorsan tarikatımıza katılın. Kurucumuz Naoshi Usui'nin öğretilerini kabul edin."

Kiyoka'nın daha önce hiç duymadığı bir isimdi bu. Büyük olasılıkla bir Hediye Kullanıcısıydı ama o aileye dair hiçbir anısı yoktu.

Unutmadığından emin olmak için ismi zihnine not etti.

Ardından Kiyoka bu tatsız sohbete güçlü bir son verdi.

"Bir Hediyeye sahipken İmparatorluğa zarar vermek büyük bir suçtur. Adaletle yüzleşmeye hazır mısınız?"

"Hımm. Tıpkı Kurucu'nun dediği gibi, vizyonumuzla uyuşmuyorsunuz. Ancak, onun öğretileri hakkında bilgilendirildiniz... Ben görevimi güvenle yerine getirdim. Geri çekilme vaktim geldi."

Hediye kullanan adam elini hafifçe yukarı kaldırdı ve tarif edilemez derecede rahatsız edici bir varlık yaklaşmaya başladı.

Her adımında gümbürdeyen bir depreme benzer bir ses yankılanıyordu. Kulakları tırmalayan bir savaş çılgılığı atarak Kiyoka'ya doğru yaklaşan, pelerinine sarınmış devasa bir figürdü; bir şeytan.

Hayır, o değildi.

Bu sadece bir şeytanın tamamen ele geçirdiği bir kişi.

Şeytan görme olaylarının ardındaki gerçek buydu.

Alnından iki kalın süt beyazı boynuz uzanıyordu ve dişleri ağzının içinde bir görünüp bir kayboluyordu. Vücutları o kadar büyüktü ki başka türlüüne inanmak kolaydı ama insan oldukları kesindi. Yine de, gözleri tamamen odaklanmamıştı ve Kiyoka artık akıllarının başlarında olmadığını anlayabiliyordu.

Köyün erkeklerini ele geçiren şeytan parçaları bu orijinal şeytandan gelmiş olmalıydı. Üstün Yetenekli Cemaat onlara zorla kendi gücünü aşılarmıştı.

"Araştırmalarımız bize bunu öğretti," dedi gizlenmiş Hediye-Kullanıcısı. "Groteskler için bir kullanım alanı var. İster güçleri, ister ruhları, ister bedenleri olsun... herhangi bir parçasını alıp bir insana zorla onu Yeteneğine uyandırabilirsiniz! Şimdi gidin! Öğretilerimizi anlamayı reddeden tüm aptallar hadlerini bilsinler!"

Zebani, Kiyoka'nın kulaklarını kapatmak istemesine neden olan, gıcırdayan dişlerin çıkardığı nahoş bir sesle hayvani bir kükreme çıkardı.

Zebaninin tam hakimiyeti altındaki devasa figür korkutucu bir hızla Kiyoka'ya doğru hücum etti ve ilerlerken etraftaki ağaçları biçti. Eski insan mantığının tüm izlerini kaybetmiş gibi görünüyordu.

Kiyoka, yaklaşan şeytanın devasa gövdesinden çevik bir şekilde sıyrıldı ve telekinezisini kullanarak onu olduğu yerde dondurdu. Yine de rakibinin gücü o kadar muazzamdı ki, kaba kuvvetiyle Kiyoka'nın Hediyesinden kurtulmakla tehdit ediyordu.

Sanırım işlerin karşı tarafa olduğu kadar kolay gitmesini bekleyemem.

başka bir hediye kullanıcısı.

Yeteneğinin arkasındaki gücü arttırdı. Ardından dev figürü havaya kaldırdı ve şiddetle yakındaki bir ağaca fırlattı.

Ağaç donuk bir çatırtıyla kırıldı ve yere düştükten sonra zebaninin bedeni hareket etmeyi bıraktı.

O adam... olmalı.

Görünüşe göre şeytani ruhlu adamı Kiyoka'nın üzerine salmış, o da hızla kaçmıştı.

Kiyoka iç geçirdi ve devasa figüre yaklaşarak üzerine şeytani mühürlü bir kağıt tılsımı yapıştırdı.

Bu şeytanın gücünü şimdilik mühürleyecekti. Zebaninin bedeninin parçaları tarafından ele geçirilen adamların akıllarının başlarına gelmesi uzun sürmeyecekti.

Kiyoka villaya dönmek için ayağa kalktı.

Bu sırada, köyden Kudou villasına uzanan yolun kenarında, Tadakiyo birkaç pelerinli figürle yüz yüze duruyordu.

"Sheesh..."

Birinin konağa yaklaştığını hissettikten sonra kontrol etmek için dışarı çıkmış ve bir grup davetsiz misafirle karşılaşmıştı.

Her ne kadar oğlunun villayı koruma isteğine uymuş olsa , bir süredir ilk kez savaş alanına çıkıyordu ve bu yüzden vücudunun artık bu görevi yerine getiremeyeceği konusunda endişeli hissetmekten kendini alamıyordu.

Karşısında, her biri anormal bir aura ile kaplı üç figür vardı.

"Sanırım siz Kiyoka'nın bahsettiği şu taklit hediye kullanıcılarısınız?"

Yapay olarak üretilmiş Hediye kullanıcıları. Bu tür araştırmalar Hediye-kullanıcı tarihinin yıllıklarında tamamen yok değildi.

Ancak Armağanlar ortalama bir insan bedeninin kaldıramayacağı kadar güçlüydü. Tadakiyo bunun acı bir şekilde farkındaydı; ne de olsa, Yeteneği yüzünden doğduğu andan itibaren vücudunun onu yüzüstü bırakmasıyla uğraşmıştı.

"Armağan kullanıcıları her zaman cennetten güçler kazanan normal insanlardan başka bir şey olmamıştır."

Bu gücü istediği gibi manipüle etmeye çalışmak büyük bir kibir gösterisiydi.

İnsanlar kasıtlı olarak Hediye-kullanıcıları üretiyor. Başarabileceklerinden ne kadar emin olurlarsa olsunlar, çabaları her zaman başarısızlıkla sonuçlanırdı.

"Şimdi, tam olarak neyin peşindesiniz? Yoldaşınızı kurtarmaya mı çalışıyorsunuz? Yoksa evimize saldırmak mı...?"

Hiçbiri Tadakiyo'nun sorusuna cevap vermedi.

Her iki taraf da sabırsızlıkla birbirlerine bakarken zaman ilerledi.

Kördüğümü ilk bozan üç kişilik pelerinli grup oldu. Aynı anda ellerini havaya kaldırdılar ve küçük bir

Kasırğa ortaya çıktı, daha fazla toprak ve yaprağı içine çekti ve Yeteneklerinin çağırdığı ateşle birlikte hızla büyüyerek bir girdaba dönüştü.

Tadakiyo'nun gözleri bu manzara karşısında parladı.

"İnanılmaz. İyi uygulanmış bir numara. Ama bunun benimle ilgilenmek için yeterli olacağını düşünüyorsan aptalsın."

Uzun zamandır ilk kez savaş alanının coşkusunu tadıyordu. Yüzünde kocaman bir sırıtış belirirken bu coşku içinde kabarıyordu.

Sadece bir Hediye'yi ele geçirerek Kudus'u alt edebileceklerini düşünmeleri ne kadar da safça. Böyle bir şey asla .

Üç taklit Hediye kullanıcısının çağırdığı girdap Tadakiyo'ya yöneldi.

Bu hızla giderse, girdabın doğrudan darbesinden kurtulamayacaktı. Toprak ve ağaç dalları derisini yırtacak, alevler onu yakacak ve dönen keskin rüzgârlar vücudunu parçalara ayıracaktı.

Tüm bunların bilincinde olan Tadakiyo, girdabın önünü .

Evet. Arada bir dövüşme şansı yakalamak o kadar da kötü değil.

Oğlu üniversiteden mezun olduktan hemen sonra aile reisliği görevini Kiyoka'ya bırakmıştı. Tadakiyo kalan günlerini burada bir emeklilik hayatı yaşayarak geçirmişti. O zamanlar vücudu sınırlarına dayanmıştı, bu yüzden başka bir seçenek yoktu, ancak ön saflardan çekilmek oldukça hayal kırıklığı yaratmıştı.

Parmağını bile kıpırdatmadan, kasırganın bir anda yok olmasını sağladı.

"Bu çocuk oyunu benimle başa çıkmak için asla yeterli olmayacak. Git o yeteneklerini parlat, sonra tekrar dene."

Mümkün olduğunca nazik bir şekilde konuşan Tadakiyo daha sonra Yeteneğini etkinleştirdi.

Yere ince bir şekilde çatırdayan elektrik gönderdi ve bu elektrik üç pelerinli figürü yakaladı. Elektrik çarpmasına karşı çaresiz kalan üç kişi oldukları yere yığıldı ve tamamen hareketsiz kaldı.

"Biraz daha fazla mücadele edebilecek biriyle karşılaşmak isterdim."

Kederliydi - bu üçü ancak bir ısınma işlevi görmüştü.

Tadakiyo, karşısındakiler bunlarsa, belki de Kiyoka buraya görev için gelmeden önce hepsini halletmesi gerekirdi, diye düşündü.

"Pekala. Olan oldu."

Kendi kendine mırıldanarak, Üstün Yetenekliler Cemaati'nin üç taraftarını inceledi.

Pelerinlerini çıkardığında, üç kişiden ikisinin kadın olduğunu gördü. Biri yirmi yaşlarında görünüyordu, diğeri ise kırklı yaşlarındaydı. Kalan adam ise genç görünüyordu, kendisi de yirmi yaşlarındaydı.

"Hiçbirinin ortak bir fiziksel özelliği yok. Yaş dağılımlarında da göze çarpan bir şey yok... Eğer bu grupta geniş bir yelpazeden insanlar varsa, bu oldukça büyük bir sorun olacak."

Daha yakından baktığında, içinde eser miktarda parlak kırmızı sıvı bulunan küçük bir şişe kırk yaşındaki taraftarın göğüs cebinden düştü.

Hiç şüphe yoktu; şeytan kanı. Tadakiyo şişeyi görünce refleks olarak irkildi.

"Günümde yok ettiğim tüm Groteskler göz önüne alındığında bunu söylemem doğru olmayabilir, ama... gerçekten kötü şeyler peşindeler."

Hayatta kalmak için değil, doğaüstü güç arzusunu tatmin etmek için hayatla oynamak. Bunu düşünmek pek de hoş bir şey değildi.

Ancak saldırganların ona bazı kanıtlar bırakmış olması bir talih kuşuydu.

Umarım köydeki olaylar tüm Üstün Yetenekliler Cemaati'nin toplanıp tutuklanmasına yol açabilirdi. Eğer durum böyle değilse, baş belası bir grup olduklarını kanıtlayacaklardı.

Tadakiyo şişeyi göğüs cebine koydu ve bir şeyler düşündü... ama düşüncelerinin ortasında vazgeçti.

Bunun artık benimle bir ilgisi yok.

Emekli olmuştu. Tadakiyo her şeyi Kiyoka'ya bırakabilirdi.

Oğlu olsa da, Kiyoka'nın muhteşem bir adama dönüştüğünü hissediyordu. Vücudu Tadakiyo'nunki gibi zayıf değildi ve güçlü bir Hediye kullanıcısıydı.

Tek endişesi, ne kadar zaman geçerse geçsin evlenmeyi reddetmesiydi ama bu da çok geçmeden çözülecekti.

"Ben şanslı bir babayım...*koff*. "

Hafifçe hırıltılı nefes alan Tadakiyo, üç takipçiyi bağlamak için işe koyuldu.

✿ BÖLÜM ✿

Bahar Geldiğinde

Miyo girişte bir şekilde duruyordu.

Kiyoka'nın o sabah aceleyle dışarı çıkmasından bu yana çok zaman geçmişti. Araştırması onu şehrin dışına kadar götürmüş olsa da, o zamandan bu yana çok fazla zaman geçmişti ve bu yüzden endişeliydi.

"Kiyoka..."

"Bu kadar endişelenmene gerek yok. Komutan Kudou iyi olacak," dedi Arata yanında gergin bir gülümsemeye, ama sözleri Miyo'nun zihnini rahatlatmak için hiçbir şey yapmadı.

Birkaç dakika önce Tadakiyo bir misafiri karşılamaya gitmekten dönmüştü. Ancak, arkasında siyah pelerinli tuhaf insanları sürükleyerek dönmekle kalmamış, aynı zamanda bodrumda benzer bir tutsağın tutulduğunu ortaya çıkarmış ve malikanede bir kargaşaya neden olmuştu.

Miyo köyde meydana gelen gizemli olaylardan haberdardı, ancak esrarengiz dini tarikatların ve Hediye Kullanıcılarının olaya karıştığına dair hiçbir şey duymamıştı, durumdan ne bir anlam ne de bir sonuç çıkarabiliyordu.

"Görevlerinin tehlikeli olabileceğini biliyorum... Ama diğer Hediye kullanıcılarına karşı savaşmak..."

"Hadi ama, Miyo. Burada Komutan Kudou'dan bahsediyoruz. Muhtemelen Hediye kullanıcılarıyla uğraşmak Grotesklerle uğraşmaktan çok daha kolay olurdu. Ayrıca, siz de çok daha tehlikeli bir ipin üzerindeydiniz."

"...Haklısın."

Miyo suçlulukla kaşlarını çatı.

Köydeki adamı kurtarmak için Yeteneğini kullanmıştı. Eğitiminin meyveleri ve Arata'nın yardımıyla, kendi fiziksel durumu pahasına adamın bilincini yeniden kazanmasını sağlayabilmişti ama bu, yanlış bir hareketin ölüme yol açabileceği tartışmasız bir şekilde tehlikeliydi.

Verdiği hastalıklı tepki sadece geçiciydi. Şimdi normale döndüğüne göre, bunu Kiyoka'ya anlatmaktan kaçınmak isterdi ama ondan da saklayamayacağını biliyordu.

"İyi iş, Miyo."

Bodrumdaki esirleri kilitlemeyi bitiren Tadakiyo onu selamlamak için seslendi.

"hoş geldin, kayınpeder."

"Teşekkürler... Siz Tsuruki Ticaret şirketinin veliahtısınız, değil mi? Usubas'ın varisi Arata Usuba, mi?"

Arata, Tadakiyo'nun sorusuna saygılı bir karşılık verdi. "Sizinle tanışmak bir zevk. Ben Arata Usuba."

"Usuba olarak ortaya çıkmak senin için iyi, öyle mi?"

"Gerçekten de öyle. Prens Takaihito bizi yavaş yavaş ortaya çıkarmaya niyetli."

"Gerçekten. Bu çok iyi."

Konuşma aniden kesildi. Miyo, Kiyoka'nın her an geri dönmesini beklerken, gözlerini köyün yönüne dikmişken, aniden dudaklarından küçük bir nefes kaçtı.

"Kiyoka...!"

Uzaktan, Kiyoka'nın yapraklarla kaplı yolda uzun adımlarla ilerlediğini seçebiliyordu. Hiç de yaralı görünmüyordu ama elinde büyük bir şey sürüklüyordu.

"Ha?"

"O nedir, merak ediyorum?"

Arata başını Miyo'nun yanına eğdi, o da uzaktan Kiyoka'yı izliyordu. Ne olduğunu anlayamadan Miyo koşmaya başladı.

"Kiyoka!"

Başını yere eğerek nişanlısına seslendiğinde, Kiyoka aniden başını kaldırıp onu gördü.

"Miyo."

"Evine hoş geldin, Kiyoka. İyi olmana çok sevindim..."

Kendini unutarak ona doğru koştu ve göğsüne daldı. Tüm vücuduyla nişanlısının sıcaklığını ve atan kalbini hatırladı.

Miyo'yu güçlü kollarıyla sardı. "Geri döndüm. Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

Onun bu yorumu üzerine, bastırdığı dehşet yüzeye çıktı. Gözleri rahatlamayla nemlendi.

Miyo cesur bir yüz ifadesi takınmıştı ama aslında tüm bu süre boyunca ölümüne korkmuştu. Bilmediği Yeteneğini bir yabancıнын üzerinde kullanmaktan ve Kiyoka'nın kendini tehlikeli bir savaşa atmasından korkuyordu.

Küçük bir hatayla her şeyini kaybedebileceğini biliyordu. "Sen güvende olduğun sürece, Kiyoka, bu..."

"Tek isteyebileceğim bu" demek istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi.

Yine de nazik nişanlısı her şeyi anlıyordu.

"Tehlikede değildim. Ağlama."

Kiyoka elleriyle Miyo'nun sırtını hafifçe sıvazladı, ama bir saniye sonra alçak sesle - hayır, düpedüz yeraltı tonuyla - hırladı.

"Ve? Burada ne yapıyorsun, Arata Usuba?"

Arata sakın bir gülümsemeyle Miyo'nun peşinden gitti.

"Ah-hah-hah, bu senin hatan, biliyorsun. Prens Takaihito buraya gelmem için bana doğrudan emir verdi."

"Prens Takaihito...? Anlıyorum."

"Bu bir yana, yanındaki o şey de ne? Kendine oldukça büyük bir av yakaladın, değil mi? Yolda biraz avlandın mı?"

Sonunda gerçekliğe geri dönen Miyo, bakışlarını yavaşça aşağıya kaydırıp ve Kiyoka'nın yanında ne sürüklediğini fark etti. Hemen geriye doğru sıçradı.

"Ne, um, o bir insan mı...?"

Bu, yine siyah bir pelerine sarınmış dev bir adamdı. O kadar büyüktü ki Kiyoka onun yanında bir çocuk gibi görünüyordu. Anlaşılan nişanlısı adamı buraya kadar nefes almak için bile durmadan çekmişti.

"Bunun bir av olduğunu söyleyebilirsiniz. Ne de olsa buraya bunun için çağrıldım."

sürüklediği devasa figürü gelişigüzel fırlattı ve figür sert bir gümbürtüyle yere düştü.

Dev adamın alnında bir zamanlar boynuzlarının büyüdüğü yerde körelmiş çıkıntılar vardı ve ağzının köşelerinden sivri dişler çıkıyordu.

Ama her şeyden önemlisi, çok iriydi. Kalın, etli elleri o kadar büyüktü ki, bir sıkışta Miyo'nun kafasını ezebilecekmiş gibi görünüyordu. Böylesine iri bir rakiple dövüşürken Kiyoka'ya neler olabileceğini düşününce ürperdi.

"Şeytan ele geçirmiş gibi görünüyor o zaman."

"Kötü ruh mühürlendi. O köylüye ne oldu?"

Miyo, Arata ile bakıştı ve isteksizce gerçeği itiraf etti.

"Um... Onu için yeteneğimi kullandım." "Ne?"

Kiyoka'nın gözleri keskinleşti.

Tepkisi o kadar korkutucuydu ki, Miyo neredeyse korkudan ciyaklayacaktı. Yine de açıklamasının geri kalanında tökezlemeyi başardı.

"Bilinci kapalı kalsaydı ölebilirdi, o yüzden... şey..."

"...Yeteneğini kullanarak onu tekrar stabil duruma getirdin."

"Bu doğru."

Başını sallamayı başardı ve tam o anda adamın onu güçlü, neredeyse acı veren bir kucaklamayla sardığını hissetti.

"Özür dilerim. Bunların hepsi seni bu durumla başa çıkman için yalnız bıraktığım için oldu... Lütfen bir daha böyle riskli bir şey yapma, yalvarıyorum"

sen."

Sesi zayıf geliyordu. Miyo'nun göğsü sıkıştı.

Yaptıklarından pişmanlık duymuyordu ama Kiyoka'yı ne kadar endişelendirdiklerini gördükten sonra aptalca davrandığını düşünüyordu.

"Özür dilerim."

"Hayır, değil. Harika bir iş çıkardınız. Teşekkür ."

Miyo, Kiyoka'nın kollarında başını hafifçe aşağı yukarı sallamayı başardı.

Garip alışverişlerine devam ederlerken, birdenbire yüksek sesle, mankafaca şikâyetlerin kendilerine doğru geldiğini duydular.

"Hemen şimdi, siz üçünüz! Burada ne kadar kalmayı planlıyorsunuz? Üşüteceğim!"

Kiyoka isteksizce kendini ayırdı ve Miyo'yu serbest bıraktı... Garip bir şekilde, havadaki soğuğa rağmen tüm vücudu terlemeye başlayacak kadar sıcak hissetti.

Çok utandım.

Herkesin görmesi için yine yapacağını yapmıştı.

"Soğuk havanın ısınmalarına engel olmasına izin vermeyen birkaç genci görmek ne kadar güzel. *Achoo! Koff! Whew*, burası çok soğuk."

Tadakiyo gülerken hapsirdi ve öksürdü.

Miyo onun imalı bir söz söylediğinden şüphelendi.

Kiyoka'nın babasına duyduğu öfke gün gibi ortadaydı.

"Madem bu kadar üşüyorsun, git içeri gir. Dışarıda durup diğer insanlara aval aval bakarsan böyle olur."

"*Hah-hah-hah*. Komutan, böylesine eğlenceli bir gösteriye uzun uzun bakmadan geri dönmemizi bekleyemezsiniz."

"Sen de mi?"

Üzerlerine eğlenceli bir hava çökerken, dörtlü villanın içine geri döndü.

Akşamın geç saatleriydi. Kudou villasının ikinci katındaki Kiyoka'nın odasına bitişik kiremit kaplı balkonda, ay ışığında aydınlanan korkuluklara yaslanmış iki figür vardı.

O sabah Komünyon'un takipçileriyle yüzleşen ve sonrasında yaşananlarla ilgilenen Kiyoka ve esas olarak köydeki insanlar arasındaki kaosu yatıştırmaya yardımcı olmaya odaklanan Arata.

Birbiri ardına yaptıkları işlerle o kadar meşguldüler ki, her şeyi kontrol altına aldıklarında akşam olmuştu.

Oradan, ikisi de bir içkiyi paylaşmaya karar verdiler. Her ikisinin elinde de yerel sake ile dolu birer fincan vardı.

Kış mevsiminin yaklaşmasına rağmen akşam ilginç bir şekilde ılıktı. Kiyoka ve Arata normalde yağ ve su gibi anlaşıyor olsalar da, yorgunlukları ve az miktarda alkol sayesinde aralarındaki alışveriş hoş ve huzurluydu.

"Anlıyorum. Bu da acil raporunuzu açıklıyor."

Kiyoka, yanındaki Arata'yla birlikte olayın tüm ayrıntılarını bir kez daha gözden geçirdi.

Her şey Üstün Yetenekliler Cemaati ile başladı. Bu bölgeyi test alanlarına dönüştürdüler, köylüleri deneylere tabi tuttular ve Yeteneklerini uyandırmak için insanları Grotesklerle zorla ele geçirdiler.

Daha önce Hediye kullanan adam, Kurucu'nun öğretilerini Kiyoka'ya aktarmanın kendi görevi olduğunu iddia etmişti. Bu Kiyoka için spekülasyondan başka bir şey değildi ama Yetenekli Cemaat'in ailesine zarar vermek için özellikle bu bölgeyi seçtiğinden şüpheleniyordu.

Ancak durum buysa, Kurucu'nun hedeflerini neden Kiyoka'ya iletmek istediği tamamen farklı bir soruyu gündeme .

Sonunda, doğal olmayan olaylar dizisi ve şüpheli kişilerin görgü tanığı ifadelerinin hepsi onlara geri döndü.

Yarın başkentten bir müfettiş gelecek ve daha fazla araştırma yaptıkça daha fazla ayrıntı ortaya çıkacaktı.

"Evet... Başkentte neler oluyor?"

Arata, Kiyoka'nın orada neler olduğuna ilişkin sorusunu yanıtladı.

"Özel Anti-Grotesquerie Birimi de Üstün Yetenekliler Cemaati'ni avlamak için görevlendirildi. Hükümet aptal değil, bu yüzden potansiyel saklanma yerlerinden bazılarını çoktan tespit ettik."

Bu son olay hükümetin sırtını duvara dayamasına neden oldu. İşler böyle devam ederse, Üstün Yetenekliler Topluluğu sonunda tüm İmparatorluk için bir tehdit haline gelecekti.

Grubun, soyu ya da koşulları ne olursa olsun herkese tüm insan bilgisini aşan bir güç bahşedebilecekleri yönündeki iddiaları kesinlikle çok sayıda insanın ilgisini çekecektir.

"Buraya gelmeden önce Godou ile görüştüm. Birliğiniz, üst düzey yetkililerin onları Üstün Yetenekliler Cemaatine karşı bir karşı güç olarak görevlendireceği izlenimine kapılmış gibi görünüyor. Yakında sizi orada kullanabilirler, Komutan."

"Haklısın."

Godou görevde olduğu sürece Kiyoka tuhaf bir şey olmayacağını biliyordu ama Godou daha uzun süre uzak kalırsa birliği moral kaybedebilirdi.

Arata'nın teşviki olmasa bile ertesi gün dönmeyi planlıyordu. Babasına ve Miyo'ya da aynı şeyi söylemişti.

Birden aklına bir şey gelen Kiyoka, göğüs cebinden bir nesne çıkarıp Arata'ya fırlattı. Eşyayı güvenle yakalayan Arata kaşlarını çatı.

"Nedir bu?"

"Babamın el koyduğu bir parça fiziksel kanıt."

Şeytan kanıyla dolu bir şişe. Yetenekli Cemaat'in deneylerinde yapay Armağanlar vermek için kullandığı araç olarak daha iyi tanımlanır.

"Bu gibi saçmalıkları kullanarak eşitlikçi bir dünya yaratmak istiyorlar."

Arata'nın ifadesi acı bir tiksintiye dönüştü.

"Bu 'Kurucu' kişi bir Hediye kullanıcısı olmalı. Aksi takdirde, Hediyeler hakkında bu kadar derin bir anlayışa sahip olamazlardı."

Yetenek araştırması, oldukça açık bir şekilde, bu yeteneklerin kendilerinin çok iyi anlaşılmasını gerektiriyordu. Onlar hakkındaki bilgiler esasen bir devlet sırrıydı. Sıradan bir insanın rastgele ele geçirebileceğı bir şey değildi.

Bu da Kurucunun kendisinin bir Hediye kullanıcısı ya da Hediye sahibi bir ailenin üyesi olması gerektiğı anlamına geliyordu.

"Bu mantıklı olurdu. Kim olabilecekleri hakkında bir fikriniz var mı?"

"Pek sayılmaz. Döndüğümde daha fazla araştırma yapmam gerekecek ama... Şu anda, nerede olduğu bilinmeyen herhangi bir Hediye kullanıcısı olması pek olası değil. Buna denizaşırı ülkelere gidenler de dahil."

Tüm Gift kullanıcılarının eylemlerinin asgari bir kısmı hükümet tarafından denetleniyordu. Şimdiye kadar devlet bilinen her Gift kullanıcısının hareketlerini incelemiş olurdu.

Buna rağmen, Kiyoka hâlâ Kurucu'nun gerçek kimliğı hakkında herhangi bir bilgi almamıştı. Eğer durum buysa...

Kiyoka sessizce bir isim mırıldandı.

"...Naoshi Usui."

"Ne?"

"Görünüşe göre Kurucu'nun adı bu. Sahte de olabilir." Arata, Kiyoka'nın kulaklarında çınlayan bir nefes verdi.

Tepkisi biraz tuhaf görünüyordu. Yanına bir göz attığında, Kiyoka kaşlarını çatı.

"Sorun nedir?"

Kiyoka, ayın geçici ışığı altında bile Arata'nın yüzündeki rengin ne kadar azaldığını görebiliyordu. Mide bulantısını bastırmak için ağzının üzerine koyduğu eli hafifçe titriyor gibiydi; Arata ise şaşkınlıktan gözlerini kırpmadan öylece duruyordu.

Arata'nın sakinliğı ve soğukkanlılığı tamamen kaybolmuştu. "Emin misiniz?"

"Ha?"

"Gerçekten böyle mi söyledi? Adının Naoshi olduğunu... Naoshi Usui...?"

İçten içe şaşırان Kiyoka başını salladı.

"Evet, bu ismi duyduğumu kesinlikle hatırlıyorum. Ne olmuş ona?"

Arata titreyen ellerindeki sake fincanını ayaklarının dibine bıraktı ve kendini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı.

Belli ki bu isim ona bir şeyler çağırıştırmıştı. Ancak Kiyoka, Arata'dan hemen bir açıklama talep etme dürtüsüne kapılmadı çünkü Arata alışılmadık bir şekilde üzgün görünüyordu.

"Olamaz ama bu her şeyi açıklıyor. Bu yüzden Prens Takaihito..."

Arata kısa nefesler alıp verirken mırıldandı.

"Neler olduğunu anlat bana."

"...Evet, yapmalıyım. Oh, mükemmel zamanlama."

Gözlerini güçlükle arkasındaki cam kapıya çeviren Kiyoka, onun bakışlarının Miyo'ya takıldığını gördü ve çekingen bir tavırla ikiliyi kontrol etti.

"Özür dilerim. Böldüğüm için."

"Önemli değil."

Kiyoka da Miyo'nun odaya girdiğini fark etmişti. Dikkati Arata'nın olağandışı değişimine öylesine odaklanmıştı ki, kapının diğer tarafından gelen telefonun cevapsız kalmasına yanlışlıkla izin vermişti.

"Bu konu Miyo'yu da ilgilendiriyor. Bunu onun da duymasını isterim." O böyle söyleyince, Kiyoka'nın tek yapabildiği başını sallamak oldu.

Solgun yüzünde bir gülümseme beliren Arata, Miyo'yu yanına çağırdı ve balkon sandalyelerinden birine oturttu. Miyo şaşkınlıkla onlara baktı.

"Arata, iyi görünmüyorsun... Belki de ."

"Benim için endişelenme. Bu son olay hakkında ne biliyorsun?"

"Oh, um, çok fazla değil, gerçekten. Ama bu, um, Yetenekli Komünyon?"

Kiyoka bana onlardan bahsetti."

Kiyoka davanın ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmiyordu, bu yüzden Miyo'ya sadece kısmi bir hesap vermişti.

Ancak ipler Hediye kullanıcılarının elinde olduğu için, onu karanlıkta bırakmanın daha da tehlikeli olma ihtimali vardı. Elbette yine de onu bu işe daha fazla bulaştırmak gibi en ufak bir niyeti yoktu.

"Anlıyorum. Her şeyi enine boyuna düşünüyorsunuz Komutan." Arata Kiyoka'ya beceriksizce, alışılmadık bir övgüde bulundu.

Belirsiz bir teslimiyet ifadesiyle uzaklara baktı.

"Eğer söyledikleriniz doğruysa, Komutan... O zaman Üstün Yetenekliler Cemaati ile ilgili her şeyin tüm suçlusu Usuba ailesidir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kendilerini Üstün Yetenekliler Cemaati'nin Kurucusu olarak adlandıran kişinin adı Naoshi Usui'dir... ve Usailer Usuba kolu ailelerinden biridir."

Bunu duymak Kiyoka için bir şeylerin yerine oturmasını sağladı.

Usubalar yakın zamana kadar gizemle örtülüydü. Eğer Usailer onların kol ailelerinden biriye, doğal olarak Kiyoka'nın bilgi alanının dışında kalacaklardı.

"Ancak Usui'lerin kendileri bir tehdit değil. Asıl sorun Naoshi Usui'nin kendisi."

"Geçmişini biliyor musun?"

"Elbette."

Keşke yapmasaydım, Arata'nın pişmanlık dolu ifadesi bunu söylüyor gibiydi.

"Tahmin ettiğiniz gibi, Naoshi Usui bir Hediye kullanıcısı. Usuba ailesinin Yeteneğine sahip olan az sayıdaki kişiden biri."

Bir an için ara verip Miyo'ya gülümsemek için döndü.

"Miyo'nun annesinin -Sumi Saimori'nin- müstakbel eşi idi."

Hem Kiyoka hem de Miyo şok içinde ona baktı.

Kiyoka'nın aklına Miyo doğmadan önce Usubalar'ı çevreleyen koşullar geldi.

Arata'nın sözleri ona Sumi Usuba'nın gerçekten de ailelerinden başka bir Hediye kullanıcısıyla evlenmeye hazırlandığını hatırlattı. Kendisinin de aynı şeyi isteyip istemediğini söyleyemezdi. En azından, bu

Usuba ailesinin reisi Yoshirou Usuba'nın yapmak istediği şeydi.

Sumi'nin reşit olduğunda evlenmek için şimdiden bir adayının olması olağandışı bir şey değildi.

Kiyoka alkolün etkisinin hemen geçtiğini hissedebiliyordu.

"Ben doğmadan çok önce gerçekteştiği için bu konuda çok fazla bilgim yok ama Naoshi Usui'nin Miyo'nun annesine karşı evlilik anlaşmalarının ötesinde hisleri varmış. Annesi Saimorilerle evlendirildikten hemen sonra aileden ayrılmış ve bilinmeyen bir yere gitmiş."

"mı?"

"Evet. Usuba aile kanunlarına göre, aileye edenler ağır cezalara çarptırılır. Ancak, o zaman..."

"Anlıyorum. O zamanlar Usubaların bir şey yapabilecek fazla gücü kalmamıştı. Yine de Naoshi Usui'nin dehasının kaçışında bir rol oynadığından eminim."

"Her iki konuda da haklısın. Takip edildi ama asla bulunamadı. Ailenin bazı üyeleri bugüne kadar onu aramaya devam etti, ancak nerede olduğuna dair herhangi bir bilgi elde edemediler."

Kiyoka, Arata'nın yüzünde derin bir yılgınlığın gelip gittiğini gördü. Onu etkileyen endişeyi açıkça anlıyordu.

Asıl soru şuydu: Usui neden o kadar zaman varken şimdi harekete geçmişti? Usubalar bundan sonra da yavaş yavaş değışmeye devam edecekti. Toplumdan soyutlanmak yerine, Kiyoka ve diğer Hediye kullanıcıları gibi açık ve onurlu bir şekilde yaşayabileceklerdi. Bu onları bekliyor olması gereken gelecekti.

Ama şimdi bu olmuştu... Usubalar'la akraba olan bir kişinin hükümeti devirmeyi amaçladığı gerçeği ortaya çıkarsa, tüm ailenin hayatta kalması tehlikeye girecekti.

"Naoshi Usui Usubalardan nefret mi ediyor?"

Arata, Kiyoka'nın sorusu karşısında başını ağır ağır salladı. Ses tonu duyan herkese kayıtsız geliyordu.

"Ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikrim yok. Bizden kesinlikle nefret ediyor, bizi kıskanıyor ve intikam almak istiyor olabilir, ama hiçbir şey düşünmüyor olma ihtimali de bir o kadar yüksek. Yine de bu konuda bazı hisleri olmalı, yoksa tüm bunları yapmazdı, değil mi?"

Kiyoka'nın umutsuz Arata'ya söyleyecek hiçbir sözü yoktu.

Ancak bu konuşmanın onu endişelendiren bir kısmı varsa, o da rakiplerinin Usubas'ın güçlerine sahip olmasıydı - başkalarının zihinlerini kontrol edebilen bir Yetenek, diğer tüm Yetenek kullanıcılarını yenebilecek bir Yetenek. Üstelik bu yetenek yetenekli bir kullanıcının elindeydi.

Kiyoka Arata'ya karşı verdiği savaşı düşündü. Sıradan bir Hediye Kullanıcısıyla dövüşmekle kıyaslandığında gece ve gündüz gibiydi.

Dürüst olmak gerekirse, Naoshi Usui Kiyoka'nın hayal edebileceği en büyük tehditti.

"Yakışksız tavrım için beni affedin."

"Arata."

Miyo endişeli bir bakışla onun adını söyledi.

Kiyoka daha sonra Arata'nın Takaihito'nun emriyle geldiğinden bahsettiğini hatırladı. O uhrevi imparatorluk prensinin, Arata ve Kiyoka'nın Naoshi Usui'yi öğrendikleri bir gelecek gördüğünden emindi.

Kaşları çatılmış olsa da gülümseyen Arata, sakesini aldı ve şöyle dedi

"Önce ben döneceğim. Lütfen siz ikiniz keyfinize bakın... Yine de çok üzümediğinizden emin olun."

...yavaşça balkonu geride bırakmadan önce.

Ayrılırken her zamankinden çok daha küçük görünüyordu.

Miyo ne yapması gerektiğinden emin olamayarak gece gökyüzüne baktı.

Usuba ailesi. Annesi. Onları unutmamıştı ama bir yanı her şeyin geçmişte kaldığını düşünüyordu.

Eğer kendini Usuba ailesinin bir parçası olarak görüyorsa, belki de Arata'yı teselli etmek için bir şeyler söylemeliydi. Yine de söyleyebileceği bir şey olmadığını hissetti, özellikle de hâlâ dışarıdan biri olduğu için.

"Miyo, üşüdün mü?"

"Hayır, ben iyiyim... Teşekkür ."

Gece ılıktı ve kimonosunun üzerine bir *haori* palto giymişti, bu yüzden oldukça rahattı.

Fiziksel olarak iyiydi ama zihinsel olarak Miyo daha iyi günler görmüştü. Bu yüzden okunuyor olmalıydı ki, Kiyoka balkondaki diğer sandalyeyi çekip onun yanına oturdu.

"...Gerçek bir çile oldu, ha."

Bir çile. Bunu tanımlamak için mükemmel bir yol olduğunu düşündü.

Sorun üstüne sorun yaşıyormuş gibi hissediyordu. Ama Miyo'nun bu konuda bir şey yapabilecek gücü yoktu. Pozisyonu hâlâ .

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Usubalar Miyo'yu kendilerinden biri olarak görüyorlardı. Normal bir anne-baba ya da kardeş tanınamış olan Miyo'ya Yoshirou torunu, Arata ise kız kardeşi gibi bakıyordu.

Onlara yardım etmek için bir şeyler yapmak istiyordu ama elleri zaten dolu olan Miyo'nun verecek neredeyse hiçbir şeyi yoktu.

"Arata'nın tüm bunları size, bu konuda bir şeyler yapmanızı istediği için anlattığını sanmıyorum."

"Ama."

Kiyoka geniş avucuyla Miyo'nun başını hafifçe okşadı.

"Onun yerinde , sadece güvende olmanı ve beladan uzak durmanı isterdim.

En azından ben böyle hissederdim."

Ne kadar adaletsiz bir cevap.

Miyo herkesin güvende olmasını en az kendisinin rahat olmasını istediği kadar istiyordu. Bu yüzden yardım etmek istemişti, dileği her ne kadar yarı pişmiş ve görkemli olsa da.

"Usubalar iyi olacak. Ben de onlara yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kiyoka bir an durup bir sonraki sözlerini düşündü. Sonra dikkatle devam etti.

"...Sabırsız hissettiğini anlıyorum."

"Hmph!"

"Bunu telafi etmek için çok çalıştığınızı da anlıyorum. Ancak gerçek şu ki, peşinde olduğunuz şeyi bir gecede elde edemezsiniz."

"...Biliyorum."

Kızgınlık göğsünde alev alev yanıyordu. Onun bu duyguları bu kadar net anlamasından utanarak bir elini göğsüne götürdü.

"Miyo. Senin yapamadığın her şeyi ben hallederim. Senin yerine çalışacağım ve yükünü taşıyacağım. Bunu kabul ediyor musun?"

"Kiyoka..."

"Yapmak istediğin her şeyi senin ellerine bırakacağım. Elinde olmayan şeyleri ise telafi edeceğim. Seninle birlikte böyle yaşamak istiyorum. Her şeyi kendi başımıza halletmeye çalışmak yerine, birbirimize yardım edersek, birbirimizi telafi edersek, önümüze çıkan her şeyin üstesinden gelebiliriz. Yan yana, karı koca olarak."

İlk bakışta Kiyoka'nın sözleri basit bir teselli gibi görünüyordu. Ama eğer durum buysa, Miyo Kiyoka'nın gözlerinin derinliklerinde kendisine bakarken gördüğü tutkuyu nasıl açıklayabilirdi?

Yan yana, koca olarak.

Kiyoka neden her zaman Miyo'nun tam olarak ne istediğini biliyordu?

İçimde bir yerlerde, birlikte kalabilmemiz için Kiyoka'ya layık bir Hediye kullanıcısı ve soylu bir kadın olmam gerektiğini hisseden bir yanımdı...

Birlikte, yan yana ilerlemeye devam edebilmek için aralarındaki boşluğu kapatmak için sabırsızlanıyordu. Başka bir deyişle, her şeyi tek başına halletmeye çalışmış olabilir.

Miyo'nun kendisi de her gün ne kadar çok çabaladığına inanamıyordu.

"Ben... ben sana ihtiyacın olan desteği veriyor muyum?"

Kiyoka tereddüt etti ve hafifçe tereddüt etmeden sormadı, Miyo'ya hafifçe gülümsedi.

"Evet, tabii ki. Uzun zaman önce benim için vazgeçilmez oldunuz. İşte bu yüzden..."

Nişanlısının bir sanat şaheseri gibi güzel yüzü yavaşça yaklaştı.
Ne?

Olanları algılamak için yeterli zamanı yoktu. İkisinin de burnunun ucu birbirine değmek üzereydi. Miyo refleks olarak gözlerini kapattığında, kısa bir an için dudaklarına sıcak ve yumuşak bir şeyin değdiğini hissetti.

Büyük bir şaşkınlıkla gözlerini açtığında, Kiyoka'nın nazik gülümsemesiyle ve porselen yanaklarındaki hafif pembe kızarıklıkla karşılaştı.

"Bahar geldiğinde... karım olur musun?"

"Olacağım."

"Teşekkür ."

Önümdeki bu gülümsemeyi yaşadığım sürece hatırlayacağım.
Zihni kısa devre yaparken, tek bir düşünce galip geldi.

Miyo odasından çıkmak konusunda hiç bu sabah olduğu kadar isteksiz olmamıştı.

Her zamanki gibi şafaktan hemen önce uyanmış, sonra da güneş doğana kadar yatakta durmadan acı çekmişti.

Dudaklarım...!

O sahneyi tekrar tekrar düşündü ve her seferinde kan beynine hücum etmekle tehdit etti.

Bu olaydan sonra kendi odasına nasıl döndüğünü kesinlikle hatırlamıyordu.

Kesin olarak bildiği tek şey, başlangıçta ayarlandığı gibi aynı yatağı paylaşmadıkları için memnun olduğuydu. Eğer şans eseri aynı yatakta yatmış olsalardı, kalbinin gece boyunca dayanamayacağından emindi.

Ama nişanlı bir çift için dudaktan bir öpücük.

Bu herkesin yaptığı bir şeydi... Ya da o öyle sanıyordu.

Miyo'nun kendi yaşımda hiç arkadaşı yoktu, bu yüzden kesin olarak bilmesinin bir yolu yoktu. Belki döndüğünde Hazuki'ye sormayı deneyebilirdi. Ama durumu hatırlamak bile yüzünü alev alev yakacak kadar sıcaklaştırdığından, olan biten her şeyi sözlü olarak nasıl açıklayabileceğini kestiremiyordu.

Kiyoka'yı gördüğümde onunla nasıl yüzleşeceğim?

Bugün mü?

Miyo yüzünü bembeyaz yastığa gömdü ve utanç dolu bir inilti dudaklarından bilinçsizce kaçtı.

Karşılaşmanın her küçük ayrıntısı üzerinde kafa yoruyor, Kiyoka'yı kendisini dudaklarından öpmeye iten şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Nişanlı oldukları gerçeği dışında tabii ki.

Miyo da olgun bir genç kadındı. Dudaklarını bir başkasının dudaklarına yerleştirmenin, iki insanın birbirlerine karşı duygularını paylaştıklarında yaptıkları bir şey olduğunu anlıyordu. Hatta bir adım daha ileri giderek, sevgililerin birbirlerine olan duygularını teyit etmek için yaptıkları bir şeydi. Özellikle de evli olmayan erkek ve kadınların.

Ben Kiyoka'nın sevgilisi miyim? Hayır, değilim.

Öyle değildi. O, evlenmek için ayarlanmış bir eşten başka bir şey değildi.

Gerçekten de aşk için evlenmek son derece nadirdi. Pek çok insan görücü usulü evlenir, birbirlerine karşı hisler geliştirir ya da kendi yollarına giderlerdi. Aşk, iki kişi nişanlı ve nihayetinde evli bir çift olarak birbirleriyle etkileşime girdiğinde filizlenen bir şeydi.

Miyo'ya Kiyoka ile aralarında aşkı besleyen türden bir ilişki olup olmadığını sorsaydınız, cevabı hayır olurdu.

Bu şekilde düşündüğünde kafası biraz sakinleşti.

O zaman Kiyoka neden...?

Bunu bir anlık dürtüyle yapıp yapmadığını düşünemiyordu. Herkesin içinde Kiyoka böyle sorumsuzca davranmazdı.

Bunu yapmak için zorlayıcı bir nedeni olmalı.

Doğru, Kiyoka bana karısı olmamı teklif etti. Bana evli olmanın ne demek olduğunu öğretiyor olmalı.

Bu açıklamayı kendisi bulmasına rağmen, hedefin dışında olduğunu hissetmekten kendini alamadı. Ama aklına başka bir alternatif de gelmiyordu.

Kendini böyle kaptırmak utanç vericiydi. Kiyoka'nın kendisini bulutların üzerinde görmediği için gerçekten çok mutluydu.

Miyo iç çekti. Yorganın altından sıyrılıp üstünü değiştirdikten sonra odasından çıkarken biraz üzgün hissediyordu.

Miyo yüzünü yıkadı ve çamaşır odasına yöneldi.

Her zaman yaptığı gibi çamaşırlara yardım etmeye gittiğinde, hizmetçiler şiddetle karşı çıktılar. Miyo'ya evin genç hanımı gibi davranmayı tamamen benimsemişlerdi. Ancak Miyo yalvardıktan sonra, sonunda kendilerine yardım etmesine izin verdiler.

Kendini bir yandan onunla bununla meşgul ederken, bir yandan da güneş yükseliyordu. Kahvaltı vakti gelmişti.

"Oh, Arata. Günaydın."

Yemek salonuna doğru ilerlerken Miyo, o gece villada misafir olarak kalan Arata ile karşılaştı.

"Günaydın, Miyo... Dün geceki sıra dışı davranışım için özür dilerim."

Yine de o giydi bir ifade . hafif Endişe, Arata normalde olduğu gibi kendini taşıyordu.

"Hayır, lütfen... Ama yapabileceğim bir şey varsa-" "Benim için endişelenmene gerek yok."

Adam başını iki yana sallarken gülümseyen Miyo, söyleyeceklerinin geri kalanını yutkundu.

"Lütfen bu endişenizi kendinize saklayın. Dün de söylediğim gibi, Naoshi Usui'nin annene karşı özel duygular besliyor olma ihtimali var. Sumi Usuba'nın kızı olduğun için sana da bir şeyler yapma ihtimali var."

Arata daha sonra, "Tabii ki seni korumak için elimden geleni yapacağım," diye ekledi ve bunu bir şaka gibi göstermeye çalıştı.

Miyo daha sonra bir zamanlar Arata'nın koruması olması hakkında konuştuklarını hatırladı. Kiyoka sonunda Arata'yı Miyo'nun koruması yerine Hediye eğitimci olarak hizmet vermeye davet ederek uzlaşmıştı.

Ama Miyo'ya ders vermek için uzun saatler harcadığından, Arata da dolaylı yoldan onun koruması olmuştu.

Arata'ya göre Kiyoka parasını çok akıllıca kullanıyordu, bu yüzden her şey plana uygun gitmiş olmalıydı.

"...Tamam. Dikkatli
olacağım." "Lütfen
dikkat et."

Arata Miyo'ya her zamanki gülümsemesini gösterdi ama dün geceki davranışlarına tanık olduktan sonra, Miyo onun biraz sıkıntılı olduğunu anlamaktan kendini alamadı. Bununla birlikte, Miyo bu gözlemini yüksek sesle dile getirme konusunda tereddüt etti.

Miyo'nun kararsızlığını anlayan Arata kuru bir şekilde gülümsedi.

"Doğrusu, evde kalmanızı isterim ve eminim Komutan Kudou da böyle düşünüyordur."

"Kelimeleri gelişigüzel ağzıma tıktığını duymazsam memnun olurum."

Miyo aniden arkasından gelen alçak bir ses duydu ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Günaydın Komutan Kudou... Lafı ağzınıza tıktığımı söylüyorsunuz ama doğru olmayan bir şey mi söyledim?"

"Miyo benim karım. Onu koruduğum sürece bir sorun çıkmayacaktır."

"Karın mı? Biraz aceleci , değil mi Komutan? Düğün tarihiniz belirlendi mi?"

"Önümüzdeki bahar. O zamana kadar bu pisliği temizlemiş olurum."

Miyo, birbirlerine kıvılcımlar fırlatan iki adamın arasında kalmıştı. Kalbi zonkluyor ve zihni bomboş kalıyordu. Kiyoka'yla yüzleşmek için dönemedi.

Bunu şüpheli bulan adam, kızın önünde bir daire çizdi.

"Miyo, sorun ne?"

Sormaya gerek yoktu. Kiyoka onun neden böyle davrandığını çok iyi biliyordu.

Ama adamın yakışıklı yüzünün bu kadar yakın mesafeden kendisine baktığını görmek, kızın tepeden tırnağa kızarmasına neden oldu; itiraz edecek durumda değildi.

"K-Kiyoka... G-g-g-günaydın."

"Doğru, günaydın. Yüzün pancar gibi kızarmış." "Hayır, hayır, hayır."

"Değil" demeye çalışırken tamamen kendi sözlerine takıldı.

Bu o kadar utanç vericiydi ki, hemen orada düşüp ölmek istedi. Yakınlarda bir delik varsa, içine sürünmek istedi.

Arata sıırttı ve Miyo'nun gözle görülür biçimde sarsılmasını izlemekten zevk aldı.

"Komutan, dün gece ben gittikten sonra Miyo'ya ne yaptınız? Belli ki normal haline dönmemiş."

"Hiçbir şey."

Kiyoka açıkça cevap verdi.

Kızaran yanaklarını iki eliyle saklayan Miyo, sakinleşmek kendine izin verdi.

Onlar konuşurken, Tadakiyo ve Fuyu yemek odasına girdiler ve konuşmalarını kısa kestiler. Miyo, Arata'nın daha fazla dürtükleyici sorularına dayanamayacaktı, bu yüzden içten içe rahat bir nefes aldı.

Kiyoka'nın nasıl olup da bu kadar sakin kalabildiğini anlayamıyordu.

Belki de dün gece içtiği içindir... Sarhoş olduğu için mi her şeyi unuttu?

Hayır, , hayır, bu kesinlikle söz konusu değil.

Kiyoka'nın alkole karşı inanılmaz bir toleransı vardı ve hafızasını bu şekilde kaybedecek biri değildi. Bu akıl almaz bir şeydi.

Otururken yanındaki adama bakış attı.

Dün gece sadece bir rüyaymış gibi hissediyorum.

Onun bu kadar normal ve tedirgin olmadan davrandığını görmek böyle düşünmeye başlamasına neden oldu. Bu arada...

Yemek yerken Fuyu'nun gizemli bakışlarını üzerinde hisseden Miyo, sessizce kahvaltısını bitirdi ve odasına geri döndü.

"Miyo."

"E-evet?!"

Olduğu yerde durdu ve arkasını döndü. Döndüğünde Miyo, Kiyoka'nın beklediğinden daha yakın olduğunu görünce şaşkınlıkla geriye sıçradı.

"Eep!"

Onu geri çekerek zihnini tam bir kaos durumuna soktu. Sonra Kiyoka daha da ileri giderek yüzünü kulağına yaklaştırdı ve ona fısıldadı. Gözlerini okşayan nefesine odaklandığında başının döndüğünü hissetti.

"Miyo. Lütfen dünü unutma... Ben de öyle hissediyorum." "Ne... ne? Ne?"

Nasıl hissettiğini mi? Bu yani? Bununla ne demek istedi?

Aklının tamamen karışmış olması bir yana, romantik bir deneyimi olmayan Miyo, Kiyoka'nın ne demek istediği hakkında hiçbir fikri olmadığı için şaşkınlıkla başını eğdi. Görünüşe göre Kiyoka da bunun farkındaydı.

"Panik yapmana gerek yok. Bir gün anlayacağını biliyorum."

Vücudunu yumuşak bir şekilde onunkinden ayırdı.

Miyo şaşkınlıkla onun yemek odasından ayrılışını izledi.

Tamam, tüm bavullarım bu kadar olmalı.

Villadan ayrılma zamanları gelmek üzereydi.

Bir şey unutmadığından emin olmak için kontrol ettiğinde, kaldıkları süre boyunca olan tüm olayları düşündü.

Nihayetinde, Fuyu ve benim aramdaki şeyler çözülmeden kaldı...

Fuyu'nun düşmanca -o kadar da şiddetli olmadığına inanmak istese de- tavrını iyileştiremediği için, Miyo'nun kayınvalidesiyle iyi geçinme arzusu boşa çıkmıştı.

Yapmayı başardığı tek şeyin Kiyoka ve Fuyu'nun ilişkisini bozmak olduğunu düşünmek ona acı veriyordu.

Belki de bu konuyu hiç açmasaydı daha iyi olurdu.

Düşünceleri kararırken, yatağın üzerine serdiği kıyafetlere baktı.

giymek için iyi bir fırsat olduğunu düşündüğüm için getirdim ama... Kendimi bu kadar kaptırdığım için aptal gibi hissediyorum. Ve bu Fuyu'yu da tekrar üzebilir.

Hazuki ve Miyo'nun buraya gelmeden önce satın almak için dışarı çıktıkları açık mor renkteki tek parça elbiseye hafifçe dokundu.

Kiyoka'ya göstermek istediğinden, trende giymek üzere çantasından başarmıştı ama şimdi giymek için cesaretini toplayamıyordu.

Düşüncelerine dalmış, ne yapması gerektiği konusunda gidip gelirken kapı aniden çalındı.

"Evet?"

"Ben Nae. İçeri girebilir miyim?" "Evet, lütfen girin."

Miyo'nun cevabının ardından Nae sessizce kapıyı açtı ve odaya girdi.

"Genç Hanımefendi, Ben de gel için Yardım sen hazırlamak için Ama görünüşe göre fazla yardıma ihtiyacınız yok."

Tabii ki. Miyo genellikle her şeyi kendisi yapardı ama muhtemelen bunu hizmetçilere bırakmalıydı.

"Özür dilerim."

"Özür dileyecek bir şey yok. Aslında bu sadece bir bahaneydi..."

"Ha?"

Bahane mi? Ne için?

Hizmetçi sanki konuyu açmakta zorlanıyormuş gibi kaçamak cevaplar veriyordu. Başını eğdiğinde, sitem dolu ve tiz bir "Affedersiniz!" Miyo'nun kulaklarına saldırdı.

"Hayır, sana bunu söylememeni söylemiştim!"

Kapının arkasından kaşları çatık bir şekilde beliren Fuyu, yine muhteşem bir elbise giymişti.

"Kayınvalide...?"

"Sana bana öyle demeyi kes demedim mi? Herkes bana karşı bu kadar küstah olmak zorunda mı? Neden, kimse emirlerimi dinlemiyor. Bu korkunç bir şey."

Fuyu yüzünde son derece kırılgan bir ifadeyle memnuniyetsizliğini dile getirdi.

Bir gün önceki olaydan beri birbirlerini yemek dışında neredeyse hiç görmedikleri için, Miyo bu süre zarfında Miyo'ya karşı duyduğu memnuniyetsizliği bastırıp bastırmadığını merak etti. Ve şimdi hepsini ona boşaltmaya mı gelmişti?

Fuyu Miyo'ya yaklaştı ve ona bir sivrisinekmiş gibi baktı, bu da Miyo'nun kendini hazırlamasına neden oldu.

"Demek başkente dönüyorsunuz? Bunu duyduğuma gerçekten çok sevindim."

Tam da Miyo'nun beklediği gibi, Fuyu'nun biçimli dudaklarından kin dolu sözler döküldü.

"Ben... Ben içtenlikle özür dilerim. Her şey için."

"Gerçekten de. Başımı epey ağrıttın. Bir daha buraya gelmeni istemeyecek kadar."

"Hanımefendi."

"Hayır. Arkadan bıçaklayanlar sessiz kalmalı. Gerçekten, hepinizin bu kızın tarafını tuttuğunuzu bilmediğime inanıyor musunuz?"

Fuyu, Nae'nin hanımını azarlama girişimini sert bir şekilde kesti.

Villadaki tüm hizmetçilerin Miyo'ya evin genç hanımı gibi davranmaya başladığı doğrudur. Fuyu'nun Miyo'yu kabul etmeyi reddettiği düşünülürse, bunu bir ihanet olarak adlandırmak doğrudur.

Fuyu kızgın bir homurtuyla dikkatini yatağın üzerine serilmiş tek parça elbiseye çevirdi.

"Bu senin mi o zaman?"

Miyo başını salladı, bir yandan da içinde bir endişe .

"Evet. Bu doğru..."

"Gerçekten mi? En azından ucuz görünmüyor."

Hazuki'yle birlikte mağazadan satın almıştı. Hazuki'nin garantisi olsa da kaliteli bir üründü, Miyo kaybetmişti.

Bunu yapabileceğine güveniyordu.

"Peki bu rahatsız edici bakış ne için? O kadar çirkin ki inanamıyorum. Kiyoka benim oğlum olabilir ama korkunç zevkin bile bir sınırı vardır."

"Özür dilerim."

Miyo bakışlarını kaçırdı ve özür diledi.

Hiçbir şey yapamamış, hiçbir şeyi değiştirememişti. Artık Fuyu'ya karşı koymaya hakkı yokmuş gibi hissediyordu.

Şu anda yapabileceği tek şey, Fuyu'nun kendisi hakkındaki zaten kötü olan izlenimini daha da kötüleştirmekten kaçınmaktı.

Tıpkı Saimorilerle yaşadığı zamanlardaki gibi, Miyo'nun iyi olduğu tek şey özür dilemektir. Bunun farkına varmak en ağır hakarettir bile daha acı vericiydi. Ağlayacakmış gibi hissetti.

Fuyu'nun gözyaşlarıyla yavaşça bulanıklaşan gözlerini görmemesi için gözlerini indirdi.

"Haklısın... Ben de bunu söylemek isterdim ama eminim Tadakiyo bana kızacak ve sana zorbalık yaptığımı iddia edecek. Bana bağırıp çağırmaya başlama."

"Özür dilerim."

Telaşla onları tutmaya çalıştıkça daha da taşıyorlardı.

Ağlamama izin veremeyeceğimi biliyorum ama...

Durmadan özür diliyor ve gözyaşlarına boğuluyordu. Ailesinin evinde geçirdiği zamandan bu yana gerçekten bir şey değişmiş miydi?

Tıpkı Fuyu ile değişmeyen ilişkisinde olduğu gibi, kendisiyle ilgili değiştiğini düşündüğü şeyler bile aslında hiç değişmemiş olabilir miydi?

Geçmiş değiştirilemezdi. Fuyu kesinlikle haklıydı. Geçmiş onu bugünkü haline getirdiğine göre, belki de Miyo'nun da kendini dönüştürmesi imkansızdı.

Sanki ayakları dipsiz bir bataklığa batıyormuş gibi tam bir çaresizlik hissiydi bu.

"Özür dilemeniz oldukça iğrenç." "...!"

"Bu şekilde özür dilemenin ne işe yarayacağını düşünüyorsun acaba? Ne kadar çok özür dersen o kadar zayıflarsın. Değersiz bir yalvarma sadece can sıkıcıdır."

"Ben, um..."

Fuyu ona özür dilememesini söylemişti.

Miyo daha önce de aynı şeyin söylendiğini unutmamıştı. Özrünün daha az samimi geleceğini biliyordu. Aynı hataları bir kez daha tekrarlıyordu.

O kadar umutsuz bir aptaldı ki.

"Geçmişine hiç sempati duymuyorum. O sinir bozucu özürlerine katlanamıyorum ve senin gibi kaba ve hizmetkâr olmaya bu kadar uygun birini kabul etmeyi planlamıyorum."

Fuyu'nun sesi net ve kararlıydı.

Miyo, Fuyu'nun sözlerinin içindeki bir şeyden kaynaklandığından şüpheleniyordu

-Kesin bir inanç. Miyo'da olmayan bir güce sahipti.

Fuyu'ya karşı daha açık sözlü ve dürüst olmalıydı. Sadece omurgasız olduğu için bunu yapamamıştı.

"Ama."

Miyo umutsuzluğun derinliklerine gömülüp enerjisini umutsuzca gözyaşlarını uzak tutmaya harcarken, meramını anlatmaya devam eden Fuyu'dan beklenmedik bir söz duydu.

"Kiyoka'nın nişanlısı olarak görevinizi kararlılıkla yerine getirdiğinizi söyleyebilirim."

"Huh...?"

Miyo şok içinde başını kaldırdığında, Fuyu yüksek sesle yelpazesini açarak ağzını kapattı ve uzaklara bakmaya başladı.

"Hiç hata yapma. Çirkin, kaba, uyuz, kasvetli ve kültürsüzsünüz. Cılız ve en ufak bir haysiyet, gurur ve hatta öz saygıdan yoksun olduğundan bahsetmiyorum bile. İnsan olarak kabul edilmek için gerekenlerin en azını bile karşılayamıyorsun."

Fuyu'nun tek bir nefeste sıraladığı hakaretler, Miyo'ya tepki vermek için çok az zaman bıraktı. Bu, kalbine ardı ardına saplanan korkunç bir bıçaktı.

"Ama doğaüstü yeteneklere sahip olduğun konusunda benimle tartışmadın ya da övünmedin bile, değil mi?"

Sessiz sesi Miyo'nun kulaklarına ulaşamadan kayboldu.

Fuyu sanki akılı gelmiş gibi tiz bir sesle devam etti.

"Ama Kiyoka'nın adına hareket etmeye çalışan ruhun var ya, işte *sadece* bu bile, sanırım ona olabileceğini kabul edebilirim. *Zar zor, dikkat edin!*"

Miyo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı ve cevap olarak sadece düz bir "Tamam" diyebildi.

Fuyu'nun sözleri o kadar karmaşık ve kafa karıştırıcıydı ki, beyni onun söylediklerinin ardındaki temel noktayı kavrayamadığı için boş boş durdu...

Miyo'nun donuk tepkisi karşısında Fuyu'nun yanakları kıpkırmızı oldu. "Yeter artık! Elini uzat!"

"Evet, hanımefendi."

Miyo tam olarak ne olduğundan emin olamadan iki elini birden uzattı ve avucunun içine çok hafif bir şey kondu.

Büyüleyici beyaz dantel bir kurdeleydi. Miyo'nun şaşkınlığı daha da arttı.

"Bunu genç bir kızken giymiştim. Başka bir deyişle, bir daha asla giymeyeceğim ucuz, modası geçmiş bir çöp. Bana kalırsa senin için kesinlikle mükemmel bir eşleşme!"

"Bunu bana mı veriyorsun?"

"Kesinlikle hayır, tabii ki! Çöp bu, çöp! Hizmetçilik yapmayı seviyorsun, değil mi? O zaman git at onu!"

"Evet, ama..."

Kurdele çok eskiydi ve özenle bakılmış gibi görünüyordu. Bir de dantelleri çok karmaşık dokunmuştu. Kesinlikle ucuz değildi.

Fuyu bu kurdeleyi yıllar boyunca kusursuz bir şekilde sakladığı için, onun çöp olduğunu da düşünemezdi.

"Yeter!" dedi, kez daha sesini yükselterek ve şaşkın Miyo'ya hışımla kaşlarını çatarak.

"Çöp bu! Başka bir şey değil. Eğer bu çöp parçasını kendinize saklamakta ısrar ediyorsanız, o zaman istediğiniz gibi elinizden çıkarmakta özgürsünüz, ancak ait olduğu yere, çöpe atılması gerektiğini bilin!"

Sözlerini bir kez daha öfkeyle noktalayan Fuyu, odadan çıkarken vahşi bakışlarını sürdürdü.

Gözlerinde biriken yaşlar ve kalbini ele geçiren umutsuzluk tamamen yok olurken, Miyo orada suskun bir şekilde durup Fuyu'nun gidişini izledi.

Sanki bir fırtına geçmiş gibi hissediyordu. "Ne yapmalıyım...?"

Elindeki kurdele Fuyu'ya göre çöptü ama Miyo'ya başka bir şeymiş gibi geldi. Onu atmayı hayal bile edemiyordu.

Miyo'nun sorusunu yanıtlayan, hâlâ onunla birlikte odada bulunan Nae oldu.

"Çok özür dilerim, Genç Hanımefendi. Bu kurdeleyi kendiniz için kabul etmenizin en iyisi olacağına inanıyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Bu benim kişisel tahminimden başka bir şey değil, ancak hanımefendinin bunu size bir hediye olarak tasarladığına inanıyorum."

Miyo'nun orada geçirdiği birkaç gün boyunca gördüklerinden, Nae'nin Fuyu'yu tüm hizmetkarlar arasında en iyi anlayan kişi olduğu anlaşıyordu. Fuyu bunu asla açıkça ifade etmese de, Miyo onun Nae'ye çok güvendiğini biliyordu.

Eğer hizmetçi Miyo'nun kurdeleyi saklaması gerektiğini söylüyorsa, yanılıyor olma ihtimali çok azdı, ama...

"Emin misin...?"

Miyo, Fuyu'nun az önce ona söylediği herhangi bir şeyde *hediye* kelimesinin geçip konusunda tamamen şaşkındı.

"Hanımefendinin size karşı bir düşkünlüğü var gibi görünüyor, Genç Hanımefendi. Bu kurdele sizi kabul ettiğinin bir kanıtı... ya da buna benzer bir şey, eminim. Eğer kabul etmezseniz, bence bu sadece onu gücendirmeye yarar."

"Kayınvalide... beni kabul ediyor...?"

Fuyu az önce onu bu kadar aşağıladıkdan sonra buna inanmak zordu. Hâlâ biraz kuşkulu olan Miyo, kurdeleyi ayna sehпасının üzerine yerleştirdi.

"Genç Hanımefendi. İsterseniz, giyinmeyi bitirdikten sonra saçınızı şu kurdeleyle bağlayabilirim."

"Oh...şey..."

Nae'nin teklifi harikaydı. Beyaz kurdele, açık mor tek parça elbiseyi çok iyi tamamlayacaktı.

Yine de, bu gerçekten iyi miydi? Bunu aldığı kişi ona defalarca bunun çöp olduğunu vurgulamıştı.

Miyo'nun kafa karışıklığını anlayan Nae belli belirsiz gülümsedi.

"Hanımefendi şiddetli bir öfkeye sahip olsa da ve hoşuna gitmeyen şeylere karşı sert davranabilse de, görüldüğü kadar kötü kalpli değildir. Sadece dolaylı davranış ve konuşma biçimi göze çarpıyor."

"Dolaylı, ha..."

"Dün o adamı köyden kurtarmaya çalıştığınızda hanımefendinin çok etkilendiğine inanıyorum. kendisi bunu açıkça söylemedi."

Miyo, Fuyu'nun birkaç dakika önce söylediklerini düşündü.

"Ama Kiyoka'nın adına hareket etmeye çalışan ruhun var ya, işte sadece bu bile, sanırım ona layık olabileceğini kabul edebilirim. Zar zor, dikkat edin!"

Ayrıştırması oldukça zor bir yorumdu ama sakinleşip iyice düşündüğünde, Fuyu gerçekten de Kiyoka'nın iyiliği için Miyo'yu kabul etmekte bir sakınca görmediğini söylemişti... ya da öyle görünüyordu.

Anlaşılması zor ifadeler. Tereddütsüz ve inatçı bir kişilik. Miyo sanki ona benzeyen birini tanıyormuş gibi hissetti.

Kiyoka'nın ve annemin kişilikleri biraz , değil mi?

Küçük bir kıkırdamayı engelleyemedi.

Miyo'nun Kiyoka'nın evine yeni geldiği zamanlarda, Kiyoka'nın ona soğuk davrandığı zamanlar . Gerçekten de, onun soğukluğuyla ilgili bu tür söylentiler

davranışları çok geniş bir alana yayılmıştı. Ancak kendini ifade etmekte beceriksizdi ve aslında çok nazik bir adamdı.

Bunu anladıktan sonra, onun ara sıra sergilediği sert tavırlar bile ona çekici gelmeye başladı.

Fuyu'nun da aynı şekilde olabileceğini düşündüğünde, kalbi biraz olsun hafifledi.

"Genç Hanımefendi. Biz hizmetkârlar hepimiz sizinle ilgilenmekten keyif aldık. Bu nedenle, veda etmek yerine, gelecekte tekrar geleceğinizi umuyorum."

Hâlâ zayıftı, küçük bir tohum gibiydi ama de biraz umut hissediyordu. "Evet, kesinlikle."

Karşılıklı parlak gülümsemelerin ardından Miyo hazırlanmaya koyuldu.

Miyo dışında herkes çoktan giriş holünde toplanmıştı.

Biliyordum, bu gerçekten sinir bozucu...

İlk Batılı kıyafeti. Nae, "kesinlikle büyüleyici görüldüğünü" söyleyerek ona iltifat etti, ancak büyük açıklama zamanı geldiğinde, çarpan kalbini sakinleştiremedi.

Kimonolara kıyasla Batı kıyafetlerinin boyu daha kısaydı ve ayakları esintiye fazlasıyla açtı, bu da onu hem olağanüstü derecede huzursuz ediyor hem de utandırıyordu.

Miyo saklandığı yerden çıkamayıp tereddütle kıpırdanırken, arkasından gelen bir ses duydu.

"Ne yapıyorsun?"

Böylesine zarif bir duruş ancak Fuyu'ya ait olabilirdi. Giriş salonuna kendisi de yeni gelmişti.

"...Sadece gerginim."

"Aman Tanrım, o zaman sanırım senin bitmek bilmeyen kusurlarının 'korkak' kelimesini de eklemem gerekecek, değil mi?"

"..."

"Demek gerçekten takıyorsun. O kurdeleyi."

"Oh, um, evet."

Nae saçlarını güzelce toplamıştı.

Düzgünce taranmış saçlarının sadece başının arkasındaki üst kısmı bağlanmış, alt yarısı ise hanımefendi düğümü olarak adlandırılan şekilde arkasından akacak şekilde bırakılmıştı. Tabii ki Fuyu'nun beyaz dantel kurdelesini kullanarak.

"Sanırım bu seni biraz daha prezentabl yapıyor.

Bir zamanlar bana ait olduğu düşünülürse bu

çok açık." "Çok teşekkür ederim."

Miyo Fuyu'ya içten minnettarlığını ifade ettiğinde, Fuyu kesin bir "Umarım öyledir!" ifadesiyle geri döndü.

Sonra yelpazesini tutmayan elini kullanarak Miyo'yu aniden ileri doğru itti.

"Ah..."

Giriş holünde istemeden kendini göstererek orada toplanan herkesin dikkatini çekti ve zihni bulandı.

"Aman Tanrım, Miyo Batı kıyafetleri içinde de çok güzel görünüyor, değil mi?" Bu önce şey o duydum oldu biraz saygısız ÖVGÜ itibaren

Tadakiyo.

Hem Kiyoka hem de Arata bana bakıyor.

Bakışlarını başka yöne çevirdiğinde adamların kendisine baktığını gördü.

Miyo'nun ayakları doğal olarak onu onlara götürdü.

İkisi arasında ilk konuşan Arata oldu.

"Miyo. Kıyafetin kesinlikle muhteşem. Güzel ve büyüleyici. Gözlerimi senden alamıyorum."

"Teşekkür ..."

Yanakları alev alev yanıyordu. Bilinçsizce ellerini oynattı, parmaklarını birbirine kenetledi ve sonra hızla çözdü.

Kimseye bakmamak için gözlerini huzursuzca kaydırarak Kiyoka'nın kilerle buluştu. Göz göze geldiklerinde usulca gülümsedi.

"Um, Kiyoka. Ne düşünüyorsun?"

"Doğru. Harika görünüyorsun. Çok tatlısın."

Onun bu sözleri karşısında duyduğu sevinç ve hafif şaşkınlık yanaklarının daha da ısınmasına neden oldu. Doğal olarak bir gülümsemeye dönüşen ağzını elleriyle kapattı.

Sevimli... Bana sevimli dedi...

Kiyoka'nın ona böyle bir şey söyleyeceği hiç aklına gelmezdi.

Onun kendisine iltifat etmesini beklese de, bunu yaparken böyle bir kelime kullanmasını hiç beklemiyordu. Bu onu çok ama çok mutlu etti.

İnsanlar kendilerini havada yürüyor olarak tanımladıklarında böyle hissetmiş olmalılar.

"İşte şimdi, sert mizaçlı oğlumun birine sevimli diyeceğini hiç düşünmemiştim... Fuyu, canım, artık anlaşmalarını kabul etmekten başka çare yok."

"Bana sormayın. Oğlumu, yüzünde böyle yakışsız bir sırıtışla kadınlara iltifat edecek bir adam olarak yetiştirdiğimi hiç hatırlamıyorum. İmparatorluğun bir evladı için içler acısı bir görünüm, gerçekten."

Onlar hakkında yapılan sessiz konuşma nişanlı çiftin kulağına hiç ulaşmadı.

Daha sonra, resmi vedalaşmaları bittiğinde, Tadakiyo'nun her biri için son sözleri vardı.

"Kiyoka, bizi düğüne davet ettiğinden emin ol. Fuyu ve ben birlikte gideceğiz."

"Eğer istersem."

"Ve sen, Usaba oğlan. Rahatlamak için hiç fırsatın olmadı, değil mi? Bir ara tekrar uğrayıp etrafı gezmekten çekinmeyin."

"Bu çok doğru. O zaman belki ben de kaplıcalarınızın tadını çıkarmaya gelirim."

"Miyo. Benim için Kiyoka'ya göz kulak ol." "Bakacağım."

Hepsi otomobile binerken Tadakiyo, "Sağlığınızı koruduğunuzdan emin olun," diye bağırdı ve Miyo, Kiyoka'nın sessizce, "Bunu duyması gereken kişi sensin," diye karşılık verdiğini duydu.

Ardından, Tadakiyo'nun dramatik bir şekilde el sallayarak uğurladığı Miyo, Kiyoka ve Arata başkente geri döndüler.

Özel Anti-Grotesquerie Birimi birden fazla gruba bölünmüş ve ayrı görevler verilmişti.

Saha görevi sırasında Komutan Kiyoka'dan edindikleri bilgiler sayesinde birim, son birkaç gündür hükümeti büyük endişeye sevk eden "İsimsiz Tarikat" -Yetenekli Cemaat- araştırmalarını ilerletmişti.

Daha sonra, bu nedenle, normalde söz konusu Grotesklerle mücadele etmekle görevli Özel Anti-Grotesk Birimi başka bir emir aldı:

"Belirlenen yerdeki Cemaat takipçisi faaliyetini derhal etkisiz hale getirin."

Daha da kötüsü, koordinatların son derece güçlü bir kalenin bulunduğu yer olduğu ortaya çıktı ve burada Cemaat'in takipçilerinden bazılarının faaliyet gösterdiği kesinleşti.

Başka bir deyişle, Üstün Yetenekli piyonları Üstün Yetenekli rakiplere karşı savaşa göndereceklerdi.

Yoshito Godou açıklamadan hâlâ tatmin olmamış bir şekilde astlarını başkentin eteklerindeki terk edilmiş bir tapınağa götürdü.

"Herkes görev yerlerine!"

Godou'nun talimatıyla, grup üyelerinden dördü tapınağı dört bir yandan kuşattı.

Godou işaret verir vermez, o ve kalan iki adam kılıçlarını salladı ve tıpkı daha önce gittikleri gibi tapınak salonunun içine daldılar.

"Bu İmparatorluk Ordusu...!"

Bekle." Hayal uğradığını

hisseden Godou kaşlarını çatı.

Harap tapınak salonunun içi tamamen ıssızdı. Aldıkları bilgilere göre, gün içinde bu saatte burada birkaç kişi olmalıydı ama görünürde tek bir kişi bile yoktu.

Belli ki içeri dalmadan önce etrafı kontrol etmişlerdi ama Godou'nun ekibinin geldiğini hissedip saklanmaya çalıştıklarına dair bir işaret de yoktu.

"Görünüşe göre bilgi yanlıştı, Godou... Belki de sadece dışarı çıkmışlardır?"

"C'moon, bunun imkanı yok. Demek istediğim, rütbeliler bize bilgi aktarana kadar kesinlikle bir sürü kanıt toplayacaklardır, değil mi? Şimdilik, sadece gardınızı alın."

Astının sorusunu yanıtlarken Godou tetikte kalarak salonun içini tekrar taradı.

İlk dikkatini çeken şey, duvara çizilmiş büyük bir Cemaat amblemi idi. Bu, dini grupla kişilerin orada bulunduğunu kanıtlıyordu ama...

"Bu bir tuzak mı? Ama ne tür bir tuzak?" Kendi kendine mırıldandı, derin derin düşündü.

Ancak hem fiziksel hem de doğaüstü tuzakları çoktan kontrol etmişlerdi.

"Godou. Etrafı tekrar taradık ama hâlâ bir şey bulamadık." Bu, verdikleri bilginin yanlış olma ihtimalini artırdı.

Böyle bir kriz anında üstlerinin bu hatayı görmezden gelmesine imkân yoktu.

Ama bir saniye... Belki de burada hala göremediğimiz bir şey vardır.

Bu düşünce Godou'nun aklından geçtiği anda, ateşte kızartılan bir şey gibi cızırdayan bir ses duydu.

Godou daha önce orada olmadığından emin olduğu bir şeye göz attı; büyük, bombaya benzer bir nesne.

"Uh?"

Basit bir cihazdı, fünüyle sabitlenmiş barutla doluydu. Bir bakış at onun İnşaat, Ancak, oldu yeterli için söyle onu onun

Patlama küçük olmayacaktı.

Ve en kötüsü, uzatılmış fünyenin ucu açık turuncuydu ve bombanın kendisine doğru hızla yaklaşıyordu.

Godou bir anda sapsarı kesildi ve ardından otomatik olarak bağırdı. "Herkes bariyerleri kaldırsın!"

Bir saniye sonra.

Korkunç bir terk edilmiş tapınak muazzam bir yangının içinde kaldı.

Sadece birkaç gündür uzaktaydılar ama trenden indikleri anda başkent'in gürültüsü onlara biraz nostaljik geldi.

Tren vagonunda bir süre oradan oraya savrulduktan sonra, üç yolcu imparatorluk başkentinin merkez istasyonundaki tren platformunda güvenli bir şekilde karaya çıktılar.

"Huzurlu taşra kasabaları ve çiftçi köyleri güzel ama başkente dönmek iyi hissettiriyor, değil mi?"

"Öyle."

Miyo, sesinden rahatladığı belli olan Arata'ya başıyla onay verdi. Kiyoka ise ona şüpheyile baktı.

"Bir ticaret firması için çalışıyorsun ve bunu mu söylüyorsun?"

"*Hah-hah-hah*. Sık sık bir yerden bir yere gittiğim doğru, ancak operasyon üssüm hala burada, biliyorsunuz."

Dağınık, hareketli başkent ve dostça sohbetler. Miyo yolculuk boyunca biriktirdiği gerginliğin yavaş yavaş eridiğini hissetti.

Ancak, Kiyoka ve Arata'nın şakalaşmaları aniden sessizliğe gömüldü ve her ikisine de ciddi bir bakış geldi.

"İşler yoğunlaşacak." "Gerçekten de."

Yetenekli Cemaat. Naoshi Usui. Usuba ailesinin durumu da öyle. Sorun üstüne sorun birikiyordu.

Elbette bundan günler daha da telaşlı geçecekti.

Miyo'nun ifadesi de doğal olarak .

Yapabilecekleri sınırlı olsa da onlara elinden geldiğince destek olmak istiyordu. Bunu yapmak için, elindeki meseleleri görmezden gelmesine izin veremezdi.

Hediye eğitimi için daha fazla çaba göstermesi gerekiyordu.

Üçü istasyondaki kalabalığın arasından ilerlerken, bundan sonra ne yapacaklarını tartışılar.

"Gidip Prens Takaihito'ya raporumu vermem gerekiyor. Ama çok acelem yok, bu yüzden Miyo'yu evde görebilirim."

"Tamam. Teşekkür ."

"Evet, eğer iyi olur. Önce istasyona gitmem ve Godou'dan haber almam gerekiyor-"

Kiyoka doğal olmayan bir şekilde durakladı.

Arata yürümeyi bıraktı ve Miyo da ikisine bakmak için durdu.

Sorunun ne olduğunu sormak için ağzını henüz açmıştı ki omurgasından aşağı korkunç bir ürperti geçti. Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

oluyor?

Hiçbir şey anlamamıştı ama bir tuhafılık vardı.

İnsan kalabalığı, koşuşturmaca ve telaş giderek uzaklaşıyordu. Sanki üçü de dünyanın geri kalanından izole ediliyordu.

Sonra, hissettiği bir sonraki şey tedirgin edici ve baskın bir korku duygusuydu.

"Bu mu?"

"Gerçekten de öyle. Usuba ailesinin Hediyesini hissediyorum."

Şimdilik iki adamın sakin seslerini duymak onu rahatlatmış olsa da, Miyo kendisine saldıran içgüdüsel dehşetten dolayı öğürdü.

Neler oluyordu böyle? Cevap kısa sürede kendini gösterdi.

Garip boşlukta, sanki dünya üçünü de geride bırakmış gibi, ince havadan tek bir figür ortaya çıktı ve yaklaştı

Onlar.

"Sanırım sizinle ilk kez tanışma şerefine nail oluyorum.
Kudou ailesinin reisi, Usuba ailesinin varisi ve aynı zamanda..."

-Sevgili kızım.

İnsan talihsizlik üçünün de karşısına çıkmıştı.

❀ SÖZ ❀

Herkese merhaba, uzun zaman oldu.

Ben, 1. Ciltten beri yazması zor/okuması zor/hatırlaması zor Japonca takma adıyla ün kazanan ama artık "kolay" ve " çarpıyor" gibi destekleyici yorumlar bulmaya başlayan yazar -Akumi Agitogi.

Desteyiniz sayesinde *Mutlu Evliliğim* üçüncü cildine ulaştı. Yazar olarak, size Miyo ve Kiyoka'nın hikayesini sunmaya devam edebildiğim için çok mutluyum.

Sadece bu da değil, bu ciltte doğrudan "Devam edecek!" türünden bir sona gittim (önce sonsözü okuyan bazı okuyucular olabileceğinden, herhangi bir spoiler vermekten kaçınacağım). Bunun iyi bir fikir olup olmadığı konusunda kararsız kalsam da... yine de her şeyi yazmak için çok hevesliydim ve çok eğlenceli zaman geçirdim... Acaba kader başrol çiftimiz için ne saklayacak?

Bu ciltte nihayet Kiyoka'nın serinin nispeten başlarında düşündüğüm ebeveynlerine yer verme şansım oldu. Kudous için oldukça uygun ebeveynler olduklarını düşünüyorum, ama siz ne düşünüyorsunuz?

Usuba ailesinin durumu, yeni ortaya çıkan düşman organizasyonu ve daha fazlası - sorunlar birikmeye devam ediyor. Çiftimiz serinin başlığında vaat edilene güvenle ulaşabilecek mi? Bunu öğrenmek için ben de sizler kadar heyecanlıyım.

Bu arada, *Benim Mutlu Evliliğim*'in ilk cildi Rito Kousaka'nın manga uyarlaması yayınlandı. Harika bir şekilde yapılmış, bu yüzden hepinize kontrol *şiddetle* tavsiye ediyorum! Bu

Square Enix'in Gangan Online'ında (Şubat 2020 itibariyle) serileştirilmiştir, bu yüzden lütfen oraya da göz atın.

Şimdi, geçen seferkinden ve hatta ondan öncekinden daha fazla sorun çıkarmaktan başka bir şey yapmadığım, ancak yine de beni desteklemek için mutlak maksimum çabayı gösteren editörüme: Minnettarlığımı nasıl gösterebileceğimi bile bilmiyorum. Çok çok teşekkür ederim.

Tsukiho Tsukioka'ya ve kapak illüstrasyonundaki harika çalışmanıza: Miyo ve Kiyoka'yı o kadar güzel çizdiğin için sana tüm teşekkür ediyorum ki kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Ve son olarak, bu kitabı alan ve 1. ve 2. Ciltlerden devam eden tüm okuyuculara: Her zamanki gibi teşekkür ederim. Desteğiniz olmasaydı 3. Cilt burada olmazdı ve umarım hepiniz beğenmişsinizdir.

Umarım tekrar karşılaşırız.

Akumi Agitogi

HAVE YOU BEEN TURNED ON TO LIGHT NOVELS YET?

86—EIGHTY-SIX, VOL. 1-11

In truth, there is no such thing as a bloodless war. Beyond the fortified walls protecting the eighty-five Republic Sectors lies the "nonexistent" Eighty-Sixth Sector. The young men and women of this forsaken land are branded the Eighty-Six and, stripped of their humanity, pilot "unmanned" weapons into battle...

Manga adaptation available now!

WOLF & PARCHMENT, VOL. 1-6

The young man Col dreams of one day joining the holy clergy and departs on a journey from the bathhouse, Spice and Wolf. Winfiel Kingdom's prince has invited him to help correct the sins of the Church. But as his travels begin, Col discovers in his luggage a young girl with a wolf's ears and tail named Myuri who stowed away for the ride!

Manga adaptation available now!

SOLO LEVELING, VOL. 1-5

E-rank hunter Jinwoo Sung has no money, no talent, and no prospects to speak of—and apparently, no luck, either! When he enters a hidden double dungeon one fateful day, he's abandoned by his party and left to die at the hands of some of the most horrific monsters he's ever encountered.

Comic adaptation available now!

THE SAGA OF TANYA THE EVIL, VOL. 1-10

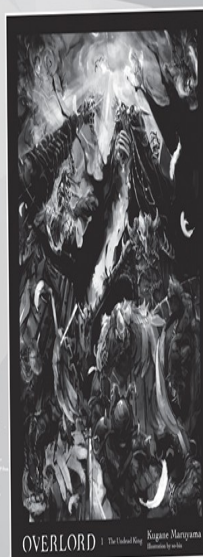
Reborn as a destitute orphaned girl with nothing to her name but memories of a previous life, Tanya will do whatever it takes to survive, even if it means living life behind the barrel of a gun!

Manga adaptation available now!

SO I'M A SPIDER, SO WHAT?, VOL. 1-15

I used to be a normal high school girl, but in the blink of an eye, I woke up in a place I've never seen before and—and I was reborn as a spider?!

Manga adaptation available now!

OVERLORD, VOL. 1-14

When Momonga logs in one last time just to be there when the servers go dark, something happens—and suddenly, fantasy is reality. A rogues' gallery of fanatically devoted NPCs is ready to obey his every order, but the world Momonga now inhabits is not the one he remembers.

Manga adaptation available now!

VISIT YENPRESS.COM TO CHECK OUT ALL OUR TITLES AND...

GET YOUR YEN ON!

Yen On tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Yen Press'ten en yeni manga, grafik roman ve light noveller hakkında haberlerin yanı sıra özel teklifler ve özel içerikler almak için Yen Press haber bültenine kaydolun.

Kaydolun

Ya da bizi www.yenpress.com/booklink adresinde ziyaret edin

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

